

۷۸۶

د پسرلي موسم و. هرڅه خوشاله او روښانه ښکارېدل، شنه باغونه، لوی غرونه، څرې دښتې، پراخي کروندې شني اود سپينو غوټيو څخه ډکې وني، ښايسته او له خونده ډکې ښکاريدې، هر پلو د مرغيو اوازونه اوريدل کيدل چي تابه ويل کاشکي تل داسي موسم وای.

زه به چي ماښين له کوره راووتم تر ماښامه به په شنو دښتو کي گرځېدم او د کایناتو څه به مي خوندونه اخستل، دخدای (ج) قدرتونو ته به حيران تللی وم. يوه ورځ ماښام ډير ناوخته وو چي کورته راغلم، گورم چي د کور ومخ ته يو موټر ولاړ دی. ورته ومي کتل چي زموږ گاونډی شيرگل دی. ما سلام ور واچوی، دوی هم زما سلام عليک کړ، وروسته مي پوښتنه ځني وکړه چي خیر خودی؟

شيرگل راته وويل:

مورکی مي ناروغه ده اوس يې ډاکټر ته بيايم.

ما ورته وويل:

ولي څه په وسول، ډيره خوبه نه وي په تکليف؟

شيرگل راته وويل:

مخکي هم يوڅه مريضه وه، خونن يوه حمله ورباندي

راغله، بيسده سوه او سخته تبه يې وسوه.

ما ورته وويل:

ولي دي مخکي دوا نه په کول، هله ژرسه چي ډاکټر ته يې

بوزو.

شيرگل راته وويل:

Ketabton.com

مننه زه يې بيايم تانه په تکليفه وم .

زه ورته ټينگ سوم چي يا زه هم حتماً درسره ځم، د شپږگل مور کي مو، چي ما به ورته شين خالي خاله ويل په موټر کي سپره کړه او شفاخاني ته موبوتله . هلته يو ډاکتر شين خالي خاله معاينه کړه دوا يې ورکړه او مونږ ته يې وويل چي دومره مريضې يې نه ده يوڅه کمزورې سوې ده . انشاءالله له دې دوا سره به جوړه سي ، تاسي کولای سي چي کورته يې بيرته بوزی ، مور هم شين خالي خاله له شفاخاني څه بيرته کورته راوسته ، په لاره کي شين خالي خاله راته وويل :

زويه ته ناحقه راسره په تکليف سوې ؟

ما ورته وويل :

چي بيخي نه يم په تکليف سوی ، ته خومي خپله خاله يې ولي

داسي راته وايې .

شين خالي خاله هم دعا راته وکړه چي خداي دي کاميابه لره ، دوی خپل کور ته ولاړل زه هم خپل کورته راغلم کور ته چي راغلم مور مي پوښتنه راڅخه وکړه :

څو مره ډېر وځنډې دې چيري تللی وې ؟

ما ورته وويل :

شين خالي خاله مريضه وه له هغې سره روغتون ته تللی

وم ، ځکه راباندي ناوخته سو .

ماته مي مور بيا وويل :

ولي څه په سوي وه ؟

ما ورته وويل :

د تشويش خبره نه ده ، ډاکتر ورته وويل چي يوازي کمزورې

سوې ده ، نوره کمه خبره نه وه ، کيدای سي چي سهارته به ښه سي .

مورمي ماته ډوډۍ ساتلې وه ډوډۍ مي و خوږه چای مي هم
وڅښلې لمونځ مي وکي وروسته نو بيده سوم سهار وختي
راکښېستم، ترلمانځه وروسته د شير گل کورته راغلم او شين خالی
خاله هم راغله، ماته يې وويل:

چي زويه زه خو جوړه سومه .

ما ورته وويل :

ښه سو چي جوړه سوې ، زه هم ستا پوښتني ته راغلم چي
شين خالی خاله به څنگه سوې وي ، جوړه سوې به وي که يا، چي ته مي
جوړه وليدې خوشحاله سوم .

شين خالی خاله هم خوشحاله سوه او راته وه يې ويل :

خدای دي د يو ښه کوزدې خاوند کړه چي زما دي پوښتنه
وکړه ، ماښام هم راسره په تکليف سوې کور دي ودان . ماته چي شين
خالې خاله د کوزدې نوم رواخيستی، نو د کوزدې نوم ډير ښه خوند
راکي، او په زړه کي مي وويل :

چي کاشکي د کوزدې خاوند سوی وای، نو د شير گل سره
مي د سهار چای هم وڅښلې او ځني رارخصت سوم .

کورته راغلم له ځانه سره چورت وهم چي اوس خو ځوان
سوي يې بايد چي د کوزدې غم وخورې، نو مي له ځان سره دا تصميم
وښوی چي بايد کوزده وکړم . نو د ځوانۍ زړه دې چي هر څوک راته وايي
د پلاني ښه لور ده نو ما به له ځانه سره ويل چي داغه به زه کوم ، اخير ته
مي د نظر جان اکا لور په دې خاطر چي د هغې صفتونه ترنورو ډېر کيدل
او دښايست ساري يې نه وو انتخاب کړه ، ما ويل که يې را کوله نوله دې
سره به واده کوم . اوس نو په دې چورتو کي غرق يم چي خپل کور خونه
سې ويلاي چي د نظر بابا لور به راته کوی ، يا زه هغه نجلی کوم ځکه

شرمېږم او خپل شرم راته دا جاېز نه گنل چې ورته ووايم، حيران وم چې
څه به كوم تر څو مي دا فيصله له ځان سره وکړه چې شرم به شاته كوم
اول به شين خالی خاله ته ووايم که يې همکاري راسره وکړه خو بيا به
ښه وي ، خپر په ډير کم جرت سره د شين خالی خاله کورته ورغلم
هغې ته مي وويل:

چې خاله زه يوه خبره درته كوم خو چې خپل زوی شپږگل
ته به لاهم نه وایې.

شين خالی خاله راته وويل:

چې دا څنگه پته خبره ده چې شپږگل به لاهم نه په خبروم ؟
ما ورته وويل :

چې هو هغه به هم نه خبروې ځکه ډيره مخصوصه خبره ده .

شين خالی خاله راته وويل:

صحيح ده راته ووايه چې هر ه خبره وي زه يې منم او هيچاته

نه وایم.

ما ورته اول دنظر جان اکا کور و نبودی، بيا مي د نظر جان اکا

لور ور و نبوده، چې هغه مي خوبه کړې ده ، هغه به څنگه د ځان

کړم، خپل کور خو چاته نه سم ويلاى ، حيران يم چې څه وکړم خو ته به

په دغه کار کي مرسته راسره کوې.

شين خالی خاله راته وويل:

ښه دا خبره ده ، داسي ووايه چې مين سوی يې؟

ما چې ويل څه به راته وایې دا خو ډير اسانه کار دی ، اوس ته

راته ووايه په مرکه ورسم که څه وکړم ؟

ما ورته وويل:

چې هو ورسه چې دوی څه درته وایې.

شین خالی خاله راته وویل:

چي زما خو داسي خوبه ده چي اول يې لور و وينم وروسته
به مرکه ورته وکړو، کيدای سي تاته چا ويلې وي خوبنايسته نه وي .
ما ورته وویل:

چي زه نور نه په پوهېږم، ته پوه سه او کار دي، خو دومره
درته وایم که دي دا کار سرته ورسوی ډیره غټه شريني به درکړم .
شین خالی خاله راته وویل:

چي ته خو مي لکه زوی داسي يې ستاخه شريني واخلم .
ما ورته وویل:

چي که داسي وي نو بيا بيخي بڼه ده .
شین خالی خاله راته وویل:

ته دا خبري پرېږده اصلي خبري به راواخلو زه به نن ماپښين
ورسم او تا ته به سبا ټول معلومات درکړم، دا کارنو اوس ماته
پرېږده، زما سره ته ډېر ستړی سوې چي روغتون ته دي بوتلم، زه به هم
دغومره ستاپه کار کي ځان ستړی کوم .

نو مي شين خالی خاله ته کار ور وسپاری او ځني را رخصت
سوم، زړه مي ډير درېدی چي څنگه به سي دا کار به سره ورسپري که
يا، بس تو کل په خدای مي وویل چي خدای خو مهربانه دی گوندي سره
ورسپري، خير دا دی سبا سو ورغلم د شين خالی خاله کورته . شیرگل
له کوره راووتی او راته وپې ويل:

په خير راسې رآه کورته ولي ولاړ يې ؟
ما ورته وویل:

چي ستامور کی مي په کار ده .
شیرگل خپلې مورته ور بڼ کړل او ماته يې وویل :

زه ځمه يو ځای کار لرم مورکی راځي. شیرگل ته مي
رخصت ورکړ شين خالی خاله هم راغله او راته وپې وويل:
چي زويه ښه ځای خو دي انتخاب کړی دی، ډیره ښایسته
نجلی وه ته غم مه کوه ډیر ژر به ستا سي. دا خبره چي يې راته وکړه
ډیر خوشاله سوم ما ورته وويل:
څه دي وکړه حال راکه.
شين خالی خاله راته وويل:

چي زه پرون ماښين دهنوی کورته ورغلم، هلته مي يوه
ښایسته نجلی وليده او ورته ومي ويل زه له يوه ليري ځايه راغلي يم
ډیره سترې سوې يم، که دي يو گيلاس يخي اوبه را کړې ثواب به دي
سي. دغه نجلی کوم چي تا انتخاب کړې وه ماته يې اوبه راوړلې، ما
پوښتنه ځني وکړه چه کور مونور څوک سته؟ نو دې راته وويل:
چي يانن زه يواځي يم او مور مي يوځای تللي ده کيدای سي
وروسته راسي.

ما ورته وويل:

چي نوري خوندي هم لرې؟

دې راته وويل:

چي يا په کور کي يوه زه يم، يو مي پلار دی او يوه مي مور ده.

ما ورته وويل:

داغه تاسي دري تنه په کور کي اوسېږی نور څوک نسته؟

دې راته وويل:

چي هو موږ په کور کي داغه دري تنه اوسېږو.

ما ورته وويل:

کولای سم له تايو څو پوښتني وکړم او ته ځواب راکړې؟

دې راته وويل:

ولي نه سل پوښتني خو وکړه .

ما ورته وويل:

نوم دي څه شي دی؟

دې راته وويل:

زرغونه.

ما چي د شين خالی خاله له خولې دا نوم وا ورېدي و لږ زېدم

چي نوم يې لا ښايسته دی دا به څومره ښايسته وي نو ورته غوږ سوم ما

ورته وويل:

ښه نور.

شين خالی خاله راته ويل ته لکه چي اوس لاپه چورته کي

ډوب سوې .

ما ورته وويل:

يا ته کيسه کوه تاته مي غوږ نيولی .

شين خالی خاله وويل:

بيا مي پوښتنه ځني وکړه ښه زرغونې جانې واده دي کړی

دی که يا؟

زرغونې وويل:

واده! تر اوسه مي کوزده لاهم نه ده سوې .

ما ورته وويل:

ولي يې نه کوې؟

زرغونې وويل:

وبه يي کړم تر اوسه څومي عمر هم لږدی او بل داسي زماپه

خوښه څوک هم نه دی راته پيدا سوی .

ماورته وويل:

که پيدا سو بيا خوبه يې کوې؟

زرغونې وويل:

ولي نه ژوند بې واده شه خوند کوي او چي زماپه زړه وي

بياخويي بيخي کوم.

ماورته وويل:

که داسي وي نو زه راغلي په همدې خاطر يم ته مي ور

وښودې او ستاسو کور، چي ډيره ښه کورنۍ ده ښه خلک دي ښه ځای

دی اوستاسو سره يې زړه دی چي دوستي وکړي.

زرغونې راته وويل:

خاله داڅنگه کيسې کوې زه خودرڅه شرميرم هم، خيردا

چي ته وايې نو هغه څنگه ځوان دی او کمال لري نې لري؟

ماورته وويل:

ډير ښايسته ځوان دی دومره ښايسته چي تر تا ډير

ښايسته، کاريگرهم دی او دښه کمال خاوند هم چي ته وائي هغه خوی

پکښې کي دی، چي ستا هر کمال خوښ وي هغه کمال پکښې دی، نور

نوته شه غواړې.

زرغونې وويل:

که داسي وي څنگه به هغه ووينم.

زه ورته حيرانه سوم او پوښتنه مي ځني وکړه چي ورسره

ليدلای سي؟

زرغونې وويل:

چي وو ولي نسّم ورسره ليدلی ته دومره حيرانه ولي شوې.

ماورته وويل:

کوربه درته اجازه درکړي چي له هغه سره وويني .

زرغونې وويل:

ولي نه د يو ساعت لپاره خو اجازه راکوي يو بهانه نه يو بهانه به ورته وکړم اوله هغه سره به ووينم.

ما ورته وويل:

چي دا خو بيخي صحي ده زه له هغه سره خبري کوم چي هغه خه وايي اوس ماته اجازه راکړه زه ځمه سبا انشاءالله درته راځمه .

زرغونې وويل:

دومره ډير وخت تيروي، يوڅه خوژر راسه .

ما ورته وويل:

زه کونښن کوم چي ډير ژر راسمه کني سبا خويځي راځمه .
نو زرغونې رخصت راکړ او راغلمه کورته ستاسو کره درغلم
ته نه وي، اوس نو ته په دې کي خه وايي ورسره ويني ، نه ويني خه ورسره کوي .

ما ته چي کله شين خالي خاله دا خبري وکړې لاسونه مي ورمچ کړل او ورته ومي ويل چي ولي نه ورسره وينم چيري به ورسره ووينم، تر څو زوړ ميدان مي په نظر کي راغی، چي په زاړه ميدان کي به سره ووينو ځکه زوړ ميدان مشهوره ميدان وو اوهرچا پېژندی هلته هيڅوک هم نه وي، هلته خوراتللی سي .

شين خالي خاله راته وويل:

هغه ځای زما هم درسره خوښ دی زه به نن ورسم د سبا لپاره به هغه ځاي ور وښيم چي هلته راسي .

ما ورته وويل:

سبا دسهار نهه بجې ور و بنیه صحي وخت دی ، شین خالی
خاله وویل :

بیخي صحي ده زه هم همداسي ورته وایم. لکه چي کارمي
درته سم کی زویه.

ما ورته وویل :

ډیره مننه زه دي وگتلم زما خومره وار ورته خطا وو، تا
خومره اسانه کی ستاشرینی پرماپور ده.
شین خالی خاله راته وویل :

دا خو بیخي اسانه کار وو، هسي ته ورته وار خطا وې. له شین
خالی خاله خخه رخصت سوم او د سبا د نهو بجو په انتظار وم چي
زرغونه جانه به راځي، نوم مي هم زده کی په دغه ورځ ماځیگر وو چي
کور ته راغلم، او شین خالی خاله هم زموږ په کور کي ناسته وه .

سترې مه سپي مي ورسره وکړه . او په اشارو يې و پوهولم چي
هغه کار سرته ورسیدی سبا به هغه ځای ته ورسې .

ډېر خوشاله سوم چي کله به سهارسي، خیر شپه سوه او دا
شپه راباندي دومره اوږده سوه لکه پوره يو کال ، په هیڅ رقم نه تېرېده
چورتونه مي وهل چي داسي به کوې، داسي به کوې ، دابه کوې ، دابه
ورته وایې ، دابه نه ورته وایې زر رقمه پلان جوړ کړم بیرته راخخه
خراب سي څه وڅه وکړم خو بیا هم په هیڅ رقم شپه نه تیریري، شپه نه
وه يو کال و چي تیر سو، سهار نهه بجې به لانه وې زه زاړه میدان ته
ولاړمه او د زرغونې انتظار مي کوی یوې خوا او بلي خوا گورم ترڅو په
یوه شنه چادري کي مي یوه بنځه تر سترگو سوه چي زماو طرف ته
راروانه وه ډیر خوشحاله سوم ما له ځان سره وویل که وه داغه به وي.
رښتیا هم هغه خپله زرغونه وه اوراغله زما خواته ، کله چي را ورسېده

نوزه داسي رپرډېدم داسي رپرډېدم لکه د ملاريا تبي چي نيولی
وم، بيخي مي ځان نسوکنترولولای، تر هغه وخته مي ليدلې هم نه وه مگر
ډير رپرډېدم کله چي ښه رانيږدې سوه او زما له څنگه سره ودریده نو
لږ مي رپرډيدل ارام سول، ما سلام نسواى ور اچولای، لومړی زرغونې
سلام راواچاوه. ما يې سلام عليک کړ او ورته و مي وويل:

په خير راغلي؟

زرغونې وويل:

خير دی په نصيب سه په خير راغلم.

ما ورته وويل:

کور دي څه بهانه وکړه؟

زرغونې وويل:

بهانه پرېږده دا دې درته راغلمه راغونښتې دي وم. ما ورته

وويل:

ښه سو چي راغلي نو بوغره دي له مخه نه ايسته کوي داغسي

په پټ مخ خبري راسره کوي؟

زرغونې وويل:

څومره بې صبره يې دا دی اوس به يې ايسته کړم چي ته

خوشاله سي.

زرغونې چي له مخه بوغره ليري کړه ما يې چي مخ ته

وکتل، داسي مخ يې وه لکه تازه چي غوټې گل سوې وي، داسي ښايست

الله(ج) ورکړی وو، چي زه يې د مخ جلوي ته حيران تللی وم چي څومره

ښايسته ده او کوم چا چي ماته ده دې په باره کي صفت کړی وو، له هغه

نه هم ډيره ښايسته ده، زه ده دې دښايست په چورت کي ورک سوم،

داسي وم لکه په خوب کي چي يوڅوک وينم، يا کوم بنايسته تصوير ته
چي گورم، زه لا د دې بنايسته ته حيران وم، چي زرغونې راته وويل:
که داغسي راته گوري نو وخت خوبه زما په ليدلو تېرسي، ښه
څنگه يې څه حال دي دئ زما عاشقه؟

ما ورته وويل:

چي حال مي مخکي له دېنه ښه وو، مگر پس له دينه زما حال
نور ښه مه غواړه زه دي په درياب کي غرق کړم، او ته وايې څه حال دي
دئ دغه مي حال سو ستا په لومړي ليدلو باندي چي ته يې ويني څنگه
حال مي دي ته مي ويني ښه دي که بد؟

زرغونې وويل:

بد حال دي خدای نه درباندي راولي ښه حال دي دئ.

ما ورته وويل:

ښه او بد حال مي اوس ستا په لاس دي ما دي صفت له خلکو
اوريدلي وو چي تر تا بنايسته په دا کلي کي نسته، تر تا بنايسته خو په
دې کلي کي نه بلکي په دنيا کي نسته.

زرغونې وويل:

مسخري مه راسره کوه ته برعکس خبري کوي تر ما بدرنگه
په دنيا کي نسته، او ته وايې چي بنايسته يم.

ما ورته وويل:

داسي مه وايه اخير زما په خاطر خو مه وايه، څه درته و وايې د
ميني او محبت خبري وې چي نه خلاصيدي ډير وخت مو په خبرو تير
کي، اخير ته زرغونې وويل:

زه اوس ځمه ډير ناوخته سو سبا به بيا همدلته سره وينو.

ما ورته وويل: دومره ژر ځي يو څه وخت خولا پاته سه.

زرغونې وويل:

ډير وخت تير سو هسي تاته نه معلوميري، پخواني خلک
وايي چي اوگره په تلوارنه سپري او ته دومره تلوار کوي وايي چي
دومره ژرځي. ما ورته وويل:

چي ځي نو په مخه دي ښه سه سبا به پر همدغه وخت دواړه
دلته راځو چي هيردي نسي.

زرغونې وويل:

هو دا صحي وخت دی نه مي هيريږي بېرېره مه راځمه.

ما هم ورسره خوښه کړه او سره رخصت سوو، زه چي کورته
راغلم، چي هرشي ته گورم زرغونه راته پکي معلوميري، په هرشي کي
راته د دې خندا، د دې خبري د دې ښکلا ښکاري، لنډه دا چي زرغونه
مي په سترگو سترگو کي وه، دغه ورځ او شپه مي ټوله له دې سره په
چورتونو کي تيره کړه، خوب خو مي بيخي کړی نه دی او د سبا راتلو په
انتظار ومه چي ژر سهار سي او زرغونه ووينم چي لږ کرار راته حاصل
سي، خوسهار سو او اته بجې سولې له کوره مي حرکت را وکی او زاړه
ميدان ته راغلم هلته انتظار ومه له ځانه سره مي ويل چي نن به ورته څه
وايم څه به نه وايم، داسي نه وي يوه خبره مي ترخولې و وزي او راڅخه
خوابدې سي، بيا به ټول عمر پر اورگرځمه او س خو مو سره ليدلي هم
دي، خير دغه چورتونه دي وهم يې چي زرغونه راغله، اوزه بيخي په
خبرسوی هم نه وم، سلام يې روا چوی او بوغره يې له مخه ليري کړه، ما
يې سلام ته عليک و وايه اودا وارمي په لاس سترې مسې ورسره
وکړه، ما چي يې لاس په لاس کي ونيوی دومره خوشاله سوم ما ويل له
ډيري خوشالی نه مي زړه ونه دريري ښه پوښتنه مي ورسره وکړه او دې

هم راسره ښه خبري وکړې . بيا مو د ميني خبري شروع کړې په اخير
کې زرغونې راته وويل :

سبا شپې ته مي زموږ کره ميلمه يې او ميلمه هم خاص زما

يې .

ما ورته وويل :

کور لکه چې څوک نسته چې ميلمه کوې مي که څنگه؟ او
ميلمستيا به زه درته کوم ته يې څنگه راته کوې .

زرغونې وويل :

اول ما درته ويلي دي زما ميلمستيا وخوره وروسته زه

ستاميلمستيا خورم ، او کور مي هم پلار سته هم مي مور .

ما ورته وويل :

دومره ژر راته خواشېنې سوې په هغوی مي لکه چې وژنې ، او

هغوی به بيا تا ته څه وايي چې دا پردی سپری دلته څه کوي بدنامه کوې

مي . زرغونې وويل :

داسي مه وايه ما خپله زما مور او پلار ته دا خبره کړې وه چې

زه سبا ته يو ميلمه لرم ته مي وربښودلی يې او ستا صفت مي هم ډير ورته

کړی دی ، زما مور او پلار راسره ومنله . چې ستا خوښه وي زموږ هم

درسره خوښه ده .

زه يقيني ډير وارخطا سوم چې دا څنگه کيسه سوه او ورته

ومي ويل :

دانه درسره منم ، بل چی هر څه راته وايې پر دواړو سترگو

يې درسره منم ، خو زرغونې جانې دا کار ډير راته گران ښکاري .

زرغونې وويل :

وارخطا کپږه مه، ما خپل مور او پلار ته ويلې دي چې زه له
تاسره مينه لرم او دوی هم ما ته د خپلي ميني اجازه راکړې ده. او بل زه
درسره يم ستا ولي وارخطا دی، حتماً به راځي.
ما ورته وويل: چې ته دومره ټينگار کوي نو صحي ده که
مرم هم درسره ځمه.

زرغونې وويل:

ولي داسي وايي خدای دې مه وژنه، زه درسره يم هر څه سم
دي، دهیچا پروا مه کوه، اوس رخصت راکه سبا شپه لږ وختي راسه زه
دي انتظار کومه، او هلته به ډيري خبري وکړو.

ما هم رخصت ورکې، کله چې زرغونه راشخه تله، لکه
زما زړه چې يې هم ورسره وړی، ترهغو مي ورته کتل ترڅو چې له
سترگو مي پناه سوه، او بيازه هم کورته راغلم؛ حيران تللی وم چې
څنگه مور او پلار يې دي هغوی هيڅ نه ورته واي او د دې زړه څومره غټ
دی يوه هفته نه کيږي چې سره شناخته سوي يو او بيا مي ميلمه
کوي، خير دا ټولي خبري مي پرېښودې او ومي ويل:

که هر څه پېښيږي پېښ دي سي زما د زرغونې د سترگو له
خاطره قبول دي، خير دی که ورباندي بدنامه هم سم پروانه کوي، پرته
له دېنه خو نور ژوند هيڅ خوند نه کوي، دا دی سبا ماښام وختي د
زرغونې د کور پر خوا ور روان سوم، پېښې مي رپږدې دې وارخطا هم وم
څو کور ته يې ور ورسېدم د کور دروازه مي سوکه ور وټکوله که گورم
دروازه د زرغونې پلار راخلاصه کړه او راته و يې ويل: رايه زويه ولي
ولاړيې.

ما سلام ور واچوی او ده زما سلام عليك کی او زه هم سراي
ته ورسره ننوتلم د زرغونې پلار راته ويل:

ته د زرغونې جاني ميلمه يې؟

ما ورته وويل:

چي بلې هو هغه زه يم زما په زړه نو يو الله خبر و چي څومره
وارخطا وم او څومره په وارخطايي مي ځواب ورکوي، خو ولاړلو په يو
خونه کي کښېنستو او د زرغونې مور او زرغونه هم راغله سترې مسې يې
راسره وکړه، زه نو دومره وارخطا وم چي يواځي زرغونه په ما
پوهيده، مور او پلار يې نه دي راپوهيدلي، زرغونې راته وويل:

يخي اوبه درته راوړم .

ما ورته وويل:

هو رايې وړه.

زرغونې اوبه راته راوړي. اوبه مي وڅښلې لږ څه ارامه سوم.
د زرغونې پلار پوښتني راڅخه کولې. ما يې ځوابونه ورکول. ترڅو د
ډوډۍ خوړلو وخت سو؛ ډوډۍ مو وخورله چاى مو هم وڅښلې، ټول
شيان چي خلاص سول، نو د خوب کولو وخت سو، د زرغونې پلار راته
وويل:

چي زويه مور خويديږو ته به هم بيده سې که چيري يواځي

بېرېري نو زه به درسره پرېوزم؟

ما ورته وويل:

يا زه يواځي نه بېرېرم هميشه يواځي بدېرم، تاسو بيغمه بيده
سى. نو ټولو ته مي اجازه ورکړه او زه هم په ځاى کي بيده سوم، له ځان
سره دا چورت راولويدى چي نه يې پلار وزرغونې ته څه وويل نه يې مور
ورته وويل څنگه خلک دي څنگه رواج يې دى، حيران تللى ومه ماويل
څنگه ژرسره شناخته سوو، زه څومره بختوريم چي د زرغونې دکورنۍ
په رقم کورنۍ مي ترلاسه کړه، په دغه فکرونو کي ومه چي خوب وړى

وم، یوساعت به نه وو تپرسوی چي د خوني دروازه را خلاصه سوه او
یوڅوک خوني ته راغلل.

ما ورباندي ږغ کړل څوک یې؟

زرغونې وویل:

بپرېره مه زه یم، تاخو ویل چي زه نه بپرېره مه.

ما ورته وویل:

ته په دا توره شپه کې څه کوی، ولاړه سه مور او پلار که دي

خبر سول قیامت به جوړ کړي څه ولاړه سه او زما مینه مه بدنامه وه.

زرغونې وویل:

بپغمه اوسه هیڅ نه کیږي هغوی دواړه بیده سول او زه ځني

را ووتلمه.

ما ډیري زاری ورته کولې چي ولاړه سه خو زرغونه مي ځای

ته راغله، اوله څنگ سره مي کښېنسته، ټینگ یې په غیر کي ونيولم زه

چي یې په غیر کي ونيولم ورینستان مي ټول جگ جگ ودرېدل، ما ورته

وویل:

څه کوې؟ خوب وینې که څه، ځان ته دي پام سته.

زرغونې وویل:

یا خوب نه وینم، تا وینم یواځي تا، ته چي مي له څنگه سره

یې ځان ته څه جهان ته مي هم پام نسته. بپرېره مه زما زړه یې، زه

در سره یم، اوس به تا ما ته دلاسا یې راکوله چي نارینه یې او نارینه خوله

هیڅ شي څخه نه بیریري، ته څومره بې زړه یې او بې زړه انسان کله مینه

کولای سي.

ما ته چي زرغونې دا خبري وکړلې لږ ننگ راته ودرېدی، چي
رښتيا هم دانځه ده نه بېرېرې زه څنگه وېرېرم، نو ما هم په غېر کې
ټينگه کړه او ورته ومي ويل:

ستا خبري مي ومنلې، چي بې زړه انسان مينه نسي کولای، له
دينه وروسته به زه له هيچا څخه ډار و نه کړم؛ تر ډيره وخته پوري مي
په غېر کې نيولې وه وروسته مي له غېرې ليري کړه او خبري مو شروع
کړې، ما ورته وويل:

چي پلار او مور دې څه نومېرې؟

زرغونې راته وويل:

پلار جان مي نظر جان نومېرې، او مور مي مور نومېرې.

ما ورته وويل:

ولي دي د مور نوم نه رانې.

زرغونې وويل:

چي دهغې نوم نه درښيم، ځکه د مور نوم يې تر هر نامه ښه

خوندراکوي.

ما هم بيا پوښتنه نه ده ځني کړې، وخت ناوخته سو، نو ما

زرغونې ته اجازه ورکړه چي بالا نو ولاړه سه سهار سو، مور او پلار به دي

راکښېستلي يي. زرغونې راته وويل:

په يوه شرط ځمه که يې راسره منې ځمه کنې تر سهار به

درسره يم.

ما ورته وويل:

ستا هر شرط مي قبول دی خو اوس ولاړه سه بيا به سهار راته

ووايي.

زرغونې وويل:

سهار يې بيا نسّم درته ويلای اوس درته وایم او اوس به يې
اورې .

ماهم ورته وويل:

ووايه هرڅه چي راته وايي زماقبول دي .

زرغونې وويل:

شرط دادی چي سبا به هم راځې بيا مي ميلمه يې .

ما ورته وويل:

پلار به دي پوه سي چي دا ولي هر ورځ راځي له هغوی څخه

بد کار دی ، يو څو عمر وروسته به راسمه .

زرغونې وويل:

هغوی ما ته پرېږده ته راسه هغه مسوليت يې زما .

ماهم ورسره ومنله ، چي ته وايي نو بيا راځم ، ما خو له خدايه

غوښتل چي راسم نو مي زرغونه په زور له خونې را و ايستله او زه بيده

سوم .

سهار ناوخته راکښېنستم لمونځ قضا سوی وو ځکه ډېر بې

خوبه ومه وروسته بيا دزرغونې پلار نظر جان اکا راغی ما ته يې وويل:

زويه سهار دي په خير ، مانښام به دي خوب کړی وي که يا ؟

ما ورته وويل:

چي ډير ښه خوب مي کړی وو بيخي لمونځ راڅخه قضا سو .

نظر جان اکا وويل:

که دي خوب کړی نو ښه به يې خبري مو ډيري سره وکړې

ترڅو زرغونه او مورنې هم راغلې چای مو په ټولو سره يو ځای

وڅښلې ، تر ډيره وخته پوري هلته وم بيا مي له ټولو څخه اجازه را

واخيسته چي زه ځمه خدای په امانې مي له ټولو سره وکړه او له کوره يې

راووتلم، او د راتلونکي شپې په انتظار وم، ورځ تیره سوه او شپه سوه نو زه بیاد تیري شپې په خپر د هغوی کورته ورغلم په هغه خونه کي کښنستم، په کومه کي چي مي تیره شپه تیره کړې وه، له نظر جان اکا او کوروالا څه یې ډیر شرمېدمه، بیخي مي ورته کتلای نسوای، بیامي ویل چي خیردی په مینه او جنگ کي هر څه پېښیږي، تر هر څه وروسته زه بیا لکه د تیري شپې په خیر یواځي بیده سوم او ټوله راڅخه ولاړل، اوس نو خوب هم نه راتلی ځکه پوهېدمه چي زرغونه خو راځي بیا به ټوله شپه په خبرو تیره وو، په همدې فکر کي وم چي زرغونې دروازه راخلاصه کړه، دا وار نوزه هم ډیر دلاوره وم ور ولاړسومه په غیر کي مي ونیوله؛ تر ډیر ساعته مي په غیره پوري نیولې وه. وروسته مي ورته وویل:

چي خدای مو دي تل سره یوځای لري خدای (ج) مودي نه سره جلاکوي .

زرغونې هم وویل:

چي خدای (ج) سره یوځای کړي یو او همشه به سره یوځای یو . همداسي ډیري خبري مو ترسهاره پوري وکړې او د سهار وخت را نږدې وو چي زرغونه راڅخه ولاړه . لنډه دا چي پوره یوه میاشت دغسي مینه او محبت زما اود زرغوني سره جاري وو. تر څو ما او زرغونې دواړو همدا تصمیم ونیوی چي نور په میلستیا یا په بله بهانه څه نه جوړیږي، واده به سره وکړو او د همپشه لپاره به سره یوځای سو، ما ورته وویل:

سبا شپه زه راځمه ستادپلار او ستا له مور سره خبري کوم چي هغوی څه وایي خوښه یې ده که نه؟

زرغونې هم را سره ومنله چي بيخي صحي ده. سهارسو او د
 زرغونې له كوره را و وتلم په دا سبا شپه بيا ورغلم تر هر څه له مخه مي
 دا خبره ورسره ياده كړه چي ما خو داسي تصميم نيولى چي له زرغونې
 سره واده وكړم او د تل لپاره سره يوځاى سو ستاسو څنگه راسره خوښه
 ده؟ زه نور له دې پرته يوه ثانيه هم ژوند نسّم كولاى دا مي لكه وينه په
 رگونو كي بهيري او زما د ژوندنوره خوشالى د دې په لاس كي ده اوس
 نو تاسي څه راته وايست ستاسو خوښه ده چي موږ واده سره وكړو؟
 نظر جان اكا چي زما خبري وا وريدي له خولې نه يې يوه سره ساه و
 ايستله او راته ويې ويل:

چي زويه ما به د خداى (ج) بل ارمان نه درلودى چي ته مي
 زوم سوى واى موږ به له تا بل ښه ځوان چيري پيدا كړو ، ښه خوش
 اخلاقه او مهربانه ځوان يې خو خبره دا ده چي زرغونه خو ماله يو بل چا
 سره قول كړې ده زويه . او زه په خپل قول ولاړيم ، بې قولې نه كوم
 زرغونه خو د بل چا امانت ده . زه يې تا ته نسّم دركولاى .
 ما ورته وويل:

چي دا خبره خو ما ته نه زرغونې كړې ده او نه هم تاسو راته
 ويلې د ، دا بيا څه عجيبه كيسه ده .
 نظر جان اكا راته وويل:

چي رښتيا هم داغسي ده ما ستا زړه نه خپه كوى ما دا فكر
 كوى چي ته به د زرغونې دوست يې نو په همدې دليل مي نه درته ويل
 اوس پوه سوم چي ته د زرغونې سره مينه كوي او كيداى سي چي د
 زرغونې هغه بل نفر كوم چي ما ورسره قول كړى دى ، نه وي خوښ او
 تاته يې نه دي ويلي ، په دې كي نو زما څه گناه ده .
 ما ورته وويل:

چي د زرغونې هغه نه وي خوښ نو بيا تاسو ولي دهغې ژوند ورتباه کوی، دا خو دزور خبره نه ده دا خو د خوښي کار دی، زه خو اوس پرته له زرغونې څخه ژوند نه غواړم، او نه هم دا غواړم چي پرته لمانه زرغونه دبل چاسي، خیر ته ما ته د هغه نفر ادرس راکړه زه به خبري ورسره وکړم گوندي زما پر حال يې زړه وسوځي او زرغونه ما ته راپرېږدي او په بدل کي به زه ورته دوه برابر د ولور پيسې ورکړم، ته اوس ماته دهغه نفر ادرس راوښه يه.

نظر جان اکا نه غوښتل چي دهغه ادرس راکړي، دا پلمه يې راته کول چي زه په خپل قول ولاړ يم، بې قولې نه کوم ماله هغه سره قول کړی دی.

ماډير مجبوره کی ترڅو د هغه ادرس راکي، ما ورته وويل چي زه به له هغه سره خبري وکړم، چي هغه لا څه وايي که يې نه وه خوښه نو زه به له دې کاره تيرسم، اخير ته يې ادرس راکي ماهم ادرس ځني واخيستی اوله ځان سره مي وساتي، وروسته د ډوډۍ خوړلو وخت سو ډوډۍ مو وخوړه، ماڅو بيخي د ډوډۍ څه خوند هم وانه خيستی، بيخي له ژونده بيزاره سوم چي اوس به څه کوي په هر صورت دډوډۍ وخت هم تيرسو او د خوب کولو وخت سو، نظر جان اکا اجازه راڅخه وغوښته؛ ماهم اجازه ورکړه، دوی ولاړل بيده سول او زه په خپل ځای کې پر بوتلم ډير فکر مي خراب وو، چي دا څنگه کيسه جوړه سوه، که هغه سړي ما ته زرغونه نه راکوله، زه به بياڅه کوم څه حال به مي وي ليونی به سم، مږ به سم صحرا ته به ولاړسم څه به سم، بيا مي خپل ځان ته تسلي ورکوله چي خير دی خدای (ج) خو هميشه د ميئنانو مل وي، بس توکل مي پر خدای تعالی کئ او په دغه وخت کي زرغونه هم راغله راته وويل:

بيده سوي خوبه نه يې؟

ما ورته وويل:

ستا فکر مي اوس لاهم خوب ته نه پريږدي، تا خوماته هيڅ
هم دهغه بل سپري په باره کي نه دي ويلې، هغه څوک دی او څه کارو بار
کوي؟

زرغونې راته وويل:

چي زه له تا پرته له هيچا سره واده نه کوم، نه مي ستا پرته بل
څوک په کاردي، زما خپله هغه سپري نه دی خوښ او پلار مي په زور هغه
ته ورکوي، ته بيغمه اوسه زه ستاوم او ستا به يم.

ما ورته وويل:

دا چي تا راته دا ډاډ را کي نوزه به هم بيغمه سم، ښه کچيري
ته زمانسوې بيا څه کوي؟

زرغونې وويل:

که مي نور څه په وس نه وپوره ځان وژنه کوم.

ما ورته وويل:

درواغ خوبه نه راته وايې؟

زرغونې وويل:

بيا به هغه ساعت سره گورو او خبر به سي.

ما ورته وويل:

تاد دې کيسې په باره کي ولي اول نه راته ويل.

زرغونې وويل:

ماته نه خفه کولې، هسي هم زه ستايم هغه خو بيخي په
کارهم نه لرم که هر رقم وي او ته زما مينه يې نو ما په دې خاطر تا ته نه
ويل ځکه ناحقه خفه کيدل هم صحيح کارنه وي، ما دا فکر کوي که

درته و وایم نوته به راڅخه خفه سې او ستا خفه کیدل راته ډیر گران
ښکاریدل.

ماورته وویل:

بېغمه اوسه سهار زه ورځم په هر رقم چي وي تا د ځان
کوم، ته زما يې زما لپاره وې او زما به سې .
زرغونه خوشاله سوه او سوکه موسکی سوه او و يې ویل:
خدای دي و کړي چي ته زما اوزه ستا سم.

ماورته وویل:

که ته ملگرتيا را سره و کړي بيا مو هيڅوک نسې سره جلا

کولای .

زرغونې وویل:

زما سر تر تا قربان دی ، ته چي هرڅه راته وایې زه يې
کوم، لنډه دا چي دا شپه مو هم په دغو خبرو باندي تېره کړه . زرغونې ته
مي اجازه ورکړه او زه په ځای کې بیده سوم، بيخي خوب نه راتي خوا مي
ډیره بده وه ، ناحقه چورتونه رالوېدل، تر څو سهار سولمر را وختلی او زه
په ځای کي وينې پروت وم، سهار ټوله راغلل چای يې هم تيارې کړي
وې ، د سهار چاي مي هم د زرغونې په کور کي وڅښلې ، تر نهو بجو پوري
هلته وم او وروسته يې له کوره را و وتلم او د بازار پر خواروان سوم د هغه
سړي ادرس راسره دی پوښتنه پر پوښتنه تر څو چي هغه نفر مي پيدا
کړی کوم چي نظر جان اکا ورسره د زرغونې قول کړی وو ، هغه نفر يو
دوکاندار وو او يو دوکان يې درلودی دپرچون دوکان يې کوی او په
دوکان کي ورسره نور ملگري هم ناست وه ، ما ورته سلام وا چوی ، دوی
هم په ټولو زما سلام عليک کي ، وروسته مي ورته وویل:
چي دوکاندار په تاسو کي څوک دی ؟

يو جگ ڄوان را اولار سو راته ويې ويل :
خيرت خوبه وي ؟ زه دوکانداريم څه دي ويل .
ماورته وويل :
ډير مهم شي مي په کار دی ، خو په دوکان کي در سره نسته .
احمد راته وويل :
چي دا څنگه مهم شي دی چي په دوکان کي نسته ، چي زما په
دوکان کي نه وي نو له يو بل ځای به يې درته راوړم .
ماورته وويل :
په دوکانو کي هغه شي نه پيدا کيږي .
هغه راته وويل :
زه پوه نه سوم اصلي موضوع څه ده سر مي را خلاص کړه .
ماورته وويل :
ته را يوگونښي ته سه نوبه درته واييم .
احمد هم راسره ومنله او له دوکانه را کښته سو انډيوالانو يي
ووويل کچيري ډير ضروري کار وي نوموړ به له دوکانه ولاړ سو .
ماورته وويل :
نه ديو څو دقيقو لپاره مي يواځي د احمد سره کار دی ، مور .
دواړه له دوکانه راگونښي ته سولو او يو غلی ځای کښېنستو ، لومړی ما
ځان ورته معرفي کي ، وروسته احمد هم خپل ځان راته معرفي کي او هم
يې انډيوالان ، چي انډيوالان تر خپلو وروڼو څخه هم راتير دي ، دغه زما
دوکان دی بوره ، پلمېټ او نور دغسي شيان پکښي خرڅوم .
ماورته وويل :
ډير ښه زه د يو کار لپاره راغلی يم ، ستا نه په ډير عجز يو
شي غواړم . خدای دي وکړي چي را يې کړې ډير زيات ضرورت ورته

لرم، ٻي له هغه څخه ورځ مي شپه وي شپه مي ورځ، زه لمن هم درته
نيسم، په پنبو کي دي لوږم پنبې در مچوم، تر خپل ژوند راته ډير
ارزښت لري.

احمد وويل:

چي دا څه شي دي چي ته دومره ضرورت ورته لري، راته و
وايه چي زما سر دي هم په کاروي تر تابه يې قربان کړم. چي ته پرته له
هغه څه هيڅ نسي کولای.

ما هم دستي زرغونه ور وښوله او خپله ټوله کيسه مي ورته
وکړه چي ما مينه ورسره کړې ده اوس يې هم ورسره کوم او زرغونه هم
له ما سره مينه کوي، تابه تر اوسه پوري هغه ليدلې هم نه وي، خو دهغي
پلار نظر جان اکاله تاسره قول کړې ده، ما ته يې نه راکوي او پرماباندي
ئې پلار او مور هم راضي دي، صرف خبره تر تا پوري معطله ده، که ته
هم راسره راضي سوې نو زه به ستا د ټول عمر احسان منونکی او نيکي
ومنم.

کله چي ما دا کيسه احمد ته وکړه. نواحمد راته وويل:

د خدای ساده ته هم په همدې دام کي گير راغلی يې، زه خو
پکښي گير ومه، که ته په خبر وې نو تا څه کول.

ما ورته وويل:

څنگه دام څنگه کيسه ده زما ستا په خبرو سر خلاص نسو.

احمد راته وويل:

چي زه ټوله کيسه درته کوم ته به غور. راته نيسي، کله چي
مي کيسه درته خلاصه کړه بيا به پوښتنه راڅخه کوي، تر هغو چي مي
کيسه نه وي خلاصه کړې يوه پوښتنه به لاهم نه کوي.
ماهم ورسره ومنله چي صحي ده.

احمد خپله کيسه داسي وکړه :

دغه مي دوکان دی پخوا مي پلار هم دغه دوکان کوی او د پلاره اوس ماته پاته دی زه يې خپله کوم پلارمي سپين بيري شوی دی خپله گزاره مو ښه باندي کيږي او له خپل ژوندخه ډير خوشاله يو، د خدای تعالیٰ شکر گزاره يو څه ښه ده، خو چي له کله راهيسي د زرغونې پلار دوکان ته راغلی دی له هغې ورځي تر اوسه مي بيا خوشاله ورځ نه ده ليدلې، يوه ورځ ما پښين تقريباً څلور بجې به وې چي د زرغونې پلار مي دوکان ته راغلی او د کور لپاره يې سودا راڅخه يو وړل، جيب ته يې لاس کی چي د سودا پيسې راکړي، چي گوري پيسې ئې په جيب کي نسته، نو راته و يې ويل چي پيسې خو مي کور پاته سوي دي اوس خونسته سبا به يې انشاالله درته راوړم کور مي هيري سولې ما چي دا ده سپيني بيري ته وکتل نومي ورته وويل پروا نه کوي سبا به يې راته راوړې، بابا هم کور ودانی راته وويل او سودا يې راڅخه يوره، په دا سبا ورځ بيا راغی لس بجې به وې دوکان ته سلام يې را واچوی . بابا دغه نظر جان اکا درته يادوم په دوعاوو يې شروع وکړه دومره دعاوي يې راته وکړې چي خپلي مور به هم تر اوسه نه وې راته کړي، دا يې راته وويل :

چي پرون هيچا پورنه راکوی او تا پور راکي ستا کور دي ودان وي، ما دا خبره کور هم وکړه چي داسي يو ښايسته ځوان راباندي مهربانه سو او پور يې راکي په کور کي هم ټولو دعاوي درته کولې چي خدای دي يې ښاد لري په نه شناخت کي يې درته پور درکړی، دغه دي پيسې دي کور دي سل ځله ودان .

ما هم خپلي پيسې ځني واخستلې خپل انډيوالان هم را سره وه، نظر جان اکا راته وويل :

نن ما ښام ته مي ميلمه يې .

ما له ځان سره سوکه وخنډل چي پروا نه کوي بابا زه
میلستیا څه کوم پور خو زه هر چا ته ورکوم او هر دوکاندار چي چاته
پور ورنکړي کله یې دوکان چلیږي او هر وخت خو له چا سره پیسې نه
وي ځای کریاب ځای دریاب، دا خو ډیر عادي کار دی.

خو نظر جان اکا ډیر راته ټینگ سو چي په هر رقم وي راسره
ځې به، تر څو زه یې ډیر مجبوره کړم او انډیوالانو هم راته وویل:

ورسره ولاړسه میلستیا ده میلستیا څنگه پرېږدي، نو مي
د نظر جان اکا سره وعده وکړه چي درسره ځمه، ته مایگر ناوخته
راسه، ماته خوستاسو کورنه دی معلوم نو به سره ملگري سو.

د نظر جان اکا هم همدا خبره راسره خوښه کړه او راڅخه
ولاړي، انډیوالانو مي ویل چي دا رښتیا ده چي سپن ږیری لکه کوچنیان
داسي وي چي ښه ورسره وکړې ښه درسره کوي، تا پرون پور ورکړن
یې مالمستیا درته کړې ده، موږ ته خو پردي پرېږده خپلو میلستیا نه
ده کړې، ټولو انډیوالانو دا راسره خوښه کړه چي ورسره ولاړسم.

ترڅو چي مایگر سو او نظر جان اکا راغلی، په هغه ورځ مي
دوکان هم وختي قلف کئ او له نظر جان اکا سره راغلمه د دوی کور ته،
نظر جان اکا کورته ننوتی او زه یو څو دقیقې دباندې ولاړ وم، ترڅو
نظر جان اکا بیرته راغی او زه یې کورته بوتلم او په یوه خونه کي
کښېستو اول یې چای راته روړلې چای مي وڅښلې او د ماښام د لمانځه
وخت سو د ماښام لمونځ مو وکی، نظر جان اکا پوښتني راڅخه کولې او ما
جوابونه ورکول، ترڅو اخیره یې د واده پوښتنه راڅخه وکړه چي تا
واده کړی دی؟

ما ورته وویل:

تر اوسه مي نه دی کړي، وروسته يې کومه ما چي دا خبره ورته وکړه نو نظر جان اکا سوکه له ځان سره موسکی سو زما يې په موسکي کيدو باندي سر نه سو خلاص چي دی په کوم خاطر باندي موسکی سو، سر مي پسي و نه ګرځوی د ډوډی خوړلو وخت سو ډوډی يې راوړله او ډير ښه خوند يې هم وکی، څو رقمه شيان يې راته پاخه کړي وه ډير تکليف يې ايستلی وو، ډوډی مو وخوړله بيا يې چای راته راوړلې وروسته تر چايو ما دماخوستن لمونځ وکی او د خوب کولو وخت سو، ما نظر بابا ته وويل زه ځمه يوځل تشاب ته.

نظر جان اکا هم زه تشاب ته بوتلم وروسته تر تشابه راغلم خوني ته، که ګورم د نظر جان اکا لور هم په خونه کې ناسته ده زه چي کله خوني ته ور داخل سوم، دا راولاړه سوه او زما سره يې په لاس سترې مسې وکړه، دغه لور يې کوم چي زرغونه نوميرې او بله لور هم نه لري، اوته وائي چي تابه تراوسه پوري ليدلي هم نه وي خیر وروسته مي له څنگه سره کښېنسته زه نو دومره شرمېدم چي توبه، هيڅ مي ورته کتلاي نه سواي سر مي ټيټ اچولی وو نه خبري ورسره کولای سم او نه هم پوښتنه تر څو چي زرغونې خپله پوښتنه راڅخه وکړه چي زما په خيال شرمېرې که څنگه؟

ما بيا هم له شرمه هيڅ جواب نسو ور کولای .

اخير ته نظر جان اکا راته وويل:

چي احمده زويه! ما ته خو خوب راغلی زه بيدېر مه، ستا سره زرغونه سته هر وخت چي بیده کيدې بيا بیده سه زه درنه ولاړمه دا خبري يې وکړلې او نظر جان اکا د دې خوني څخه خپلي خوني ته ولاړی او بیده سو، مور يې دواړه په خونه کي يواځي پرې ښودو، په رښتيا چي د

نظر جان اکا دا کار چنداني خوند رانکړی چي خپله ولاړی بیده سو او لور
يې ما ته یواځي راپرېښوده.

اوس نو زه او زرغونه دواړه پاتي سولو بل هیشوک نسته زه
خبري هم نسوم ورسره کولای، او زرغونه پوښتني راڅخه کوي او خبروته
مي مجبور وي خو زه بیا هم څه نه سم ورته ویلای بیا يې راته وویل:

خوب درځي؟

ما ځان ځني خلاصوی چي ځني خلاص سمه اوراڅخه ولاړه
سي نو مي ورته وویل بلي وو پروم مي هم خوب نه دی کړی، اوس به
بیده سم ته ولاړه سه.

زرغونې وویل:

ځای در واچوم.

ما ورته وویل:

وو که ځاي را واچوې نوډیر به ښه سي .

زرغونې وویل:

تر اوسه دي ولي خبري نه کولې ما درته دغه بهانه کوله چي
گوندې پر خبرو راسې اوس دي بيخي خوب ته نه پریردمه او ما خو
خوب ته نه يې راغونبتي .

ماچي هرڅه او هره بهانه ورته وکړه نه يې پرېښودم اخيرته
يې زما لاس په لاس کې ونیوی زه یوڅه وارخطا سوم چي داڅه
کوې، ترڅو اخير زه هم یوڅه دلاوره سوم او ماهم ورسره خبري شروع
کړې، ډیري خبري مو وکړې اخير ته يې راته وویل:

چي پلار مي ویله تا واده نه دی کړی او ما هم نه دی کړی ما
به له خدایه همپشه دغه سوال کوی چي یو سخي سپری مي په نصیب

سي، او له تا ما سيوا بل همداسي سخي سپړی خو پردې دنيا نسته او زه
 غواړمه چې له تا سره واده وکړم ستا راسره خوښه ده که يا؟
 دا خبري چې زرغونې ما ته وکړې زه ډير حيران سوم او ډير
 ځني وېرېدمه چې دا خو يوه نجلۍ نه ده بلکي يوه بلا درسره ده، انجونې
 خو دکړپ څخه هم بيريږي او شرميږي او دا په اوله شپه په نه شناخت
 کې راسره دواډه خبري کوي، نومي زرغونې ته وويل:
 زه به کور مشوره وکړم چې کور مي په دې هکله باندي څه
 واي.

زرغونې وويل:

ته به کور مشوره کوې بيا به راته وايې څومره ډير وخت به

تير سي.

دا يې راته وويل او نوره هم رانږدې سوه بيخي سره څنگ پر
 څنگ سولو، کله چې مي څنگ ته راغله ما يې هم مخ ته وکتل، کتل نه
 وو قتلیدل و تاته خو معلومه ده چې څومره ښايست الله پاک ورکړي
 دی، هوبن مي له سره ولاړی او يوڅمار حالت راباندي راغی. تر ډيره
 وخته نشه غوندي ومه ځکه زما هم د ځوانۍ موسم و غرق سومه دومره
 خوند يې خالي دا ليدو راکړ چې زه يې دمخ و شغو ته حيران سومه، زه
 لا په همدې چورتونو کي وم چې زرغونې وويل:

خوب درغلی؟

ما ورته وويل:

يا خوب اوس نه راځي، ته چې مي وليدې خوب هم راڅخه

وتښتېدی.

زرغونې وويل:

ځايونه به واچوم او په ځايو کي به خبري سره کوو.

ما ورته وويل:

ته هم دلته زماسره بيدپري؟

زرغونې وويل:

ولي كوم اعتراض خوبه نه لرې زه هم دلته بيدپرمه او هغه هم ستاله څنگ سره.

ما ورته وويل:

ولاړه سه پلار او مور به دي درته انتظار وي او ستا په فكر كي به وي ته نو يواځي څه راسره كوي ما يواځي پرېرېده زه نه بېرېرمه.

زرغونې وويل:

خيردې ته راسره يې دوى هم هيڅ فكر نه كوي اوزه تايواځي كله پرېښودلای سم ته يواځي بېرېري زه درباندي پوهېرم.

ما هم ورته وويل:

نو سمه ده ستاكار دى او ستا خوبه ده زرغونې هم ځايونه څنگ پر څنگ واچول، زه پر خپل ځاى بيده كيدمه، زرغونه له خپله ځايه راغله او زما په ځاى راسره ننوته.

او راته ويې ويل:

ما خوبه كيدو ته نه يې راغونښتى.

ما ورته وويل:

نو دڅه لپاره دي راغونښتى يمه زما څخه ليري سه او پر خپل ځاى دي پرېوزه.

زرغونې وويل:

زما او ستانو څه فرق سته دواړه سره يو يو دا يې راته وويل او په ساتيريو يې شروع وكړه. ما هڅه كوله چي مخنيوي يې وكړمه خونه يې پرېښودمه، ترڅو چي زما هم د صبر كاسه ورته ډكه سوه او و دې ته

مجبوره سومه چي زه هم ساتيري ورسره شروع كړم نو ما هم ساتيري ورسره شروع كړي دومره سات مي ورسره تيرسو چي تر اوسه مي هم د هغې شپې خوند په خوله كي دي، خو شپه مو ډيره خوندوره تيره كړه زه هيڅ نه سوم په پوه چي څنگه دا اوږده شپه راباندي دومره لنډه سوه، اخيرمي زرغونې ته وويل چي ډير ناوخته سو اوس ولاړه سه.

زرغونه هم ولاړه سوه ځايونه يې ټول كړل او راته و يې ويل زه به چاي تياري كړم او پلار به مي درته راواستوم صحي ده ما ورته وويل بيخي صحي ده، زرغونه له خونې را ووته اوله هغې خواڅخه نظر جان اكا راغی نظر جان اكا راته وويل احمده زويه خوب دي وكئ؟ ما ورته وويل چي هو ډير ښه ارام خوب مي وكئ تر سهاره په هيڅ شي نه يم خبر سوي. نظر جان اكا وويل ښه دي چي خوب دي كړي دي، ما او د زرغونې پلار خبري كولي چي زرغونې چاي راوړلې، چاي مي هم له دوي سره وچښلې او رخصت مي ځني وغوښت چي زه ځمه دوكان ته.

نظر جان اكا هم رخصت راكي او راته وويل:

چي سبا ماښام به هم راځې.

ما خو له خدايه همدا غوښتل چي يو موقع راته پيداسي او بيا

راسم، خو نظر جان اكا ته مي داسي وويل:

چي كور دي تل ودان وي همدغه يوه ميلمستيا مي بس

ده، په زړه كې مي ويل داسي نه وي چي راته ووايي چي ستا خوښه ده.

خو نظر جان اكا راته ټينگ سو او و يې ويل:

چي يا حتماً به راځې كه نن ماښام نه راځې سبا ماښام خو به

خامخا راځې، بالا خو سره انډويوالان يو.

ما هم ورته وويل:

داچي ته دومره ټينگېږي، نو پر دواړو سترگو به
 رآخمه، صحیح ده اوس درڅخه ولاړم تر بيا ليدو مو پر خداي (ج)
 سپارم او له كوره يې را ووتلمه، راغلم دوكان ته دوكان مي خلاص او
 پاك كړ او پر خپله چوكۍ كښېنستم، دوكانداري مي شروع كړه د
 څانښت خوا وه چي انډيوالان مي هم يو، يو راځي ترڅو ټوله سره يوځای
 سولو، نو له ما څخه يې د تيري شپې د ميلمستيا پوښتنه وكړه چي
 ميلمستيا دي په خير سول.

ما هم ټوله كيسه له سره تر پايه ورته وكړه، ځكه انډيوالان
 مي وه اوله انډيواله خوهيڅوك هم څه نه پټوي، انډيوال خو چا ته سمه
 لاره نښي او دا متل دی چي خان يې په ياران يې كنه نوخاوري د بيا بان
 يې او بل دا چي د زړه حال هغه چاته وايست چي هغوی يې تاسو ته
 واي، ماچي و دوی ته دا خپله كيسه كوله ټوله حيران پاته سول، ما ورته
 وويل:

تاسو زما كيسې ته غوږ وااست كه په خپلو فکرونو كي غرق

سوي.

ټولو راته وويل:

په رښتيا چي ډيره خوندوره اوډيره نابنده ميلمستيا دي
 خوړلې ده، خداي درباندي مهربانه سوی دی خپلي ميلمستياوي خوره
 ښه كيسه كوه نوره كيسه هم سته كه خلاصه سوه؟
 ما ورته وويل:

چي يا خلاصه نه ده بله خبره خو لا دا ده ما ته يې دواده كولو
 پښنهاد هم وكی، چي واده به هم راسره كوي، زه اوس څه وكړمه تاسو
 ما ته څه مشوره راكوي ايا زه دا واده رسره وكړمه او كه يا؟

ټولو راته وويل چي ولي يې نه کوي که دي خوښه سوې
وي، هسي باندي بسم الله کړه، ته هم ځوان يې تر څو به واده نکوي، ټولو
سوکه وخنډله او ويې ويل: ياره ته خو يوڅو ميلمستياوي ورسره وخوره
وروسته به واده ورسره وکړې ځکه تر واده خو دغه شپې ډيري مزداره
وي.

ما ته هم خدا راغله او ورسره خوښه مي کړه چي ستاسو
خوښه سوه زما هم خوښه ده او ميلمستياوي به ورسره و خورم بيا به واده
ورسره وکړم اوس نو د سبا شپې د رارسېدو په انتظار وم چي کله به سبا
شپه سي چي زه يې کورته ورسمه. خير سبا شپه هم را ورسیده او زه د
زرغونې د کور پر خوا ورغلمه، کور خويې دا وار راته معلوم وو يواځي ور
روان وم، هلته چي ور ورسېدم دروازه مي وروټکوله، چي د نظر جان اکا
برغ مي واوریدی. چي راته وايي:

احمد جان يې؟

ما ورته وويل:

وو احمد يمه.

نويې دروازه راته خلاصه کړه، سترې مسې موسره وکړه او
د کورخوني ته ننوتلو هغه خونه وه کومه چي تيره شپه مي هم پکښي
تيره کړې وه، زه کښېنستم او زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم
سترې مسې وکړه او دا واري نو د زرغونې مور هم راغله، هغه په تيره
شپه نه وه راغلې، هغې هم سترې مسې راسره وکړه او ټول په هغه خوني
کي سره کښېنستلو.

نظر جان اکا راته وويل:

چي زما دا خيال و چي ته به رانه سې ځکه ډير ناوخته سو.

ما ورته وويل:

چي راتلمه خو سل په سله کې ځکه وعده مي درسره کړې
 وه اوزه چي له چاسره وعده وکړم نوهغه وعده پر ځای کوم.

نظر جان اکا وويل:

ښه دی چي پر وعده هم ولاړ يې نو ډير ښه.

ما ورته وويل:

وعده خو قول دی او قول کول خو قسم کول دي .

نظر جان اکا وويل:

صحيح ده نو لاس يې د زرغونې د مور خواته ونيولوی او ويې

ويل دا زما کوردارې ده او د زرغونې مور ده ، تيره شپه دورور کړه

ميلمنه وه، نن راغلې ده او ته مي ورته معرفي کړی يې .

ما ورته وويل:

ډير ښه سو چي رامعرفي دي کړه . داچي د زرغونې مور ده

زما هم مورده.

نو د زرغونې مور هم دعا راته وکړه چي زويه کاميابه اوسې

ستاجوره خو هيڅ ځاي نسته ته دومره ښه سپری يې چي بل نه

جوړيږي.

ما هم مننه ځنې وکړه اور ورته و مي ويل:

موري تشکر دا چي زما دومره تعريف کوی ، وروسته مي

زرغونې ته وکتل، زرغونې نو ځان داسي سنگار کړی وو چي توبه

ښايسته کالي يې اغوستي وه، بڼه مي نه ورته وکی له ځان سره مي ويل

چي سره يواځي شو بيا به پوښتنه ځني کوم چي ولي دي ځان دومره

سينگار کړی دی، خير دا وار نو له ټولو سره ښه په دلاوری سره بڼه پرېم او

څه جانداري هم راڅخه کيږي، خبري موسره کولای او زما تلوار و چي

دوی ژر راڅخه ولاړسي؛ زه او زرغونه يواځي پاته سو .

د هغه تيري شپې په رقم نظر جان اكا او كورداري يې دواړه
رخصت راڅخه و غوښتي چې موږ بيدير و.

ما او زرغونې هم اجازه وركړه زه دومره خوشحاله سوم چې
توبه دستي مي زرغونې ته وړېځ كړل چې څنگ ته مي راسه، زرغونه مي
هم څنگ ته راغله او لږڅه خوابدې راته معلومه سوه. ما پوښتنه ځني
وكړه ولي داسي خوابدې معلومېږي ناروغه يې كه كوم بله خبره ده ؟
زرغونې وويل:

چې كه په دې موضوع خبر نسې ښه به وي، وروسته تردې
ويلو يې موسكې سوه چې خير هيڅ خبره نه ده پرېږده يې.
زه يو څه په تشويش كي سوم او ورته و مي ويل چې هره
خبره وي خامخا به ما هم په خبروې كيداي سي چې كومك درسره
وكړم.

زرغونې وويل:

زما پر پلار باندي د يو چا پينځوس زره افغانۍ باندي
دي، اوس فعلا يې موږ نه ورته لرو او هغه يې غواړي، وايي كه په زور وي
كه په رضا ماته به خپلي پيسې را كوي، موږ ټول يې ډير پرېشانه كړي
يو چه له كمه يې ورته پيدا كړو.

ما ورته سو كه وځنډله او ورته ومي ويل:

دا خو د پرېشاني خبره نه ده زه خويمه زه يې وركومه دا خو
دومره پيسې نه دي، پيسې څه شي دي كه زما سر دي هم په كار وي
دربه يې كړمه، تاسو ولي دومره وارخطا كړي دي، سهار دي پلار زما
دوكان ته راواستوه زه به يې وركړمه.

زرغونې وويل:

په تاخو مي هيڅ زړه نه کيږي دومره پيسې خوچي ته
ورکړی نو ستا کارو بار خرابيږي.

ما ورته وويل:

چي ستا نه راباندي زړه کيږي نو صحي ده، زه سر له سبا بيا
هيڅ کله هم دلته نه راځمه.

زرغونې زما پر خوله لاس ونيوی او راته وپې ويل:

داسي مه وايه زه به څه کوم چي ته نه يې ټوله دنيا به راته
اورسي، صحي ده چي ته يې ورکوي نو سهار به مي پلار در
واستوم، زرغونه پوه سوه چي دا کار خو و سو دستي يې داراته وويل:

تا کور مشور وکړه که نه؟

ما ورته وويل:

مشوره مي وکړه خو يو څه وخت به سره صبر سو، تلوار په
دې کار کي په کار نه دی.

زرغونې وويل:

يو څو عمر وروسته! ښه ستاخوښه ده خوزه پېرېر، مه چي له
لاسه دي ورنکړم؛ دا يې راته وويل او په غير کي يې د يوڅو شيبولپاره
ټينگ کړمه.

ما ورته وويل:

بيغمه اوسه تر تا زما ډير ورته تلوار دی او هم تر تازه ډير
پېرېر، مه چي زماله لاسه هم ونه وزې، اوس که مي ټوله هست او نيست
پرتا ولاړ سي نه دي پېرېر، دمه، لنډه دا چي دا شپه مو هم په ډيري
خوشالی سره تيره کړه سهار سو د چايو وخت وو چای مو يوځای
وخوړلې او نظر جان اکاته مي وويل:

چي زه دوکان ته ځمه پر لس بجې راسه هغه پيسې کومي
 چي پرتا باندي دي هغه به در کړم، ماته زرغونې ټوله کيسه کړې ده .
 نظر جان اکا او کورداري يې بيا دعاوي راته کولې او زه ځني
 راغلم دوکان ته لس بجې به وې چي نظر جان اکا راغی ما پيسې ور
 برابرې کړې وې پيسې مي د انډيوالانو په مخ کي ورکړې او د چايو ست
 مي ورته وکئ، خو چای يې نه راسره څښلې او راڅخه ولاړی، انډيوالانو
 مي ويل چي څومره ډيري پيسې دي ورکړي دومره ډيري پيسې يې څه
 په کولاي، په لږ موده کي سره شناخته سواست او دومره ډيري پيسې
 دي ورکړې .

ما ورته وويل:

د يوچا پر باندي وې له دوی سره اوس نه وې ما وعده ورسره
 کړې وه بيرته يې راکوي .

انډيوالان مي نور څه ونه ويل، بيرته په خپل مجلس سره
 اخته سوو. دا واري خو نظر جان اکا نه وه راته ويلې چي څه وخت
 راسه، خو په دې کي څلور شپې ووتلې نه د نظر بابا درک وو نه زه ورغلی
 وم، په دا پينځمه ورځ مي د ځان سره وويل:

که نن نه راغلی زه خپله ورځمه، اوس خو سره شناخته سوي
 يو، تر ماڅيگره ورته معطله ومه؛ خو نظر جان اکا نه راغلی، ما هم دوکان
 بند کي او بې سته يې کور ته ورغلمه؛ دروازه مي ور وټکوله او خپله
 نظر جان اکا دروازه راخلاصه کړه، سترې مسې مو سره وکړه او ولاړلو
 خوني ته زرغونه او مور يې هم راغله هغوی هم سترې مسې راسره وکړه
 او په خونه کي کښېنستلو، خبري مو کولې خو زرغونې په مات زړه
 خبري راسره کولې حيران ومه چي نن بيا ولي داسي خوابدې ده، زه په
 دغه فکر وکي ومه چي زرغونې سوکه راته وويل:

چيري وي دا دونه عمر نه دي پوښتنه كول نه حال نه احوال
خومره په زړه سخت يې ، له ما څه خوابدي يې كچيري ما كومه خطا يا
بده خبره كړې وي نو ما ته بخښنه وكړه ، اول ځل مي د ميني دى هغه هم
له تا سره اوس يې له تانه زده كوم او ته به ماته مينه رازده كوي .

زه وار خطا سومه چي مور او پلار يې وانه وري ما ورته وويل :
وروسته به رڼغېرو اوس خودوى دي .

زرغونې په زوره وويل :

دوى دي وي زه خو له تا سره مينه لرمه نو څه كه هر څوك
راخبر سي پروا مي نسته او ته له ما سره مينه نه كوي نو ځكه بېرېري .
كله چي زرغونې دا خبري راته وكړې له خواشيني څخه مي
سر سره وگرځېدي ؛ او ورته ومي ويل :

زه بېرېرمه نه بلكي زموږ كره ميلمانه راغلي وه له هغوى سره
اخته ومه ، كني ستا پوښتنه خو مي حتماً كوله او خداى (ع) دي هغه ورځ
نه راولي چي زه به ستا څخه خوابدى يم ، زه له هغو ميلمنو سره مصروف
وم ، هغه مي څنگه يواځي پرې ايښي واى ، يا ته راته ووايه ، يا زه ملامت
يم چي ستا پوښتنه مي نه كوله ؟
زرغونې راته وويل :

ښه چي داسي كيسه ده نو بيا نه يې ملامت رښتيا هم ميلمه د
خداى (ع) دوست وي او ميلمانه خو هغه څوك كوي چي د خداى (ع)
دوستان وي ، وروسته په خپله سپينه خوله داسي په هنرمنانه انداز سره
موسكى سوه چي توبه ما چي د دې دا سوكه موسكي كيدل وليدل
دومره خوند يې راكي چي څمار مي باندي مات سو او له خدايه (ع) شكر
گزاره سوم چي داسي يو ښكلى نعمت يې را باندي پيرزوكړى دى ، زما
زړه ته نو زرغونه دومره نږدې كيده لكه د خپل زړه دربيده تر هغه هم

راته نږدې وه، زه د خوند په دنيا کي غرق ومه چي نظر جان اکا راته وويل:

احمد نه نن خو مو بيندې پخې کړي دي که داسي خبر وم چي ته راځي نو ښه شيان به مي درته پاڅه کړي وای. ما ته د نظر جان اکا دغه خبري ډير زور راکی. خوږغ مي ونکئ.

بيا يې راته وويل:

خدای (ج) دي وکړي چي په بينديو غاړه راسره وباسې، رښتيا بيندې دي خوښي دي. ما ورته وويل:

چي ياداسي نه ده، پيازدي وي په نياز دي وي ته خولا بيندې ښه يې، زه خو د ښه ډوډۍ لپاره نه راځمه زه خو ستا سو په خاطر راځمه که ډوډۍ نه وي هم هيڅ پروانه کوي پر خالي سترخان درسره کښېنم او خوشاله به يم.

نظر جان اکا راته وويل:

زموږ د ټولو په خاطر راځې که يواځي د زرغونې په خاطر

راځې؟

زه حيران سومه چي زرغونې لکه چي دوی هم را خبر کړي دي، نو زه هم ورسره سپين سترگی سوم چي نو تاسو چي وایاست د زرغونې په خاطر راځمه؟.

نظر جان اکا وويل:

زه پوهېدمه چي دغسي به وایې.

زرغونې وويل:

صحي ده چي دى زما په خاطر راځي تاسو اوس دا بحث
پرېږدي زه ځمه ډوډۍ راوړمه زرغونه ولاړه په ډوډۍ پسې زه او
نظر جان اكا او دزرغونې مور پاته سولو، نظر جان اكا راته وويل :

چي احمده زويه ! له كومي ورځي څخه چي ته زرغونې
ليدلى يې بيا تر دا اوسه ، زرغونه يو رقم چورتي ښكاري زه باندي
پوهېږم چي مينه او محبت يې درسره پيدا سوي دى ، ما به مخكي ستاد
ليدلو نه زرغونې ته ويل چي لوري د پلانكي زوى دي رانه غواړي ښه
تعليم يافته او ښه ځوان دى او ښه كورنى يې هم ده هغه ته به دي
وركړم ، ستا څنگه خوښه ده پيسه داره او د ښه نامداري كورنى
خاوندان هم دي .

خو زرغونې لور مي په هيڅ رقم نه راسره منله يوه بهانه نه يوه
بهانه به يې راته كول ، خو تيره شپه مي ستا دا ورته وويل چي له ده سره
واده كولو ته تياره يې زرغونې راته و ويل چي پلار جانه چي ستاسو هر
رقم خوښه وي زما در سره خوښه ده ، تا سو پر ما حق لرى چي هر ځاى
مي وركوى هر چاته مي وركوى زه څه نه وايم ، دا زما كار نه دى ستا او
دمور جاني كار دي .

زه اوس تا ته دا وايم كچيري له زرغونې سره دي واده كول
زړه وي او د كورنى دي هم خوښه وي ، نو موږ درباندي خوشاله يو ته په
دې كي څه وايې ؟

ما چي ده نظر جان اكا دا خوږې او ښايستې خبري وا وريدلې
دومره خوشاله سوم چي په كالو كي نه ځاېدمه ، دستي د زړه دربيده را
ولويدل او يخ مي كيدى ، ځكه ما خو پر اسمان غوښتل خو خداى (ج) پر
مځكه په لاس راكړه؛ نو مي ورته وويل :

که تاسو خوشحاله ياست زه خوييخي ډېر خوشاله يم او بل
دا چي که زما د کورنۍ هم نه وي راسره خوښه زماخوښه ده، او دا به
ستاسو پرمالوی احسان وي چي ماته زرغونه راکړی .
نظر جان اکا راته وويله:

صحي ده زموږ خو درسره خوښه ده ، لور مي ځوانه او پېغله
سوې ده دواده کولو وخت يې دی او اوس زمانه هم بيخي سره خرابه ده
چي هسي واده کيږي ښه ده، زه په خوشاله يم ته بيا هم خپل کور له ټول
فاميل سره مشوره وکړه که له موږ سره مو دوستي زړه کيږي، زموږ
خودر سره خوښه ده نو به په بسم الله کړو .
ما نظر جان اکا ته وويل:

چي ته بېخي بېغمه اوسه که مي د کور دا دوستي راسره
خوښه هم نه وي، زه دا دوستي خپله په خپله خوښه کوم ، زه به سبا نه بل
سبا خبردرکړم ، موږ په داغه خبرو اخته وو چي زرغونې ډوډۍ راوړله
لاسونه مو پرېمنځل سترخان هوار سو او په ډوډۍ خوړلو مو شروع
وکړه، دا بينډيو داسي ښه خوند وکړ چي څه درته ووايم .

زرغونې راته وويل:

چي له پلاره سره خوبه مي ديغ سوی نه يې .

ما ورته وويل:

ستا پلار خو زما پلار هم دی او له پلاره هيڅوک نه ديغيږي
او اوس يې يو داسي ښايسته زېری راباندي وکړ چي توبه !

زرغونې راته وويل:

چي څنگه زيړی يې درباندي وکړ چي داسي خوشاله
معلومېږي ، ما هم ورباندي خبره کړه ؟
ما ورته وويل:

تاته يې اوس نه وایمه چي زه او ته سره یواځي سولو بیا يې
درته وایم .

زرغونې بیا پوښتنه وکړه:

ولي اوس د ویلو نه دی؟

ما ورته وویل:

یا اوس د ویلو نه دی.

زرغونې وخنډله او وه یې ویل:

کاشکي هر وخت همداسي ښه زیري درباندي وکړي چي ته

په خوشاله سي .

ما هم ورته وویل:

چي کاشکي داسي ښایسته زیري همیشه راکوي، خیر تر هر

څه وروسته د خوب وخت سو چي نظر جان اکا او ښځه یې راڅخه ولاړل

او موږ ته یې وویل:

موږ بیديرو تاسي پوه سی او کار مو، موږ هم اجازه

ورکړه، دوی ولاړل اوس نوزه او زرغونه یواځي پاته سوو، زرغونې

پوښتنه را څخه وکړه چي اوس نو راته و وایه پلار مي څنگه زیری

درباندي کړی دی چي ته ورباندي ډېر خوشاله معلومیدي؟، ژر راته

ووايه.

ما ورته وویل:

زیري نو دادی چي زه او ته به د تل لپاره سره یوځای

کیږو، که خدای (ج) کول، ما چي کوم خوبونه لیدلي وه هغه اوس رښتیا

کیږي، کوم امید چي مي درلودی هغه ته رسېږم، ما چي دا خبري

زرغونې ته وکړې، زرغونه د یو څو دقیقو لپاره چپ پاته سوله او هیڅ برغ

یې نسوای کولای، ما زرغونه و ښوروله او ورته ومي ویل:

ولي چپ سوې تا هم زما په رقم خوبونه ليدل او اوس په فکرو
کي غرقه سوې چي د ټول عمر لپاره به سره يو ځای سو ؟
زرغونې راته وويل:

چي سره يو ځای خو به سو ، که چيري زه ستا سره واده وکړم
نو زما پلار او مور به يواځي پاته سي ، د دوی خدمت به څوک کوي ، زه
خو د دوی لپاره هر څه يم ، که زه ځني واده سوم ، دوی خوبه بينخي
يواځي سي ، په دغه فکرو کي ور که ومه ، ته خو پوه سوې ، ته زما په خاطر
د يو څو وخت لپاره صبر وکړه ، واده خو هر وخت کيږي يو څو عمر
وروسته به واده وکړو ، اوس به يواځي مينه کوو او دميني ژوند به تيره
وو ، واده به پرېږدو او زه به دومره مينه درکړم چي له حسابو وتلې
وي ، ايا زما دا پشنهاد چي درته ومي کي راسره منې ؟
ما ورته وويل:

مه خوابدې کيږه صحي ده . زه هر څومره صبر درته کوم پروا
نه کوي او خوا مي هم نه بديري هيڅ خبره نه ده ، ستا هر پشنهاد مي پر
دواړو سترگو قبول دی ، ستا په خاطر خو ځان سره اور ته هم اچوم ، دا
خولايو پشنهاد دی ، هر وخت چي تا راته وويل چي اوس به واده
وکړو ، نوهغه وخت واده سره کوو ، راسه څنگ ته مي رانږدې سه هر
وخت که تاراته وويل زه به هغه وخت واده درسره وکړم ، چي ته خوشاله
سې زه خو خوشاله يم ، بس په غير کي مي ټينگه ونيوله او دخدای (ج)
شکر مي ادا کئ ، لنډ دا چي دومره ډيري خبري مو سره وکړې چي دا
شپه بيا هم راباندي سهار سوه ، د ملايانو اذانونه و سول زرغونې راته
وويل:

نه دي ده خوبه چي يو ساعت بیده سو .
ما ورته وويل:

چي بي له هغه نه هم سهار سو، پروا نه کوی نن به هم ښه بد
خوابه سو خوب خو په يوه ساعت نه پوره کيږي.

زرغونې راته وويل:

هر رقم ته چي ته وايي ستاخوښه ده.

ما ورته وويل:

زماخوښي ته چي گوري نو بيا خوب نه کوو، خوب خو سهار
هم کيږي اوس يوه ښه کيسه راته وکړه چي زه غور درته ونيسم.

زرغونې وويل:

ښه سو چي رايا دې کړل، کور دې تل ودان اوسه تا چي
کومي پيسې زما پلار ته ورکړي وې هغه يې هغه پوراوړي ته ورکړې او
هغه پوراوړي ورته وويل:

چي لس ورځي وروسته به هغه نوري پيسې هم راکوې، ظالم
به هره ورځ دروازه را ټکوله خو اوس مو غوږونه يو څه ځني پر ارامه
سول.

ما ورته وويل:

چي څو يې درباندي دي تا خو هغه وخت راته ويل چي
يوځي پينځوس زره دي، اوس نوري هم دي ټولي يې څو درباندي
باندي دي.

زرغونې راته وويل:

چي نوي زره يې راباندي وې پينځوس زره خو مو ورکړې، او
اوس يې څلوېښت زره لانوري پاته دي، ما تا ته نسواي ويلای، خو دهغو
نورو څلوېښتو زرو وخت يې پنځه ورځي وروسته پوره کيږي. بيا به
راځي بيا به دروازه راټکوي خداي (ج) مهربانه دی له يوې خوابه يې ورته
پيدا کړو.

زه خو نو د ميني په درياب كي وړگډوم، چي هرڅه ئي راته
وييلي واي ماورسره منل، د ميني جذبې اخستي وم هرڅه مي ورسره
كول، نومي ورته وويل:

كه هر وخت هغه سپرې تاسوته راغي نو بيايي زما دوكان ته
راواستوي، زه يې وركوم، تابه ماته په هغه شپه ويل، ماورته ټولي پيسې
هغه وارهم وركولې، زما سره پيسې سته تاسي چا ته مه وياست، اوس
خوزه يمه چي هرشي ته موزرورت وي ماته به وياست .
زرغونې وويل:

چي نه پر تاخو مي بالا زړه نه كيږي او دا نوري پيسې چي هم
ته وركړې دا خوبيا ډير بدكار سو او درباندي تكليف هم دى .
زه يې نو په مكرڅه پوهېدم چي په دې كې هم ددې چل دى
ماورته وويل:

چي نه پر ماهيڅ تكليف نه دى زما سره ډير پيسې سته اودا
نوري پيسې هم زه وركومه .
زرغونې وويل:

چي ته دومره ټينگېږي نو موږ به هم بل چا ته نه وا يو، كه هر
وخت هغه پور وړى راغي زه به يې دوكان ته درواستوم .

ماهم ورسره ومنله چي صحيح ده، بيا مونور بحثونو پسي را
واخستل ترڅو چي سهارسو لمرهم راختلى وو، وروسته زرغونه ولاړه په
چايو پسي، زه په خونه كي يواځي پاته سومه نيم ساعت ناست ومه، چي
نظر جان اكا راغلى سلام يې را واچوى او پوښتنه يې راڅخه وكړه شپه
دي په خيرسوه .

ماورته وويل :

زما شپه خو پخیر سوه ته څنگه وې خوب دي وکی پلار جانه
زمانو دغه اول وار و چي پلار جانه مي ورته وويل.

نظر جان اکاهم راته وويل:

چي هو زويه ډير ښه خوب مي وکی، ډير ښه بیده سوی ومه .

وروسته مي بيا ورته وويل:

چي پلار جانه پر تا چي دهغه سړي پیسې باندي وې، ما ته به

دي ويلي وای چي ټولي پیسې مي پر يوه ځای در کړي وای، تا نو ولي

ماته نه ويل؟

نظر جان اکا راته وويل:

اوس دي لا کور ودان چي دغه دي راکړې، نوري زه له تا

څخه نه غواړم اوس دي لا ډيري پیسې راکړې، دا نوري پاته زه له يو بل

چا اخلمه، تا ته نور تکلیف نه در کوم.

ما ورته وويل:

تاسو بل چا ته ویلای سی او ما ته نسی ویلای، زه مو اوس

لکه زوی داسي یمه هغه پاته پیسې هم زه در کوم؛ که هر وخت هغه

سړی راغلی تاسو یې زما دوکان ته را واستوی، له بل چا څخه یې غواړې

او زما څخه یې نه غواړې .

نظر جان اکا وويل:

چي صحي ده چي ته وایې نو داخل یې هم ستا څخه

واخلم، که څه هم پر تامي بیخي زړه نه کیږي، هر وخت که هغه

پور راوړی راغلی زه یې دوکان ته در لېږم، یا به زه خپله ورسره

درسم، لنډه دا چي په دغه رقم پیسې اخستل او زما ور کول او دوی ډل

ډول چلونه جوړولو پوره څلورنیمي میاشتي و نیولې، یوه ورځ مي

انډیوالانو راته وويل:

چي ته څه کوي ته خو بيخي د زرغونې ميني ليونې کړي
 يې، مور خو دي بيخي هير کړي يو مور خو خير خپل کوردي
 هير کړي، او بل خپل ځان او مال دي ټول تباہ کي، دوی چي هر څومره
 پيسې و غواړي ته يې ورکوي، ته خو پر بانک نه يې ناست، په خپلو
 لاسونو يې گټې او دوی ته يې ورکوي له دوی سره خو دا خبره معلومه
 کړه چي دا پيسې کومي چي زه يې درکومه زما په ولور کي يې مجرا
 کړي تر دوو ولورو دي لاپيري پيسې ورکړلې، لابه نوري څومره پيسې
 غواړي دنن په کيسه کي که نه يې د سبا په فکر کي خو سه.
 ما ورته وويل:

تاسي خو صحي وياست خو که ما ورته وويل او په دغه خبرو
 راڅخه خوابدي سول، زه به څه کومه اوس خو زه پرته د زرغونې څخه
 ژوند نسيم کولای، داسي نه وي چي خوابدي سي او بيامي خواته هم نه
 پرېږدي.

انډيوالانو مي وويل:

چي مور هم پوهېږو چي د زرغونې پرته ته هيڅ ژوند نسې
 کولای، مور هم ستا خوشالي غواړو بد نه درته غواړو او نه موبد درباندي
 پيرزو کيږي، مور دي انډيوالان يو ستا خوشالي زموږ خوشالي، ستاغم
 زموږ غم دي، دا خبري چي انډيوالانو راته وکړې زما هم د دوی خبري
 خونبي سوې اوله ځان سره مي همدا فيصله وکړه چي نن به دا ورته
 وایمه، چي دوی لا په دې کي څه وايي، نو مي له انډيوالانو سره دغه وعده
 وکړه چي نن ورسره حتماً په دې اړه خبري کوم، مور په داغه بحث سره
 اخته وو چي نظر جان بابا راغی او راته و يې ويل:
 پنځه زره افغانی ته مي ضرورت دی.

ما هم بيله خنده وركړې دا مي لاهم ورته ونه وويل چي شه
په كوپې دا مي ورته وويل چي ماښام درخمه نظر جان اكا وويل خپل
كور دي دى ولي ما ته وايي، دا يې راته وويل او راڅخه ولاړى.

انډيوالانو مي وويل:

كه دونه ډيري پيسې لري نو موږ ته هم پينځه پينځه زره
دورځي راکوه، موږ هم ضرورت ورته لرو.

ما ورته وويل:

نور مي مه په عذابوى، نن به خبره ورسره وکړم.

دوى راته وويل:

چي وبه دي وينو، چي نن به لاڅه وکړې، خير خبري مو سره
کولې چي ماڅيگر سو، دوکان مي بند کى او راغلم دزرغونې کورته.

نظر جان بابا راته وويل:

نن څونه وختي راغلي، عجيبه نه ده؟

ما ورته وويل:

هو نن کار نه وو ځکه مي وختي دوکان بند کى، موږ په خونه
کي ناست وو چي زرغونه او مور يې دواړي راغلي سترې مسې يې را سره
وکړه، ټول په خونه کي سره ناست وو چي ما ورته وويل:

ماخونن يوه فيصله کړي ده چي تاسوته يې ووايم.

نظر جان اكا راته وويل:

څنگه فيصله دي کړې ده موږ هم په خبر که؟

ما ورته وويل:

فيصله مي داسي کړې ما چي کومي پيسې تاسو ته درکړي
دي نو زه غواړم چي هغه دزرغونې په ولور کي را سره مجرا کړى او
ولور يې مخکي له واده درکړم نن به دهنې ولور را معلومه وى کچيري

پيسې پاته كيدې نوري به هم دركړم ، ايا دا فيصله چي ما كړې ده
صحي ده او ستاسو راسره خوښه ده؟

ما چي دا خبره دوى ته وكړه، نو نظر جان اكا خواشيني سو او
ولاړ سو، زرغونې ته يې مخ وړ واړوى او ورته و يې ويل:

چي ما درنه ويلي وه چي دا چندانې سړى نه دى، يو ورځ نه
يوه ورځ به خپله اصلي خيره ښكاره كړي، يو ځل خپله كومك راسره
كوي بيا وايي چي هغه پيسې په ولور كي در سره مجرا كوم، زما خو هر
څه ته يې زه بې له تاڅه لرم نه محكه لرم نه جايداد لرم، بيا يې ما ته مخ
راواړوى او وه يې ويل:

چي تا راته ويل چي دا پيسې زه در كوم، زه خو خپله نه يم
درغلى چي ما ته پيسې راكړه او نه مادرته ويلي دي چي ستاڅخه پيسې
غواړم تا به راته ويل چي زه يې در كوم بل چاته مه وايه زما سره سته او
تا په دا دومره وخت كي موږ ته ولي و نه ويل چي زه يې بيا بيرته
غواړم، تا خو به يوځل دا راته ويلي وای چي دا پيسې چي زه يې در كوم
بيا به يې بيرته راكوى، يوه ورځ دي و نه ويل نو اوس يې بيا ولي په
ولور كي مجرا كوي، دا خبري يې په ډيري خواشنى سره ماته وكړې او له
خوني ووتى خپلي خوني ته ولاړى، د زرغونې مور هم پسې ولاړه، زه او
زرغونه يواځي سره پاته سولو موږ. دواړه ديو څو دقيقو لپاره غلي پاته
وو، وروسته مي سو كه د ژړا برغ تر غوږه سو، چي زرغونې ژړل.
ما ورته وويل:

چي ايا كومه گناه مي وكړه؟ ماخو ستا په خاطر داسي وكړل
چي ته د ټول عمر لپاره زما سې.
زرغونې راته وويل:

زه ستا سو په کار کار نلرم تاسي ښه سره پوهېږی دا یې راته
وویل او په زوره یې وژړل، له سترگو یې اوبښکي وبهډلې؛ ما چي د
زرغونې اوبښکي ولیدلې اور راباندي بل سو، ماغزه مي په سر کي و
ايشپدل پر سترگو مي توره شپه سوه ور ولاړ سوم په غيږ کي مي ټينگه
وښوله، ورته ومي ويل:

زه بخښه غواړمه خطا راڅه وسوه دا وار مي و بخښه بيا هيڅ
کله هم داسي کار نه کوم، خطا خو له هر چا کيږي له ملائیکو څخه هم
سوې ده، بې له تا مي دا ژوند نه دی پکار، ته زما ژوند یې ته مي هر څه
يې، زما په رگو کي له ويني څخه ستا مينه ډيره ده، اخير ته خومي پر
خواسه.

زرغونې راته وويل:

تا خوبه ما ته مخکي ويلي وای، چي زه داسي يو کار کومه ما
درته خپله لار ښوده، تا به زما سره يوار مشوره کړې وای، اوس دي ټول
کارونه خراب کړل، زه به اوس څه درسره وکړم.

ما ورته وويل:

ته هيڅ مه کوه فقط خوشاله اوسه زه هر څه سموم، هغه دم
مي زرغونه خوشاله کړه، خوشپه ډيره بې خونده، بې مزه او دردمنه
راباندي تيره سوه، ټوله شپه گيلې او بهانې وې ترڅو سهار سو، د چا يو
وخت وو زرغونه په چايو پسي ولاړه زه يواځي په خونه کي پاته
سوم، تريوه ساعته پوري په خونه کي يواځي وم، نظر جان اکا رانغلی
او کور داري یې راغله، له هغې سره مي خبري کولې او هغې راته ويل:

دزرغونې پلار دي خوابدی کی کيدای سي دلته رانه سي ما
ډير ورته وويل خو زما خبره یې ونه منله.
ما ورته وويل:

مورکی زه خپله ورځم او خوشاله کوم یې، دستي د نظر جان اکا خونې ته ورغلم سلام مي ور واچوی، دومره په قهر یې راته کتل چې بیخي یې زما سلام علیک نه کی، نو مي لاسونه ورمچ کړل ورته ومي ویل:

دا ځل به مي حتماً بخښې بل ځل ته که مي داسي کار وکی، نو بیا مي کورته هم مه پرېږده، نوري ډيري زاری مي هم ورته وکړې، ترڅو په ډير تکلیف سره مي بیرته خوشاله کی او د خپلي خونې مي را ولاړ کی په دا پخوانی خونه کي کښېنستلو او هلته مو چای په ټولو سره یوځای وڅښلې، ډير معذورت مي بیا هم ځني وغوښتی، چې په راتلونکي کي به بیا داسي کار نه کيږي، دوی هم راسره ومنله چې موږ هم بخښلی یې، بیا مي نو رخصت ځني و غوښتی، دوی هم رخصت راکی، له هغه ځایه چې را رهي کیدم نو بیامي د نظر جان اکا او د کورداری لاسونه ورمچ کړل او راغلمه دوکان ته له ځان سره مي داپریکړه وکړه، چې دا واري به ژر نه ورځي، که دوی حال را وکی خو ور به سمه که یې حال نه را وکی بیا به خپله ژر نه ورځمه، په داغه فکر کي ومه چې انډیوالان مي هم ټوله راغلل هغوی راته وویل:

څنگه سو ماښام، خبره دي ورسره معلومه کړه؟

ما هم له سره ترپایه ټوله کیسه ورته وکړه، چې داسي وسول ما بیا داسي وکړل، دوی ټوله حیران پاته سول چې دانو ولي بده ورباندي ولگیدل، ما ورته ویل چې زه هم نور نه باندي پوهېږم، لنډه دا چې پوره درې هفتې تیري سوې چې نه نظر جان اکا راغی او نه هم د چا احوال راته راتلی او نه زه ورتلمه، دا درې هفتې به څومره راباندي اوږدې سوي وي او زرغونه مي هم ډیره یادیده، خو پلار یې زړه را مات کړی وو بیرته به مي زړه صبر کی، خو بیا مي هم ډیره یادیده نفس مي پسي ختی د دې

ليدو ته ليونى وم، خو ځان به مي ټينگ كى، اخير ته مي صبر ختم سو په
 دا څلورمه هفته مي ټينگ نيت وكې چي نن به خامخا ورځمه هر رقم
 چي وي، دوى خو دي بيخي په كيسه كي هم نه دي، چي ورنه سې يادوي
 دي لانه، ماځيگر ناوخته سو دوكان مي وتړى او د زرغونې پرلور ور رهي
 سوم، كور ته چي يې ور ورسيدمه دروازه مي ور وټكوله دروازه يې بنده
 كړې وه، زه به چي هر كله ورته راتلم دروازه به يې خلاصه وه، خو دا
 واري يې دروازه ډيره وختي بنده كړې وه، بيا مي دورازه ور وټكوله چا
 ځواب رانه كى، د دريم ځل لپاره مي بيا دروازه ور وټكوله خو هيڅوك
 دروازه نه راخلاصوي او نه هم ځواب را كوي حيران وم چي څه وكړمه
 بالانو تلمه زړه مي راته وويل يواري به يې لا ور وټكوم كه يې خلاصه
 كړه خو ښه كني ځم به، د څلورم ځل لپاره مي بيا وروټكوله، چي
 نظر جان اكا دروازه را خلاصه كړه داسي وارخطا معلوميدى، سترې
 مسې يې هم يوقسم ته دوارخطا په ډول راسره وكړه، ماپوښتنه ځني
 وكړه چي ولي داسي وارخطا يې څه خو به پيښ سوي نه وي؟

نظر جان بابا وويل:

هر څه سم دي خير او خيرت دى راځه كور ته .

ما بيا ورته وويل:

دروازه مي ډيره وټكوله ولي مو نه راخلاصوله ؟

بيا يې راته وويل:

په خبرو اخته وو هيڅ مو نه ده اوريدلې بخښه غواړم، ښه ته

داراته ووايه دا دومره ډير وخت چيري وې چي نه معلوميدې ؟

ما ورته وويل:

كندهار ته تللى وم د دوكان لپاره مي سودا راوړل هلته يو

مشكل راپيښ سو وځنډېدم، دا خومي ده ته درواغ وويل .

بيائي راته وويل:

ڇه مشڪل درته پيڻ سو؟

ماورته وويل:

بس يو کوچني مشڪل وو په خير تير سو، بيائي زما ڇخه هم پوڻتنه نه ده ڪري، ولاړلو خوني ته زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم سترې مسي و ڪړه، خو مور يي راغله له زرغوني ڇخه مي دهغې پوڻتنه و ڪړه چي چيري ده؟

زرغوني راته وويل:

په هغه بله خونه ڪي ده، خوري (د خور زوي) يي راغلي دي له هغه سره ناسته ده.

ماورته وويل:

خوري يي ولي دلته نه راڃي زه به هم ورسره شناخته سم.

زرغوني راته وويل:

ور ڪوه يي هغه مو بيخي په تا خبر ڪري هم نه دي چي ته دلته راغلي يي ڪه يي وليدلې چي ته دلته يي نو خامخا شڪ ڪوي، چي دا پردي سري په دا وخت ڪي دلته ڇه ڪوي.

ماورته وويل:

ڪه داسي وي نو زه به ولاړسم، ڇه خبره خونه ده.

زرغوني هم وويل:

ڪه نن ولاړ سي ښه به وي، سببيا راسه هغه سبب ته بير ته ڃي

ڪه دي خوانه بديري؟

ماورته وويل:

دا خود خوابدېدو خبره نه ده چي خوابده ڪرم، زه هم ځمه نو له دوي ڇخه مي اجازه را واخسته او ڃني راغلم ڪورته، په ڪور ڪي دا

چورت را ولويدی چي زرغونې خو ما ته ويلی وه، چي مور هېڅ خپلوان نه لرو او اوس يې د خاله زوی دکومه پيدا سو، بيامي خپل ځان ته دا تسلي ورکول ، چي کيداي سي له خپلوانو سره به خوابدي وي، اوس خو ډير داسي خلک سته چي خپلوان په خپلوانو کي نه حسابوي ، پردي يې بولي په دې خاطر چي اوس له خپل نه پردي له چا سره نښه کوي، خپل نه غواړي چي له ځانه يې بل خپل لوړ وي او دی له هغه څخه کم وي، په همدې خاطر يې دا درته ويلی دي چي هېڅ خپلوان نه لرو، خير دا هر څه مي پرېښودل ، د ماښام ډوډۍ تياره سوه ډوډۍ مي و خوړله ، خو چندانې خوند مي نه ځني واخستی، د بيده کيدو کوبښښ مي و کړی خو هېڅ خوب نه راتللی، تر ډيره پوري وينښ ومه يو وخت بيده سوی وم، تر دريو ورځو پوري د زرغونې کورته نه وم تللی په دا څلورمه ورځ مي بيانيت وکی چي نن شپه به ورځمه له خير ه، مازديگر ناوخته وو چي بيا يې کورته ورغلمه ، په سراي کي زرغونه وه ماورته وويل:

چيري دی پلاردي؟

زرغونې راته وويل:

پلار مي په خونه کي دی زما د خاله له زوی سره ، ولي

کارور سره لرې؟

ماورته وويل:

يا داغسي پوښته مې کول، ښه د خاله زوی دي تر اوسه نه دی

تللی، نو زه به بيرته ولاړ سمه کورته.

زرغونې وويل:

يا ولي ځي، هغه په خپله خونه کي ناست دی، زه او ته به په دا

بله خونه کي کښينو.

نو زه هم ورسره راغلم خوني ته هلته دواړه سره
کښښتلو، نومي زرغونې ته وويل:

چي تاخلور ورځي مخکي لا ويلي وه چي هغه سبا ځي خپل
کورته، تر اوسه پوري لانه دی تللی؟
زرغونې راته وويل:

هغه تر تا پوري معطله دی، زه ځمه زما پلار درته را استوم له
هغه سره خبري وکړه هغه به پوره معلومات درکړي، دغه يې راته وويل
او را څخه ولاړله له هغې خوا نه نظر جان اکا راغلی سترې مسې يې را
سره وکړه راته وې ويل: ښه سو چي راغلي کنې زه سهار خپله دوکان ته
در تلمه .

ما ورته وويل:

ولي کومه نوې خبره پيښه سوي ده؟
نظر جان اکا راته وويل:

چي هو خبره خو نوې ده هغه دا چي ما او د زرغونې مور دا
فيصله کړې ده چي زرغونه لويه سوې ده بالا به يې ورکړو، اوس مولا هم
غاړي باندي بندي دي، چي هسي واده سي هغه به ښه وي.

کله چي مي دا خبري له نظر جان اکا څخه وا ورېدلې نو ما ته
خندا راغله او دومره زيات خوشاله سوم، چي په کالو کي نه ځاېدم په
دې خاطر ما دا فکر کوی چي ما ته يې را کوي او زرغونه يې اوس
مجبوره کړې ده چي واده وکړي، ما ورته ويل ستاسو خوښه ده:

تاسو چي هره فيصله کړې وي هغه صيح ده، ځکه تاسي خود
هغې مور او پلار ياست هر رقم ته چي تاسو واياست زما هم درسره
خوښه ده.

نظر جان اکا راته وويل:

ډير ښه كار و سو چي ستا هم راسره خوښه سوه، مور هم ستا
خوښې ته كتل، اسدالله جان ښه اخلاقي او ښه ځوان دى او له بلي خوا
خپلوان هم يو .

ما ته چي يې د اسدالله نوم را واخيستى اور راباندي بل سو
ماورته وويل:

كوم اسدالله، او اسدالله څوك دى؟

نظر جان اكا وويل:

ولي ته اسدالله نه پېژنې، اسدالله خو دزرغونې د خاله زوى
دى له يوې هفتې راهيسته دلته زموږ په كور كې راسره اوسېږي، په هغه
بله ځونه كې ناست دى، هغه هم په دې دوستى خوشاله دى.

ما له ډيري خواشيني څخه ورته وويل:

چي ولي مو پخوا اسدالله ته نه وركوله او ولي هغه پخوا نه
غوښتله، اوس چي اوبه تر ورځ تيري سولې اوس يې وركوى، تا په خپله
راته ويلي وه چي زرغونه له تا سره مينه كوي او بل هيڅوك يې نه
خوښېږي او نه د هغې بل څوك خوښ دى، ته څنگه د هغې خوشالي په
اوبو لاهو كوي او د هغې ژوند ورتباه كوي، خو هغه هم له ماسره مينه
كوي ولي د هغې خوشالي په اوبو لاهو كول غواړې، ته څنگه پلاريې؟

نظر جان اكا وويل:

دا كار خو يواځي زما نه دى خوښ، بلكي د ټولو خوښ دى د
زرغونې هم خوښ دى، هغې خپله راته وويل چي زما اسدالله تر هر چا
خوښ دى او زه له اسدالله سره واده كوم. كه يې نه مني له هغې څخه
خپله پوښتنه وكړه.

دا چي يې راته وويل نو بيخي مي عقل له سره ولاړی دومره
 خواشيني سومه چي له نظر جان اكا خخه را ولاړ سومه او راغلم دا بلي
 خوني ته، چي اسدالله پکښي کي ناست و. وار له واره مي ورته وويل:
 چي زرغونه زما ده او زما به وي له زرغونې سره يواځي زه
 واده کولای سم نه بل څوک او نه چا ته دا حق ورکومه چي واده ورسره
 وکړي، هغه زما روح زما تن او زما ژوند گرځېدلې ده، بې له هغې خخه
 ژوند په کار نه لرم او که زما پرته بل چا و غوښتله، نو يا به زه پر دې دنيا
 يم يا به هغه، يا به زه ژوندی يم يا هغه، نوره دي خپله خوښه چي کوې
 يې او که نه ستا اختيار دی، دا خبري مي په ډير جدي انداز ورته
 وکړي، ما چي کله دا خبري ورته کولې نو اسدالله داسي رپردي دی لکه
 تبي چي نيولی وي وروسته يې له کوره را ووتلمه راغلمه خپل کورته له
 خواشيني خخه مي نه ډوډی خوړلې ده او نه مي تر سهاره سترگه پټه
 کړې ده. سهار دوکان ته راغلمه او انډيوالانو ته مي وويل:
 چي ماښام خو داسي کيسه پيښه سوه او ما ته يې داسي
 وويل.

انډيوالانو مي راته وويل:

ته بيغمه اوسه مور، خو درسره يو هيڅ غم مه کوه. دوی يې
 پرته له تا څنگه بل چاته ورکولای سي او کچيري يې ورهم کړه نو مور
 يې په زور درته راوړو او تاته يې تسليمه وو، نور ته څه غواړې او بل
 اسدالله ته تا پخپله ويلي دي هغه به دا کار څنگه کوي.
 زما هم د انډيوالانو پلان او خبري خوښي سوې، دغه تصميم
 مو په ټولوسره خوښ سو، چي که يې پرته له ما بل چاته ورکړه دغسي
 به ورسره کوو، خو خوامي ډيره بده وه، په دې چي که نظر جان اکا هر څه
 راسره کړي وای خو خير، نو زرغونې به ولي دومره بې وفايې راسره

کوله، هغې خو هم زما سره ډیره مینه کوله او هغې ولي زه نه کړم
خوښ، په دې کې د دې څه مقصد دی، چې زه یې پرېښودم او اسدالله یې
خوښ کی ما خو یې تل خواهیښات پوره کړي دي؛ هرڅه به چې د دې
خوښ سول مابه ورسره منل، د هغې ناخوښه یو کار مي هم نه دی
کړی، حتی خوا یې لا هم نه ده راڅخه بده سوې، چې زه یې پرېښودلم او
د دې هیڅ خوانه وه بده، او نه هم زما پر خوا وه دا کار خو باید دې نه وای
ورسره منلی، په رښتیا چې دومره ځني خفه سولم که انډیوالانو راسره
خوښ کړې وای، ما به زرغونه پرېښې وای او تر تیر سوی به
وای، انډیوالانو مي نکړه راسره خوښه، راته ویل به یې ته خولیونی سوی
یې دومره مصرفونه دي ورباندي وکړل او اوس یې پرېږدې. ته خو یو
څه عمر صبر وکړه چې څه کیږي او څه پېښیږي مور هرڅه درته سموو.

خیر په داغه کې پوره درې میاشتي تیري سوې خو د
زرغونې د ورکولو درک معلوم نسو او نه زه بیا ورغلی يم او نه مي حال
ورباندي درلودی او نه بیا دوکان ته نظر جان اکا راغلی دی اوس دومره
حال ورباندي لرمه چې زرغونه یې تر او سه نه ده ورکړې او زه اوس
ورباندي پوه سوم، چې دوی ډیر چالاکه دي ځکه اول یې ما ته
راکول، خو ما ته یې رانکړه او اسدالله ته یې ورکوله او اسدالله ته یې هم
نه ده ورکړې او اوس یې له تا سره قول کړې ده، زما نور سره نه باندي
خلاصیږي چې د دوی څه هدف دی او چا ته به یې ورکړي، دغه وه زما
او د زرغونې په ژوند کې راغلي او تیره سوې کیسه چې تا ته مي ټوله
کیسه وکړه، زه اوس هم په زړه کې هغومره مینه ورسره لرم لکه پنخوا
چي مي ورسره درلوده. زه خو یې په دام کې بند کړی وم اوس یې ته هم
پکښي بند کړی یې زما خو دا زړه ته نه لویږي چې تا ته به یې هم

درکړي او زه سر له ننه له زرغونې څخه تير يم ځکه ته تر ما زياته مينه ورسره کوي او خداى (ج) دې ستاروزي کړي.

ما ته چي احمد بيچاره ټوله کيسه وکړه، ډير زړه مي باندي وسوځيدى ځکه په رښتيا هم چي د افسوس کيسه يې وه او ډيره ناجايزه ورسره سوې وه . نو مي احمد ته دا وعده ورکړه چي که ستا کيسه رښتيا داسي وي او دغه کيسه مو په منځ کي تيره سوې وي، نو زرغونه ستاده او ستا به وي زه هم درسره ملگرى يم زه خپله له خپلي مينه څخه تېرېږم او تاته يې دربخښم.

احمد راته وويل:

زه پښتون يم او هيڅ کله درواغوته ضرورت نلرم ، کچيري زمايوه خبره هم درواغ سوه نو زه بيا ځان ته نه پښتون وایم او نه ځان رښتنى بولم.

ما ورته وويل:

چي خير دى احمد جانه وروره ! خداى (ج) به هر څه اسانه کړي زه اوس درڅخه ځمه، زه به ځان ته نور معلومات هم ترلاسه کړم بيا درته راځم، نو مي له احمده اجازه و غوښته او ځني راغلم کورته او دمانښام درا رسېدو په انتظار ومه ،مانښام وروسته ترډوډى ورغلم د زرغونې کورته ، هلته مي له ټولوسره سترې مسې وکړه او ټولو راته ويل لږ وار خطا معلومېږي څنگه سو هغه نفر دي پيدا کى ؟

ما ورته وويل :

يانن مي کور کار درلودى سبا ورځمه دوى مي په دې پوه نه کړل چي له احمد سره مي وليدل ، د خوب وخت راغلى نظر جان اکا او کورداري يې رخصت راڅخه و غوښتى، ما هم اجازه ورکړه او دوى

ولاڻل ، زه اوزرغونه په خونه کي يواځي پاته سولو، نومي زرغونې ته وويل:

يوه پوښتنه درڅخه کومه رښتيا به راته وايي؟

زرغونې راته وويل:

چي ماته اوسه تاته درواغ ويلي دي؟

ما ورته وويل:

چي درواغ نه راته وايي نو داراته و وايه زه پر تا څومره گران

يم؟

زرغونې وويل:

چي دونه راباندي گران يې چي بې تا ژوند هيڅ خوند نه

راکوي اونه مي په کار دی.

ما ورته وويل:

داسي به نه وي؟

زرغونه وويل:

داغسي ده لکه زه چي وایم و مي ازمويه .

بيا ما ورته وويل:

که داسي وي نو ستا دي د پاک خداي (ج) په مقدس نوم باندي

قسم وي چي ستا او د احمد په منځ کي څنگه کيسه وه او څه مو په منځ

کي تير سوي دي ، ماته ټول معلومات ته په خپله خوله راکړه .

زرغونې چي زماله خولې نه دا واورېدل رنگ يې تک سور سو

او ويې ويل:

چي کوم احمد ! احمد څوک دی زه خو د احمد په نامه څوک

پېژنم هم نه.

ما ورته وويل:

د خدای (ع) په نوم سره مي قسم درکړی دی . هغه احمد درته بنسیم چي له تا سره یې ترما زیاته مینه کول او اوس یې هم درسره لري، ما له هغه سره نن ولیدل او خبري مي ورسره وکړې او هغه خپله کیسه ټوله راته وکړه او اوس زه غواړم ستا له خولې څخه هم دا واورم چي په څه رقم سره شناخته سواست څنگه مو سره ولیدل او څه مو په منځ کي تیرسوي دي ټوله کیسه به راته رښتیا رښتیا کوې ؟ بیا به زه فیصله وکړم دا چي ته رښتیا وایې او که احمد، نور نو ځان بي خبره مه اچوه زه په هرڅه خبرسوی یم .

زرغونه هم پوه سوو چي احمد کیسه ورته کړې ده او ما هم ډیره مجبوره کړه ترڅو خپله کیسه یې داسي شروع کړه :

احمد هیڅ کله هم له ما سره مینه نه درلوده او نه په مینه پوهیدی، زه له اوله د هغه په بدنیت پوهېدمه چي غلت سپری دی ، هغه هیڅ کله ما ته د میني په سترگه نه دي کتلي نه یې راته کتل ، زه د زرغونې په خوله کې ور ولوېدمه چي ته په دغه قانع یې چي احمد په مینه نه پوهیدی ؟

زرغونې وویل:

هو زه قانع یمه چي هغه په مینه نه پوهیدی، احمد زما د پلار خوښ وو مگر زما نه وو خوښ پلار مي راته وویل چي لوره ته اوس ځوانه سوې یې بالا دي نو د واده کولو وخت دی او واده به دي کړو، خو ما نه ورسره منل ما به ورته وویل چي که زه واده وکړم نو ستاسو خدمت به څوک کوي ، ځکه مور مي سپین سرې ده او ته هم اوس ډیر سپین بریږی یې؛ واده خو هر وخت کیږي پلاره! خو زما پلار نه راسره منل، ترڅو زه یې مجبوره کړم ما ورته وویل داچي ته راته وایې نو ستا کار او ستا خوښه ده .

نو يې يوه شپه احمد کورته راوستلی وو، زه يې دې ته
مجبوره کړه چې ورسره و وينم کچيري يې زه خوښه سوم نوبه مي
ورکړي، زه خونې ته په ډير کم جرئت سره ورغلمه او له احمد سره مي
سترې مسې وکړه، په دا اول وارسترې مسې کي راته معلوم سو، چې ډير
غلت سړی دی، ځکه ما په لاس سترې مسې ورسره وکړه، نو ده مي
لاس په خپل لاس کي ټينگ کي، دومره يې ټينگ کي چې نږدې وو چې
برغ راڅخه و سي خو ځان مي ټينگ کي څه مي ونه ويل لاس يې را ايله
کي او ورسره کښېنستمه .

پلار مي احمد ته وويل:

چې احمده زويه زرغونه خو داده، خوښه دي سوه؟

احمد ورته وويل:

هو خوښه مي سوه.

نو مي پلار د احمد سره د واده کولو او زما د ور کولو خبري را
واخستې، زه نو له ډيره شرمه څخه له خونې را ووتلمه، راغلمه اشپز خانې
ته د ماښام ډوډی مي برابروله، ډوډی مي سره برابره کړه خو خونې ته
مي نسواي ور وړلای، نومي خپلي مورته وويل:

چې ډوډی ته وروړه زه يې نسوم ور وړلای، مور مي هم دوی
ته ډوډی وروړه، بيا مي چای هم ور واستولې، د يوه ساعت په اندازه به زه
په خونه کي يواځي ومه چې مورمي راغله، او راته ويې ويل:

چې خدای (ج) دي بخت در خلاص کړه لوري بس ده زمور
ډير خدمت دي وکی، ستا څخه مور ډير خوشاله يو، خدای (ج) دي زمور
په حق کي غاړي مه بندوه.

ما ورته وويل:

مورجاني ما ته دا خبري مه کوه زه خو ستاسو اولاد یم او اولاد هیڅکله د مور او پلار حق نه سي ادا کولای، تر څو چي زه ژوندی یمه ستاسو خدمت پر ما حق دی او دا پر ما فرض دی چي ستاسو خدمت وکړم مور کي! زه اوس واده نه کوم زه ستاسو په خدمت کولو کي خوشاله یمه، ما مه ورکوی.

خو مور مي په دې خبره سخته په غوصه سوه او راته وه یې

ویل:

ته چي هر څه وایې مور، دي هیڅ خبره نه منو بالا دي ورکوو مور خپل خدمت په خپله هم کولای سو. زه یې اخير دې ته مجبوره او راضي کړمه، چي د احمد سره واده وکړم، نو ما هم له مور سره ومنل چي ستاسو خوښه وي زه نو څه پکښي ویلای سم واده مي کړی، ما ته خوب راغی او مور مي هم راسره بیده سوه، پلار مي له احمد سره بیده سوی وو، سهار سو او د سهار چای یې هم زمور، کره څښلي وې بیا تللی وو.

پلار مي ډیر خوشاله معلومیدی او راته و یې ویل:

چي د احمد خو ډیره خوښه سوې، که کور یې هم ورسره

خوښه کړه واده درسره کوي.

مور مي پوښتنه ځني وکړه:

احمد څه ویل؟

پلار مي ورته وویل:

زرغونه یې ډیره خوښه سوه او ویل یې چي زما خو خوښه ده

خوزه به کور هم مشوره وکړمه، کچیري دکور هم راسره خوښه سوه نو

بیا درته راکمه احوال دستي درکوم.

مور مي ورته وویل:

چي خداي (ع) دي وکړي چي کور يې هم ورسره خوښه کړي. خو دغه د دوستي او واده کولو خبري مو تر دوو ورځو پوري په کور کي کېدې، وروسته تر دوو ورځو څخه احمد بيا زمور، کور ته د شپې راغي، پلار مي ورسره ناست وو، زه او مور مي نه وو ورغلي، مور مي راته ويل درځه چي ما او تا هم ورسو ما ډير ورته وويل چي ما پرېږده ته يواځي ورسه، زه خو يې لېدلې يم، خو مور مي نه را سره منل او زه يې هم وروستمه، هلته مو له احمد سره سترې مسې وکړه او کښېنستلو، احمد نو ما ته دومره کتل، چي ما بيخي لوړ کتلاي نسواي او ماته د ده داسي نيغ کتلو هيڅ خوند نه راکوي، د همداسي نيغ نيغ راته کتل خو ما نه ورته کتله، وروسته احمد زما پلار ته وويل چي ما خو کور مشوره وکړه او ټولو راته وويل چي ستا خوښه وي نو مور څه پکښي وايو، مور دي لا له تکليف نه خلاص کړو چي ستا په مرکه وگرځو، خو خبره داده ته يو څو عمر صبر وکړه مور. به يو څه پيسې پيدا کړو بيا به په مرکه ورسو، اوس خو دي خبره هم ورسره خلاصه کړې ده ما هم ورسره خوښه کړه چي بيخي مي خوښه ده، پروا نه کوي يو څو عمر به صبر سم څه خبره نه ده، ايا اوس ستاسو هم داسي راسره خوښه ده لکه زما کورنۍ چي خوښه کړې ده؟

زما مور او پلار ورته ويل پروا نه کوي اوگره په تلوار نه سپرېږي يو څو عمر به انتظار سو زمور. هم درسره خوښه ده.

نو احمد ما ته مخ را وپړوي او وې ويل:

چي زمور، او ستاسو خو خوښه سوه، چي دزرغونې به خوښه

وي که يا؟

ما ورته وويل:

چي زما خوبني ته لاهم گوري، دا په ما اړه نه لري، دا زما د پلار او مور کار دی، زه د دوی په کار کي څه نسیم ویلای دوی ته راته خوبس کړی یې او چي دوی هر څه راته ووايي زه هغسي کوم. احمد ماته وویل:

د مور او پلار خودي خوبسه ده.

ما ورته وویل:

د دوی چي خوبسه ده زما هم خوبسه ده، زه څه نه پکښي وایم او نه څه پکښي ځایږي دا مي ورته وویل او ځني راولاړېدمه، چي مور مي راته وویل:

کښېنه چيري ځي؟

ما ورته وویل:

ډوډی تيارومه بيرته راځمه.

مور مي راته وویل:

ته دلته کښېنه، نن زه خپله ډوډی تياروم او راوړمه یې، ما نه غوښتل چي مور مي ډوډی تياره کړي، خو مور مي زه نه پرېښودم چي زه یې راوړم او خپله په ډوډی پسې ولاړه، زه هم په خونه کي کښېنستمه، په دې وخت کي مي پلار هم له خونې ووتی، زه او احمد یواځي پاته سولو، زه غلې ناسته ومه هيڅ برغ مي نسوای کولای چي احمد راته وویل:

ترڅو چي دي پلار او مور راځي څنگ ته خو مي راسه، هغه بله شپه هم رانغلې زما چورت او فکر له تاسره وو چي رابه سې، تر ډیره درته معطله ومه خوستا درک معلوم نسو ولي رانغلې، څوک داسي کوي لکه ته چي یې کوې.

ما ورته وویل:

ته خو داسي خبري کوي لکه د عمر چي سره شناخته يو .

احمد راته وويل:

شناخت نوڅه وخت غواړي .

ما ورته وويل:

وخت غواړي ترڅو ته زما او زه ستا په خوي پوه شم .

احمد بيا راته وويل:

په دا رقم چي ځان ليري ليري کوي او زما څخه شرمېږي

زړه ته مي نه لويږي چي په يوه کال کي دي هم سره شناخته سو ، خير

دا خبري پرېږده اصلي خبره واوره؛ نن ما بنام زه درته معطله کېږم

ستا پلار ته اجازه ورکومه چي په خپله خونه کي بيده سي ، کله چي دوی

بيده سول نو ته به بياراځي، اوس خو ډيري خبري نسو سره کولای، کله

چي راغلي نو يو دبل د خوي په باره کي به هم سره و ږغېږو، گوره چي

پاته نسي .

ما ورته وويل:

چي دا کار هيڅ امکان نه لري ، ترڅو چي مو واده نه وي سره

کړی زه يواځي هيڅ کله هم نه سم درسره ليدلای او نه درته راتلای

سم .

احمد راته وويل:

ننه چي داسي ده خو اوس مو هم واده نه دی سره کړی ولي

راسره ناسته يې .

ما ورته وويل:

اوس زه يواځي نه يم راغلي، خپلي مجبوري راوستي يم، د

دې خبرو په اوریدو سره احمد لږڅه احساساتي سو او راته و يې ويل:

چي ته هم زما دا اخيره خبره واوره، زه نن شپه دلته يواځي پاتېږم که رانغلي نو زمادي په خداي (ج) سره قسم وي که بيا په ټول ژوند درته راسم يا مو د کور خواته وگورم دا نو زما اخيري فيصله ده. بيخي مه رآځه.

د احمد دقسم په اخیستلو سره زما زړه هم يو څه نرم غوندي سو، خو زه هم ورته احساساتي سوم چي هغه ستا کار دی هر څه چي کوې هغه کوه که رآځې که نه رآځې. ما چي دا ورته وويل، نه بيا ده بحث کړی دی او نه ما دواړه سره چپ سولو، ترڅو پلار مي راغی او احمد ته يې وويل:

دوکانداري دي څنگه ده؟

احمد ورته وويل:

بيخي بڼه ده گذاره کيږي، دوی په خپلو خبرو سره اخته سول زه له خوني را و وتلمه، چي مور مي بيا راته په غوصه سوله چي ولي له خوني را ووتلې ما ډوډی تياره کړه، درځه ډوډی نن ټول يوځای سره خورو.

ما ورته وويل:

زه له احمد سره ډوډی نسمة خوړلای، موري زه يې يواځي په خونه کي خورم تاسي يې ورسره وخورى، خو مور مي راسره ونه منله چي نن به ډوډی له احمد سره خورو.

مانه غوښتل چي ورشمه خومورمي مجبوره کړمه او خوني ته يې ور وستلم، هلته مو په ټولو سره يوځاي ډوډی وخوره، د ډوډی خوړلو په وخت کي مي مور او پلار په خبرو سره اخته سول، چي احمد راته وويل:

چي تا خوويل ډوډۍ هم نه درسره خورم، څنگه راغېي او ولي
دي زماسره ډوډۍ وخوره ؟
ما ورته وويل:
چي مجبوره سومه كني ما خو نه درسره خوړله.
بيا يې راته وويل:
چي ما بنام به هم مجبوره سې، زه نن شپه ستا په انتظار يم
او تر هغه وخته نه بيدېږم تر څو چي ته نه يې راغلي .
ما ورته وويل:
چي دا خيال دى له ذهنه وباسه، هيڅ امكان نه لري چي درته
راسم .

بيا يې سوکه راته وويل:

زه انتظار يم نور نه پوهېږم .

کومه ډوډۍ چي مي خوړلي وه هغه يې راباندي
زهر کړل، وروسته تر ډوډۍ خوړلو زه ځني را ولاړه سومه، راغلمه خپلي
خوني ته او په ځای کې بیده سومه، خو خوب نه راتلی ناحقه چورتونه
راولیدل چي دايې څه درته وويل قسم يې هم واخستی، که نه ورځې بيا
خو په ټول ژوند نه راځي نو دا متل را یاد سو چي يوې خوا ته پړانگ دی
بلي خواته پان، که نه ورځی بيا خو نه راځي او بل مور او پلار مي دومره
ورته خوشاله دي چي بيخي ډير، زه څنگه د دوی خوشالي له خاورو سره
خاوري کړم، نو مي دا نیت له ځان سره ونيوی چي ورځم به او زه دومره
زړه هم نه لرمه چي خوني ته خپله ورسمه او څنگه ورسم، چورتونه مي
سره گډوډ سوله چي له ډيرو چورتو له کبله مي پر سر درد سو، په ځای
کې ويښه پرته ومه چي مور او پلار مي هم ځني راغلل خپلي خوني ته او
دواړه بیده سول، ما نو خپل مور او پلار ته ځان په خوب اچولی و، چي زه

خو نو بيده يمه اوس زه دې ته معطله ومه چي دوى دواړه ښه بيده سي نو به ورسم، كله چي زه په دې ښه يقيني سوم چي دواړه ښه بيده سول نو زه هم له خايه راپورته سوم ډير كرار كرار له خونې را و وتلمه او راغلمه د احمد خونې ته ، دروازه يې په ځان پسي ټينگه كړې وه، دروازه مي خلاصه كړه او خونې ته ورننوتلم. غوږ مي ونيوى چي احمد ويښ دى كه بيده ، ماغوښتل چي ورږغ كړم خو احمد خپله را باندي ږغ كړل او و يې ويل راغلي ولي دومره و ځنډېدې .

ما څه نه ورته ويل .

بيا يې راته وويل:

پلار دي غوښتل چي ته دلته زما سره بيده سي ، ما ورته وويل چي زه يواځي بيدېرمه تانه په تكليف وم ، ځكه زه پوهېدمه چي ته راځې دا يې وويل او تر لاس يې ونيولم خپل ځان ته يې وركش كړمه، كله چي يې زه تر لاس ونيولم له درده مي ورته پر سترگو توره شپه سوه، خوزه ډيره مجبوره ومه هيڅ ږغ مي بيا هم نسواى ورته كولاى، او ورسره كښېنستمه .

احمد چي هررقم پوښتنه راڅخه وكړي ، زه ځواب نه وركومه، تر څو چي يوه اوږده كيسه يې راته شروع كړه . ماورته ويلي هم نه و، كيسه يې وكړه خو زما سر هم نه سو باندي خلاص چي څه يې وويل، كله چي يې كيسه خلاصه كړه نو وروسته يې زما په ويښتانو كي لاس واچوې او سري يې راگروى .

ماورته وويل:

چي سرگړول خو د ښځو كار وي ته خو نارينه يې ؛ ما په دې خاطر ورته وويل چي گوندي ننگ ورسې او خواشنى سي او راته و وايي چي څه بالا خپلي خونې ته ، خو دا خبره يې راته ونه كړه، بيا يې راته

ووويل چي ته دونه ډيره راباندي گرانه يې چي شه درته و وايم په همدې خاطر زه ستا سردرگروم، دا چي ته په سرگرو لوفه کېږي نو ته بيا زما سر را وگروه. بې له دېنه چي ماورته ويلي وای، زما په غير کي يې خپل سر کښېښودی چي اوس زما سر را وگروه.

ما يې هم سر ورگروي، زما د سرگيرول ډير خوند وړکي راته و يې ويل چي داسي په خوند سره گړول، خوزما د مور هم نه دي زده.

ماته چي يې دا ووويل زه ډيره ورته خواشني سومه نو مي سر دومره ټينگ وړ و گروي چي زما دا گمان و چي اوس به يې د سر پوست واوړي او ويني به سي، خوده راباندي رغ کړل، که زما ټول پوست په نو کانو جلا هم کړي، لا به اف درته ونه کړم، نور يې هم ټينگ را وگروه. بيا مي زړه ورباندي وسوځېدی بيا مي بيرته سوکه سر ورگروي.

بيا يې راته ووويل:

زرغوني زما خو بيخي خوبه او قبوله يې، ايا ستا هم زه قبول يم؟ که دي خوبن يم هم راته و وايه او که دي خوبن نه يم هم راته و وايه، ځکه دا خو د زور کار نه دی بلکي د رضا کار دی، په دې کار کي بايد چي د دواړو طرفه خوبه وي.

ما ورته ووويل:

زما پلار او مور خوبن کړي يې، زما هم خوبن يې، ځکه زما اختيار د دوی په لاس کي دی.

ما چي دا ورته ووويل دستي راپورته سو زما لاسونه يې مچ

کړل او وې ويل:

جار دي له دې نرمو او نازکو لاسو سم، چي دا خبره مي ستاله
 خولې څخه وا وريده، چي ستا خوبه سوه دهغوی خوبه ده .
 ما هيڅ برغ ورته و نه کی، نو دی هم وار په وار راسره سپين
 سترگی کیدی بيا يې زما پر مخ لاس راتير کی، ما برغ نه ورته و کی، نو
 دی پوه سو چي څه نه وايي، نو يې ساتيری راسره شروع کړی او زه يې
 خپلي غيبري ته ورکش کړمه، زما سر يې په خپل زړه پسي ونيوی؛
 دومره ټينگ يې نيولی وو چي زما ساه بنده سوه او ځان مي په زورځني
 خلاص کی .

احمد راته وويل:

که تانه وای ایسته کړی، ما به تر سهاره پوري له خپل زړه
 څخه نه وای ایسته کړی.

ما ورته وويل:

ما ته نو اوس اجازه راکړه چي ولاړه سم، تا قسم کړی و زه خو
 خپله نه درته راتلمه .

احمد راته وويل:

ورسه کور دي ودان چي راغلي، زما خو دا خيال و چي نن به
 مي ستاسوپه کور کي اخيري شپه وي، زما هم درته اجازه ده ورځه په
 مخه دي بڼه. زه هم ځني راغلمه خپلي خوني ته او پر خپل ځای
 پرېوتلم، سهار راکښېستمه چای مي پخې کړې د سهار چای يې هم
 راسره وڅښلې بيا ولاړی ډير خوشاله وو، کله چي دوکان ته تللی و نو
 هلته په دوکان کي چي به په مخه څوک ورتلل، نو دا کیسه به يې ورته
 کوله چي ما خو ماښام داسي شپه تيره کړه، داسي سات مي تير سو
 داسي او داسي... زه نو په دا کیسه نه ومه خبره چي ده هر چا ته ويلي
 دي، خو پلار مي باندي خبر وو، هغه ته هم بل چا ويلي وه چي احمد ما ته

داسي وويل، اوس خوداسي وخت دی که يو شوک يوه خبره وکړي نوهغه بل نفر ته حتماً حال رسيږي. پلار مي زما سره سمې خبرې نه کولې راڅخه خفه وو، ما دا گومان کوی چې مريض سوی به وي پوښتنه مي ځني وکړه چې پلار ځانه مريض يې، داسي بل رقم معلومېږي .

پلار مي راته وويل:

يالوري جوړ روغ يم، هيڅ نه دي راسوي .

ماته يې داسي ويل ، اصلاً يې زه په ځان نه پوهولم ځکه زما څخه خوابدي وو، زما زړه طاقت و نه کی، نو مي له مور نه پوښتنه وکړه چې مور جاني پلار مي مريض دی چې داسي بل رقم معلومېږي که کومه خبره ده او زه نه يم خبره؟

مور مي راته وويل:

مريض نه دی، ستا څخه خوابدی دی .

چې مور مي داسي راته وويل زه حيرانه سومه ، ما ورته

وويل:

ولي زما څخه کوم بد کار سوی دی که څنگه؟

زما خوبيني احمد ته پام لانه وو، نه مي په ذهن کي احمد را

تېرېدی، چې هغه به کار خراب کړی وي .

مور مي راته وويل:

چې هغه شو ورځي مخکي چې احمد راغلی وو، بيا ته په نيمه

شپه کي د احمد خوني ته ورغلې وې ، مور نسو در خبر خو پلار ته دي

کوم چا ويلې وه، چې احمد مور ته داسي کيسه وکړه چې زه د دوی کره

هروخت ورځمه، په ټول کور کي يې ازاد گرځم ، لوري خلک څه

پوهيږي چې تاسي واده سره کوی، خلک خو نور فکر کوي او په ذهن

کي يې بل څه ور گرځي، ته يو څه احتياط کوه لوري، چې مور بدنامه نه

کړې او سترگي مو راټيټي نه کړې، پلار دي هم سپين ږيري دی زه هم سپين سرې يم د غمونو تاب نه زه لرم نه دي پلار، په دا عمر چي بدنامي راواوري، نو به مو زهرې و چوي، کنې زه خو په تا ډير اعتبار لرم، ته خو زما لور يې.

ما چي له خپلي مور نه دا خبري واوړېدلې، له احمد څخه مي ډيره خوا بده سوه. ځکه هامتل دی (چي که ښه کوي بد به حتماً در رسيږي) ته خو هوښيار وې احمده، تا به ولي دا خبري هر چا ته کولې، مور ته مي وويله :

څنگه اعتبار چي په مالري داغسي هم يم، تاسو ما ته وويل چي له احمد سره واده وکړه، کنې ما واده څه کوي، ما احمد څه کوي، خو مور مي په دا خبرو خطاکړله چي ما هيڅ هم نه دي کړي او اوس نو د احمد د راتلو په انتظار وم، چي کله به راسي او زه به يې د ټول عمر خوا وربدوم چي بيا زما نوم هم وا نه خلي، احمد نو پوره يوه هفته وروسته د شپې زموږ کره راغی، زما پلار او مور ورغله سترې مسې يې ورسره وکړه، خو زه ډيره وروسته ورغلم ما چي سترې مسې ورسره کول په عيني سترې مسې کې يې سترگه راته و وهل، ما په زړه کي ويل چي بچو زه اوته به وروسته سره گورو، تر هر څه وروسته د خوب وخت سو او موږ ټول ځني راغلو خپلي خوني ته، احمد يواځي پاته سو. ما مي پلارته ويل :

مادرته ويلي وه چي زه واده نه کوم، تاسو ورته مجبوره کړم او بل هغه بله شپه چي احمد راغلی وو زه د شپي ورغلمه، ځکه ما ته احمد ويلي وه، چي که رانغلې زه بيا ستاسو کورته نه راجم، نو زه ستاسو په خاطر ورغلمه اوله احمد سره مي وليدل، ځکه ما ستاسو خوشالي په اوبو نه لاهو کول، تاسو زما او د احمد واده کولو ته ډير خوشاله واست، خو

هغه احمد کوم چي تاسو راته انتخاب کړی وو، هغه داسي کار وکی چي ټول کلي يې په دا يوه هفته کي راباندي خبر کئ، نو زه نن ورځمه ستاسو په مخ کي او هغه ته ځواب ورکوم ځکه چي نه يې ستاسو عزت ته وکتل اونه يې خپل عزت ته، دا چي تراوسه مو واده نه دی کړی هر چاته کيسه کوي که مو واده وکي خو بيا ټولي دنيا ته وايي، پلارجانه ماوېخښه چي زما څخه خوا بدی يې.

پلارمي راته وويل:

چي يالوري داسي به هيڅکله هم نه کوې، ته به له احمد سره واده کوې، خير دی چي احمد هر څه وايي و دي وايي، خوته به هغه نه خفه کوې.

پلارمي نه غوښتل چي هغه ته ځواب ورکړم، نو مي ورته

وويل:

ستاسو چي خوښه نه وي نو بيانه ورته وایم، اوس ورځمه ورسره وينمه ځکه نن ئي بيا راته وويل چي زه درته انتظار يم ايا ورسره پلارجانه؟

پلارمي هم اجازه راکړه چي ورسره و وينم، نو زه هم راغلمه د احمد خونې ته، ډيره ورته خواشيني وم چي هر څه به ورته وايي، دروازه مي ور خلاصه کړل او خونې ته ورننوتلمه.

احمد هم له ځايه را ولاړسو غوښتل يې چي لاسونه زما په غاړه کي را واچوي، ما يې لاسونه په زور له ځانه ايسته کړل.

ماته ئي وويل:

ولي مي لاسونه نه پرېږدې؟

ما ورته وويل:

چي لاس شه نور زه نه غواړمه چي درسره و وينم، دغه مو
 اخيري شپه ده . بيا زما نوم په خوله وانخلي او نه بيا زموږ کره راسې، تا
 ولي خلکو ته د هغه تيري شپې کيسه کړې وه، تا ته دا کيسه کول
 معمولي کار ښکاري، خلک خو دا نه وايي چي دوی واده کيدونکي
 دي، هغوی خو نور فکرونه کوي ، چي کوزده يې نه ده کړې او دی هلته
 سهار او ماښام ورځي، ته په دې پوهېږې که يا ؟
 احمد راته وويل:

دا خو بيخي معمولي خبره ده ، خلک دي هرڅه وايي زما يې
 په څه زه خو په رښتيا هم واده درسره کوم، ستا سره ټول ژوند همداسي
 خوشاله تيرول غواړم ، ما خپله خوشالي نسواي برداشته ولاي ځکه مي
 هرچاته و ويل ، هغوی هم په دې خوشاليږي، په دې کي بيا د خلکو څه
 گټه ده چي بل گمان به کوي .
 ما ورته وويل:

چي ستا خبره هم صحي ده ، چي خلک زما او ستا په مينه څه
 کار لري خو په هغه وخت کي چي زما او ستا واده و سي هغه وخت که
 هرڅه هرچاته و وايي پروانه کوي . کله چي مو واده وسو بيا که هرچاته
 هرڅه وايي و وايه او هرڅه چي کوي بيا يې کوه، نن زه د همدې خبرو
 لپاره درته راغلي يم، چي بيا چاته داسي خبري ونکړې په دې ته پوه سه
 نور نوزه ځمه درڅخه، زه ځني را ولاړيدمه خو احمد ترلاس ټينگه کړم،
 ما ځان ځني خلاصوی خونه يې ايله کولم، ځني زور مي کړل ځان مي
 ځني خلاص کي، خو بيا يې ترلاس ټينگه کړم ما بيا ځان ځني خلاص
 کي، دا واري نو دومره راته خواشيني سو چي له ډيري خواشيني څخه
 يې پر دا مخ داسي ټينگه چپلاخه راکړه چي پر سترگو مي توره شپه
 سوه، زه خو ومه ورته خواشيني چي چپلاخه يې راکړه بيا خو مي بيخي

وينه ورته و ايشېدله، نو ما ته چي هم خدای (ع) زور راکړی وو داسي
 ټينگه چپلاخه مي پر دا مخ ورکړه او له خونې څخه را و وتلم، د را وتلو
 په وخت کي يې راته وويل چي نن مو اخيري شپه ده بيا به نه سره وينو .
 ما ورته وويل:

چي خدای (ع) مو دي نه سره يوځای کوي، بيا چي زما خواته
 را وه لا نه گورې او نه بيا زما نوم واخلي، وروسته له نن څخه نه ما ته
 پېژندلې او نه تا زه پېژندلم، دا خبري مي ورته وکړې او له خونې را و
 وتم، له ځان سره مي دا فکر کوی چي دا خو مو واده نه و سره کړی تر دې
 حاله ورسيدو، که مو واده سره کړی وای بيخي به مو ډانگيان سره
 گرځول، ډيره خواشيني وم او خوامي هم بده وه خپلي خونې ته راغلم
 او پر ځاي مي پرېوتلم، هيڅ خوب نه راتلی تر ډيره وينه وم چور تونه مي
 وهل چي بڼه سو ځني خلاصه سوم، ما به دا ټول ژوند په دا رقم له هغه
 سره څنگه تير وی، زه چي راغلمه مور او پلار مي لانه وه بيده سوي، زما
 څخه يې پوښتنه وکړه چي څه کيسه پېښه سوه، ما هم هغوی ته ټوله
 کيسه وکړه، د پلار مي ډيره خوا بده سوه ماته يې وويل چي بڼه کار دي
 نه وکی، ما ورته وويل په دې کي زما څه گناه ده، دی چي زما نوم بدوي
 او ستا عزت ته په سپکه گوري، نو ما نسوای زغملای، وروسته بيا مور،
 ټول بيده سوو، که څه هم ماته هيڅ خوب نه راتلی يو وخت و بيده سوې
 وم، سهار ډيره ناوخته راکښېستمه ، د سهار چای مي تيارولې، چي
 مور مي راته وويل :

چي احمد تللی دی .

ما ورته وويل :

د هغه نوم بيا مه را اخله، بڼه سو چي ولاړی، د هغه څخه
 وروسته احمد بيا نه دی راغلی او نه بيا ما ليدلی دی. نو دا وه زما او د

احمد کيسه چي درته ومي کړه ،ستا ماسيوا بل چاته مي ويلې هم نه ده، ما غوښتل چي تا ته هم دا کيسه مخکي له مخکي وکړم، او له هر څه دي خبر کړم، بيا مي ويل چي که درته و وايم نوبه راڅخه خفه سې او تا به هم له لاسه ورکړم ،ښه سو چي ته خپله خبر سوې او تا خپله پوښتنه راڅخه وکړه ،نور که کومه بله پوښتنه لرې چي ځواب يې درکړم .

ما ورته وويل :

يا بله پوښتنه خو نسته، خو احمد يو رقم وايي او ته بل رقم وايې، اوس زه په دوو کي حيران يم چي پر چا باور وکړم ستا دا ومنم او که دا احمد دا ومنم.

زرغونې راته وويل :

چي احمد خو غلط سپړی دی هر څه به يې درته ويلي وي او ما که يوه ورځ هم درواغ درته ويلي وي، نو زما خبره نه بلکي د احمد خبره ومنه .

ما ورته وويل تا خو رښتيا هم درواغ نه دي راته ويلي، اوس به دا کيسه پر همدې ځای پرېږدو زه به گوندي نور معلومات هم تر لاسه کړم ،دا خبره مي زرغونې ته وکړه او بيده سولو ،سهار مي چای هم له زرغونې سره وڅښلې او راغلمه کورته، په دې فکر کي وم چي دا اوس څنگه کيسه ده، احمد يوڅه وايي او زرغونه بل څه ،زرغونه هم د درواغو نه راته معلومېږي او هغه به ولي درواغ وايي ،کيدای سي چي احمد درواغ راته ويلي وي ،خو احمد هم درواغجن نه راته معلومېدی ځکه هرڅه چي يې راته ويلي وه هغه هم صحي وه او د زرغونې په ټول کور خبر وو، دا ځان سره حيران ومه چي د چا په خبرو باور وکړمه، احمد وايي زه نه يم ملامت خو زرغونه چي ده هغه ډيره چلبازه ده ، او زرغونه وايي احمد غلط سپړی دی، خو زه به د دوی کيسه له کوم بل چا څخه ځان ته

معلومه وم، دا کيسه به يو څو عمر پر خپل حال پرېږدم، کيدای سي په هر څه خبر سم، خیر په دې کي درې ورځي و وتلې، نه زه د زرغونې کره ورغلی وم او نه هم د احمد دوکان ته، يوه ورځ مي د کور لپاره سودا راوړله، سودا مي واخيسته او راځمه کور ته چي يو ناولده سپرې په مخه راغلی او زما سره يې سترې مسې وکړه ما هم سترې مسې ورسره وکړه او راته وې ويل زه له تا سره کار لرم، ما ورته وويل څه کار راسره لرې څنگه کار راسره لرې دلته راته و وايه، دې ناولده سپرې راته وويل چي پټ کار درسره لرم يو گونې ته به سو، زه هم يو غلي ځای ته ورسره ولاړم او ورته ومي ويل چي څنگه کار راسره لرې؟

دې ناولده سپرې راته وويل:

چي زما نوم سمع الله دی او زه د احمد له نږدې ملگرو څخه يم، په هغه ورځ چي ته د احمد دوکان ته راغلی وې، نو احمد مور ته ستا په باره کي وويل چي د زرغونې پلار را استولی وو.

ما ورته وويل:

زه پوه نه سومه چي ستا مقصد څه دی.

سمع الله راته وويل:

چي وروره زه تا ته د احمد په سترگو گورم په دې کي زما کوم مقصد نسته صرف ستا او د احمد خوشالي زموږ ارزو ده، تا ته چي احمد هرڅه ويلي دي هغه رښتيا دي، زه د قيامت په ورځ هم دغه شاهيدي ادا کوم چي احمد په حقه دی او زرغونه او کورنۍ يې چلبازه دي، ته به يې هم شايد خطا ايستلی يې.

ما ورته وويل:

چي صحي ده سمع الله جانه زه هم درسره قانع يم زه هم په همدې کونښن کي يم چي په اصلي موضوع باندي ځان پوه کړمه، اوس

خوداسي وخت دی چي په هیچا هم باورنسته او نه د باور کولو څوک پاته دي، زه به یو څو ورځي لانور هم صبر سم چي څنگه کیسه ده او څه پینښ سوي دي.

سمع الله راته وویل:

چي زما هم داغسي درسره خوښه ده خو زه دومره درته وایم چي زرغونه ډیره چالاکه او بیداره نجلۍ ده، چي تا په کوم جال کې بندنه کړي.

ما ورته وویل:

زه اوس ورسره پوه یمه، ته بیغمه اوسه زه هر څه انشاءالله سموم، نو مي د سمع الله سره خدای پاماني وکړه او سره رخصت سولو، د سمع الله خبرو بیخي وگنډلم دا ځکه، چي زما ډیر شک پر احمد راتلی چي کیدای سي دی هم دوراغ راته وایي او دی ملامت دی، د ځان د سپیناوي په خاطر هرڅه وایي او زرغونه رښتیا وایي ځکه چي درواغو ته څه حاجت لري، خو چي سمع الله کیسه راته وکړه، نو پر زرغونه مي یو څه شک راغی چي کیدای سي دا به هم ملامته يي او فساد به هم په دې کي وي او د پخوانیو خلکو متل را یاد سو چي په دریو شیانو اعتبار کول ښه نه وي لکه ښځه، آس او اسلحه دا درې واړه شیان د باور کولو نه دي، د زرغونې په چالاکی کي مي چورت وهی چي له چا به د دې په باره کي پوښتنه کوم څوک به هغه ښه پېژني او څوک به ښه په خبر وي چي معلومات راکړي، ځکه په زړه کي مي خیره ورته پیدا سوه په خپله مینه باندي مي شک سو، خو داسي څوک مي په ذهن کي نه راگرځیدل چي پوښتنه ځني وکړمه او بل زرغونې خپل ځان داسي سپین راته ښودلی وو لکه ملایکه، بس نومي بیا د زرغونې د کور دتللو لپاره نیت و تړی چي ورځم به، نو مي د ماښام انتظار کوی چي ماښام سي

او ورسمه او له زرغونې سره نوي خبرې وکړم او دليدلو لپاره يې هم
 ناقراره وم، په هر صورت ما بنام سو ډوډۍ مي کور و خوړله او د زرغونې
 پر لور ور روان سومه، د زرغونې کورته ورغلمه گورم چې پلار او مور يې
 دواړه هلته وه، خو زرغونه نه وه له دوی څخه مي پوښتنه وکړه چې
 زرغونه چيري ده؟

دواړو په ډيره وارخطايي وويل:

چې زرغونه د خپلي خورلني (ملگري) ميلمنه وه، دا نه
 ورسره تلل خو هغې نجلی مور ته ډيري زاری وکړې، نو مور هم ورته
 وويل بيا داهم ورسره ولاړه، نونن هلته تللي ده.

داچي يې راته وويل نو مي په زړه کي د سمع الله خبره راياوه
 سوه، چې راته ويلي يې وه چې زرغونه ډيره چالاکه ده چې په تا کوم
 فساد ونکړي نو مي دوی ته وويل:

ښه سو چې ورسره تللي ده دا به هم ديغ سوې وه، يو څه پام به
 يې هم په بله سي او تاسو هم ښه کار کړي چې ورسره پرې ايښي مو ده، نو
 مي له دوی سره چای وڅښلې او ورته مي وويل چې د هغوو کور چيري
 دی؟

دواړه وارخطاسول، چې که ستا په کاروي مور به يې راولو.

ماورته وويل:

يا اوس خو دراوستلو وخت نه دی د هغې ملگري کور يې

چيري دی؟

بيا هغو وويل دغه نږدې کور دی کور يې راته و ښودی، که
 څه هم دوی ډير راته ټينگ سول چې پاته سه، خو زه نه ورسره پاته
 کېدل، له کوره چې يې راوتلم نو د زرغونې مور راته وويل:
 چې که زرغونه دلته وای بيا هم تللي؟

ما ورته وخنډل چي هو بيا هم تلم، ځني راغلمه کورته ، په کور کي دا سودا راولويده چي راسه دهمسايگانو کره د زرغونې پوښتنه وکړه ، کيداي سي رښتيا او درواغ به يې درته معلوم سي، نو راغلم دزرغونې د ملگري کورته، دکور دروازه مي په ډير غټ زړه سره وروټکول، يو لس کلن هلک را ووتی دروازه يې راته خلاصه کړه پوښتنه يې راڅخه وکړه څوک يې او څه غواړي؟
 ما ورته وويل:

زه د زرغونې د اکا زوی يم، مور يې يو څه مريضه سوه، که زرغونه راخبره کړي چي کورته راسي، هغه ستاسو کره ميلمنه ده، ماته يې مور وويل چي زرغونه راخبره کړه چي ژر راسي، که ته ورته وواي ښه به وي .

هلک راته وويل:

کور دي غلط کړی دی ، کيداي سي بل ځاي تللي وي ، زرغونه خو زموږ کره په دا کال نه ده راغلي او نه هم زما خور د هغې ملگري ده اونه يې موږ کورته راپرېږدو .

ما ورته وويل:

راغلي ده ته به نه يې په خبر .

هلک وويل:

چي زه به په خپل کور نه يم خبر عجبه خبره کوي .

ما ورته وويل:

ښه دی نو ولاړ به سم ، زه ځني را رهي کيدم چي دا هلک راته

وويل:

چي ستاهم انډيواله ده؟

ما ورته وويل:

ستا په خبره پوه نه سومه، زرغونه خو زما د اکا لور ده او زه
دلته دهغې مور رالېرلی یم مور یې مریضه ده او هغه یې غواړي.

هلک راته وویل:

هغه خو د ټولو د اکا لور ده، د اکا د لور په نامه د ټولو سره
انډیوالي کوي ته نو کم نه یې په خبر، ستا به هم انډیواله یې اوس هسي
ماخطا باسي

دا خبري چي هلک راته وکړې نوباندي شکمن نه بلکي
باوري سومه، چي ټوله کیسه په زرغونه کي ده، هلک ته مي و خندل چي
ته هم راخبر سوې؟

هلک راته وویل:

په ډیرو خبر ومه او لیدلي مي وه خو ته مي تر اوسه نه وې
لیدلی، خو اوس در خبر سوم چي ته یې هم انډیوال یې.

هلک ته مي وویل:

ته یو داسي وخت را وښییه چي زه او ته دواړه یواځي سره و
وینو او په همدې باره کي خبري وکړو؟

هلک راته وویل:

هر څه خبره چي کوي اوس راته و وایه زه بیا نسیم درسره
لیدلای. ما ورته وویل:

چي صحي ده زه د زرغونې په باره کي ستا څخه یو څو
پوښتني کوم هیله کوم چي صحي ځواب راکړې؟

هلک راته وویل:

چي څه صحي ځواب یې غواړې، مور ټوله ځني په عذاب
یوو، ډیر ناولده خلک یې کور ته ځي او راځي، د دوی له خاطره دا ټوله
کوڅه ورسره بد نامه ده او خلک په دې کوڅه پسي ډیري خبري

کوي، ته د دوی په باره کي نور زما څخه څه پوښتني کوي؟ هغه ده خپله مور يې نه ده باندي خبره چي چيري تللي ده او گوره له چا سره به تللي وي او زموږ کور يې وربښودلی دی زموږ دکور په بهانه گوره چيري تللي وي، زموږ کور يې لاهم بدنامه کی، نور نو کومه بله پوښتنه سته چي درته ووايمه.

زه له هلکه څخه ډير و شرميدمه ، کله چي هلک دا خبري راته کولې ما خپل ځان داسي احساسوی لکه پر اور چي ولاړ يم او کيسه راته کوي، نو مي دا هلک ته وويل:

يا بله پوښتنه نه کوم بس دغه کفايت کوي تشکر ، ما چي هلک ته تشکر ويل د هلک پلار، هلک ته وربځ کړی زويه څوک دی او څه غواړي؟

هلک هم ښه بيداره او چالاکه و، داسي يې نه دي ورته ويلي چي د زرغوني پوښتنه کوي نو يې پلار ته وويل:

ناولده سړی دی کور يې غلط کړی و ما هغه کور ور وښوی کوم چي ځني ورک سوی وو.

پلار يې ورته وويل:

چي په دومره وخت کي دي لانه دی ور ښولی؟

هلک ورته وويل:

ور ومي ښوی، نو مي هلک ته لاس پورته کي او ځني راغلم کورته، کور ته چي راتلمه په لاره نه پوهيدم ، په ځای کي پرپوتلم د خدای (ج) شکر مي و ايستی چي واده مي ورسره و نسو ، په لږ وخت کي يې په دومره کيسو خبر سوم نوري پتي کيسې به يې څومره کړي وي او مور او پلار يې هم درواغ درته ويل، چي د همسايه کره ميلمنه ده، بس خپل تندي مي وټکوی چي لا به څومره نوري سختی و وينې، احمد

غريب رښتيا ويل، سمع الله او د زرغونې همسايه هلک، هم نه وه ملامت
چي ويل يې زرغونه ډيره چالبازه ده، نو مي دا تصميم و نيوی چي صبا به
احمد ته ورځمه او له هغه سره به دا ټولي خبري شريکوم، چي هغه په
دې کي څه وايي. کله چي سهار سو نو راغلمه د احمد دوکان ته، احمد
چي زه وليدمه راولاړ سو او په غير موسترې مسې سره وکړه. دننه په
دوکان کي کښېنستو؛ چای يې راته راوړلې او د زرغونې بحث يې راسره
راواخيستی، چي څنگه دي کړه کيسه څه معلومات دي تر لاسه کړی
که يا؟

ما ورته وويل:

چي دې کيسې خوزه خوار او زار کړی يم، دومره وخت
لاهم نه دی تير سوی په دومره کيسو يې خبر سومه او ډير يې و
ځورولم، ته به يې څومره ځورولی يې، خير له زرغونې نه به گيله نه کوو،
له خپل قسمته به گيله کوو.

احمد راته وويل:

ولي څه کيسه پيښه سوې ده. ما خو په خبر که؟

ما ورته وويل:

که مي کيسه درته وکړه نو زړه او غوږونه به دومره طاقت ونه
لري چي وايې وري او ويې زغمي؟

احمد راته وويل:

زه خو پخوالا هم خوار او زار سوی ومه، ښه ده چي نور هم ښه

خوار او زار سم.

ما ورته وويل:

خدای (ع) دي مه خواروزار کوه، کیسه داسي ده، نو مي له سره تر پایه ټوله کیسه ورته وکړه، چي زه او ته لاشکایت هم ځني کوو، چي ولي يې زموږ سره داسي وکړل.

کله چي مي احمد ته دا کیسه کوله نو ډير زهير سو او ډيره خوايې هم بده سوه، راته وې ويل:

زه پخوا هم په دې پوهېدمه چي زرغونه به له کوم بل چا سره هم مينه کوي، خو ځان ته به مي خپله د لاسايې ورکوله چي داسي کله کيدای سي زه هم زياته مينه ورسره لرم او زرغونه هم زياته مينه راسره کوي او زما شک اوس رښتيا سو، زه هغه وخت لا ورباندي شکمن وم، چي ماته خپله زرغونې ويل چي زه له تاسره ډيره مينه کوم، خو وروسته يې زما مينه هيره کړه او خپل د خاله زوي يې انتخاب کي او اوس يې خپل د خاله زوی هم هير کړی دی او له بل چا سره مينه کوي، نه پوهېږم د دې څخه يې هدف څه دی، دا دی شک مي په يقين بدل سو ما خو په رښتيا مينه ورسره کوله زه نو د دې په دا کیسو څه خبر وم او څه به خبرېدمه، چي تانه وای راته ويلي، زما زړه خو له هغه وخته څخه هم خوږين وو او اوس چي دي دا کیسه راته وکړه خو بيا بيخي خوږين سو او دا رښتيا ده چي په ښځه باور کول د ځان تباه کول دي، ښځي څومره مکارې وي، په يوه ساعت کي لس رقمه کيږي په يوه حال نه وي.

ماورته وويل:

چي رښتيا هم ښځه د باور کولونه وي، که دي باور په وکی ځان ته دي اور واچوی، ښه اوس دا راته و وایه څه کوو او څه نه ورسره کوو، ځکه زه او ته دواړه د زرغونې ښکار سوي يو.

احمد راته وويله:

زما خو دا خوبنه ده چي له دې نه وروسته به يې پسي ايله
کړو، زه به هم لاس ځني واخلم او ته هم لاس ځني واخله.

ما ورته وويل:

دا خوبنه کار دی چي بيخي يې هيره کړو، خو که مو اوس
همداسي پرېښوده، نو زما او ستا غوندي به نور ځوانان هم د دې ښکار
سي، زما او ستا غوندي نور به هم همداسي په اورکباب
کړي، دنورو ځوانانو د ښکار څخه به يې را وگرځو، څنگه داسي دي نه
خوبنه.

احمد وويل:

داغسي مي بيخي خوبنه ده خو څنگه به ورسره وکړو چي
نور ځوانان د دې له ښکاره وساتو.

ما ورته وويل:

په دواړوسره به يو پلان ورته جوړ کړو.

احمد راته وويل:

صحي ده نن شپه ته هم يو پلان جوړ کړه او زه به يې هم جوړ
کړم، که د هر چا پلان کاميابه وو نوبه هغه پلان تطبيق کړو.

ما هم له احمد سره همدا خبره خوبنه کړه او ځني راغلمه

کورته، په کور کې مي چورت له زرغونې سره سو، چي که دي پسي
پرېښوده هم به دي طاقت نه کيږي او که داسي ورسره و نه کړې نور
ځوانان به زما او د احمد غوندي خطا باسي او د هغوی ژوند به ور تباه او
برباد کړي، ځکه دا خو د هر چاله ژوند سره لوبي کوي ژوند يوه لوبه
ورته ښکاري، دا يو هسي کار ورته معلومېږي، بيا مي تير سوي يادونه
راپه زړه سول، چي ما به دا ويله چي خدايه(ج) ته يې رانصيب کړې، بې
زرغونې ژوند کول راته پير سخت او ستونزمن دي، خدايه(ج) زه نور هيڅ

له تا څخه نه غواړم مال او دولت نه غواړم ، فقط چي زرغونه مي نصيب سي ، هغه مي مال دولت او هر څه دي . بيا به يې دا دوکه را ياده سوه ، چي خدايه (ع) څنگه زمانه سوه ، يو زړه له مينې او محبت او ارمانونو څخه ډک وي او بل زړه له چمبازۍ مکارۍ او فساد ، کاشکي خدايه (ع) زرغونې هم لکه ما چي دومره له حده زياته مينه ورسره درلوده او کوله ، دې هم په پاک زړه راسره مينه او محبت کواي ، څومره خوند به يې کړي واي ، ما خو زرغونه ستا څخه خدايه (ع) پر دې دنيا څه په هغه دنيا هم خپله همسفره غوښته ، خدايه (ع) بيشکه ستا او د انسان اراده سره يوه نه وي ، بيشکه ته تر مور او پلار زياته مهربانه يې ، بس مانو دغه اهونه او فريادونه کول خو هيڅ څه په درد نه راته خوړل ، او دا هم رښتيا دي چي د چا عمل ته نه بلکي دهغه زړه ته کتل په کار دي ، نو مي له ځان سره خپل پلان جوړ کي چي کله احمد هم خپل پلان راته و وايه نو بيا زه هم خپل پلان ورسره شريک کړم ، خير دغه شپه مي تر سهاره هيڅ خوب و نه کي ، سهار سو او د احمد دوکان ته ورغلمه ، له سترې مسي وروسته يې راته وويل :

چي ما خو پلان په داسي رقم سره جوړ کړي دي ، چي ما بنام يې کور ته د انډيوالانو سره ورځمه او په زور يې له کوره را باسمه خپل کور ته يې راولمه او ورته وايمه ، چي ولي بې وفا زه خو ستا په اميد تراوسه پوري ناست يم ، ته مي تل ازاره وې او زما توانايي ، قدرت او عزت ته وې ، تا ما ته په خپله وويله چي واده به اوس نه کوو يو څو عمر به صبر سو واده خو اسانه دي هر وخت کيږي ، او په هغه سر بيره دي نور انډيوالان هم پيدا کړل ، ما به تا ته دومره مينه در کړې وه چي هيچا هم نسواي در کولاي ، ما څومره تکليفونه په تا گاللي څومره خواري مي زغملي څومره مصرفونه مي درباندي کړي او ته له نورو سره هم جوړه

سوې، زما په مينه کي څه کمي وو، دا دی اوس مي په زور راوستلې او په زور واده در سره کوم که ستاخوښه وي که نه وي، که ستا رضايي که نه وي، يو څو عمر به راسره وي وروسته يې طلاقه وم، څومره خواری چي دې پر ماتيري کړي دي، هغومره خواری به زه ورباندي راولم، ترڅو نور هم عبرت ځني واخلي، ما خو داسي پلان جوړ کړی او زما دانډيوالانو هم داسي راسره خوښه ده، زما خو دغه پلان دی ايا زما پلان دي خوښ سو؟
ماورته وويل:

چي ياستاپلان مي بيخي نسو خوښ، احمده وروره داسي به نه ورسره کوو، داسي به وکړو چي نن ماښام به زه او ته دواړه ورسو د زرغونې کور ته، چي ټول سره يوځاي سوو، نو به دا خبره دزرغونې له پلار سره ياده کړو چي دا دی مور دواړه راغلي يو، په مور دواړو کي اوس چاته زرغونه ورکوي، زه او ته خويي نه کوو خو دوی ته به داسي و وايو چي دوی څه وايي، د دوی درواغ به ځان ته معلوم کړو ځکه د درواغو منزل لنډ وي او د دوی په مقصد به پوه سو چي اصلي مقصد يې څه شي دی او بل دا چي په زور هيڅ نه کيږي که و سي هم مزه نه کوي، خلک به بد وايي او له پيغوره به خلاص نسې په نرمۍ په خوشالی په خندا به ورته ووايو چي کوم يوه ته يې ورکوي او کوم يو دي له مور دواړو څخه خوښ دی، که څه هم زه ځني تيريم او په کار مي نه ده، هغه مينه يې زما بس ده کوم چي مي مخکي ورسره کوله او هغه مينه به ترمرگه پوري په خپل زړه کي پټه ساتم، مگر وروسته له دې نه مخامخ ورسره مينه نه کوم، نو دغه کار به ورسره وکړو او دا به هم ورته و وايو چي مور ستاسو په هرڅه خبر سوې يو، خو دا خبره به هغه وخت ورته کوو چي دوی مو له خپل ټول کارو څخه خبر کړي، کله چي خبر سوو نوبه ورته و وايو چي پس له دېنه

به بياداسي کار له هيچا سره نه کوي، نو دغه بيا زما پلان دی څه که ته
څه پکښې واي هغه ستا خوښه ده؟

ما چي احمد ته دا خبري وکړې، نو احمد شاباسی راکي چي
ستا پلان صحي دی، ماښام به دواړه ورسو که الله (ج) راسره مل و، خو ته
به د ماښام ډوډۍ زما سره خورې، وروسته تر ډوډۍ به ورسو.

ما هم نورڅه ونه ويل او ورسره ولاړم، ډوډۍ مي دا احمد سره
و خوړله او وروسته دواړه روان سولو د زرغونې پر خوا، کور ته چي يې ور
و ورسيدو، نو دروازه بنده وه احمد وروټکوله، دروازه نظر جان اکا
خلاصه کړه، نظر جان اکا چي احمد وليدی نو ورته و يې ويل: ته، ته او دا
ځای، زه پوه سومه چي نظر جان اکا وارخطا سو، نو زه ورمخته سومه او
ستړې مسې مي ورسره وکړه، وروسته موږ درې سره ولاړلو دننه کور ته
اوپه خونه کي کښناستو، د زرغونې مور هم راغله او زرغونه هم راغله له
موږ دواړو سره يې ستړې مسې وکړه، زرغونې زما سره ښه ستړې مسې
وکړه، خو د احمد سره يې په مات زړه ستړې مسې وکړه او نظر جان اکا
زرغونې ته وويل چي دوی ته ډوډۍ تياره کړه.

ما ورته وويل چي ډوډۍ خو مو خوړلې ده او چای مو نه دي
څښلي، چای دي راته راوړي.

زرغونه هم ولاړه په چايو پسي، ما او احمد ته يې چای راوړلې
د زرغونې د لاس چای وې څومره خوند به يې کړی وي، نظر جان اکا
احمد ته وويل:

دا ډير عمر تير سو هيڅ درک دي نه وو، زموږ څخه خوا بدی
سوی وې؟

احمد ورته وويل:

زه هيڅ كله هم له هيچانه نه يم خفه سوي او نه خفه کېږم
 تاسي خفه سوي واست، زه خو دورځي په دوکاندارۍ اخته يم او دشپې
 له خوا څخه ډير سترې ستومانه يم کور ته ولاړ سم اوبیده کېږم، احمد
 نور هم غوښتل چې يو څه ورته ووايي، نو مي احمد ته سترگه ووهله چې
 کار مه په لره، کور يې ودان نو ده هم نور څه نه ورته وويل صرف دا خبره
 يې لا ورته وکړه چې دکور له خوا راباندي بنديزونه هم وه، نو په همدې
 خاطر زه نه راتلمه.

نظر جان اکا ورته وويل:

هو مور، خوارانو ته نو كله څو ك وخت پيدا كولاى سي چې
 پوښتنه مو وكړي، دوى دغه پوښتني اوگيلې سره كولاى، ما احمد ته
 وويل دا گيلې اوس پرېږده راځه اوس اصلي موضوع ته په گيلو اوس څه
 نه جوړېږي.

احمد هم راته وويل:

چي صحي ده موضوع ته ورته شروع كړه.
 نو ما هم نظر جان اكاته وويل چې مونږ خو دا دى دواړه راغلو
 او دواړه درته حاضر يو، تا راته ويلي وه چې ما خو زرغونه له احمد سره
 واعده كړې ده، نو اوس زرغونه ته چاته ور كوي؟، كه يې ماته راكوي نو
 احمد په ما راضي دى، كه يې احمد ته ور كوي زه ورباندي راضي يم
 او كه يې احمد ته ور كوي زه به خوشاله هم سم ځكه ترما دى ډيره مينه
 ورسره كوي؟

نظر جان اکا وويل:

چي ولي نه تاسي دواړه ښه ځوانان ياست او زما دواړه خوښ
 ياست زه په تاسو دواړه خوشحاله يم چې زما لور په تاسو كي دهر يوه
 سي زه ورباندي ډير خوشحاله يم، داچي ته او احمد سره راضي سواست

ياست، نور نو دا خوښه او انتخاب خپله زرغونې ته پرېږدم، ځکه اوس زه تاسي نسېم انتخابولي ماخپله واعدې پرځای کړه، له احمد سره مې دغه واعدې کړې وه چې زرغونه به ستاوي اوزه يې تاته درکوم، اوس چې دواړه راغلي ياست نو انتخاب به د زرغونې او مور يې وي، هر يو چې يې په تاسو کې انتخاب کې هغه ته دي دا دوستي مبارک وي، مخکې زما خوښه وه خو اوس دا خوښه دوی ته پرېږدم.

ماورته وويل:

دا اختيار ولي اوس دوی ته ورکوي، مخکې به دي هم دا اختيار دوی ته ورکوي په دې کې بيا ستا څه مقصد دی چې له خپلې خوښې تېرېږي او خوښه دوی ته ورکوي؟

ماچې نظر جان اکا ته دا خبرې وکړې نو زرغونه راباندې

راوغورځيده او راته و يې ويل:

اوس هر څه زما په خوښ دي ځکه زه اوس په هرڅه پوهېدلې يم، زه نه ستا سره اونه د احمد سره واده کوم، ځکه ما د ا فيصله کړې ده چې زه بايد د خپل پلار او مور خدمت وکړم، که زه واده وکړم نو به زما پلار او مور څنگه خپل خدمت په يواځې سره و کولای سي او بل زما عمر لا د واده کولو نه دی، زه تر اوسه لا کوچنۍ يم او واده کولو ته آماده نه يم، زما اوس په دې سر خلاص سوی دی چې د ځوانۍ او واده کولو د ژوند ډير توپير سته او د واده په ژوند کې چاته ډير مسوليتونه وي، چې زه هغه مسوليتونه اوس نسېم پرځای کولای او ترڅو چې هغه مسوليتونو ته چمتو شوې نه يم واده نه کوم، واده خو هر وخت کېږي، زرغونه وار په وار جدي کيده، ترڅو خپل پلار او مور ته يې وويل:

چې تاسي ولاړ سي زه د دوی سره ښه پوهېږم تاسي بې غمه پرېوزی، زه له دوی سره نن فيصله کوم او تاسي به سهار له هر څه نه خبر

سئ، هغوی هم دواړه ولاړل خپلي خوني ته، مور درې سره پاته سولو، زرغونې خبرې شروع کړې خپل ځان يې سپینوی چي تاسو زه ډیره و ځورولم، زه مو بې اوره پنځه کړمه، پر ما مو ډیر ظلم کړی دی دومره ظلم مو پر ما کړی چي بيخي زه مو بد نامه کړمه او تاسي لکه چي ما بدنامه کوئ، زما په بدنامی پسي مو پایڅې راپورته کړي دي، بل ښه مو هيڅ نه دي رارسيدلي، نه يې رارسوي .

ما ورته وويل:

مور، تانه بدنامه وو، تا مور، بدنامه کړو او خپل کور کلی دي هم ټول بدنامه کړی، ستا له وجي ټوله کلی بدنامه دی ټوله دنيا در خبره سوې ده، ته نور مور، ته ځان مه سپینوه نو مي څه چي کيسې له هر چا چي مي اوريدلي وې هغه مي ټولي ورته وکړې، بيامي ورته وويل:

چي زه خو تر دا اوسه هم ستا په کيسو باور نه کوم او نه مي زړه ته لويږي چي ته به داسي کارونه کوې، مور، ستاسره ظلم نه دی کړی تاله مور، سره ظلم کړی مور، خو هر څه درسره کوله، مگر تا زموږ مينه او محبت له خاورو سره خاوري کړل. ولي دي داسي کول، اول دي احمد د ميني په جال کي بند کی او وروسته دي زه د ميني په جال کي بند کړمه او نور به دي څومره ډير په جال کي بند کړي وي.

بيا احمد ورته وويل:

رښتيا هم تا داسي کارونه کړي دي چي زما عقل يې بيخي نه مني، تا زموږ له ژوند سره لوبي کړي دي، زموږ مينه يو لوبه درته ښکاریده، ولي دي داسي راسره کول، ما ستا په خاطر هر کار کوی او ما به دا ويل چي ته هم هر کار را سره کولای سې ځکه زما سره مينه کوې، خو هر څه دي په اوبو را لاهو کړل، زما مينه درته مسخره معلومه

سوه، خوزه څه خبروم چي ته به داسي بې وفا يې، په ظاهره کي خو وفاداره معلومېږي خو په باطن کي.... څه درته ووايم.

زرغونې چي زما او احمده څخه دا خبري وا ورېدلې، نو پوه سوه چي زما له هر کاره خبر سوي دي، نو په دې ويلو سره شروع سول، زه ستاسو هر څه منمه او هر څه مي کړي دي، نن زه تاسو ته د ځان په باره کي مکمل معلومات درکوم، زه منمه زه ستاسو د دواړو گنهگاره يم او تاسي ته ملامته يم، ښه سو چي تاسي راباندي خبر سواست او دا دی اوس دواړه حاضر ياست زه ستاسو په شان شل نور عاشقان هم لرم، په دې خاطر چي د دې کور مشره او کشره زه يم، ياني ټول د کور ضرورت زه پوره کومه، ځکه پلار مي سپين بيري دی هيڅ کار نه سي کولی او مور مي هم سپين سري ده د خواري کولو او د بل د مزدوري کولو نه ده، نه مي د پلار جايداد سته او نه مي هم د مور کوم جايداد او ستمني سته، نه وروڼه يا داسي خپلوان لرم چي هغه زموږ سره مرسته او همکاري وکړي او مجبوره يم چي له تاسره د احمد سره او د نورو سره په دغه رقم انډيوالي وکړمه او د کور ضرورت له همدې لاري پوره کړمه ما تاسو ته نسواي ويلای، چي زه له همدې خاطر ستاسو سره او هم له نورو سره مينه کوم، تيره شپه چي ته راغلی وې، رښتيا هم زه دهمسايه په کور کي نه وم، له يوه بل سري سره تللي ومه او تر سهاره ورسره ومه سهار چي له هغه ځايه راغلمه، مور او پلار مي راته وويل چي دی راغلی وو او موږ داسي ورته وويل زه خوشاله سومه چي ته بيرته تللی وې، زه نو خبره نه وم چي ته به دهمسايه کره ور ځي او زما پوښتنه به له دوی څخه کوې، بيا يې احمد ته وويل:

يوه شپه ته هم نابيره زموږ کور ته راغلي موږ په تانه وو خبر چي ته به راځي، هغه ځوان چي اسدالله نومېدی هغه زما د خاله زوی نه

وو، موږ ټولو درواغ درته وويل هغه هم زما ستاسو په شان عاشق وو او نور عاشقان هم لرمه، تا غوښتل چي زما سره واده وکړي او هغه هم ډير ژر، ځکه ته ډير جدي وي نو موږ ټولو دغه پلان جوړ کي چي اسدالله به زه خپل د خاله زوی کوم او تاته به وايو چي زموږ د ټولو اسدالله خوښ دي او زموږ خپل د خاله زوی هم دي او ما به د خاله زوی ته ورکوي، او ستا زړه مو په دغه رقم سره در ماتوي، ترڅو زما څخه دي زړه صبر سي او ما پرېږدي او هغسي هم و سول موږ چي څه غوښتل هغه و سول او په خپل کار کي کامياب سولو زه به تاسو ته خپله ټوله کيسه وکړم چي ولي زه دې کار کولو ته مجبوره سوم، او ولي دا کار کوم اوس خوږي له هغه څخه هم ټوله کيسه تاسوته معلومه ده اوزه به تاسو ته خپله د مجبوري کيسه هم ووايم، څه وجه وه چي دې کار ته مجبوره شوم او ولي مي دا کار کوي. موږ ډير بې وسه سوي وو، يوې خواته مو مخ نه گرځيدي حيران وو چي څه وکړو، نومي يوه ورځ پلار دا کليوالوته وويل:

چي زه ډير مجبوره او بې وسه سوي يم، که زما سره څه کمک او همکاري وکړي، ځکه زه اوس د کار کولو توان نلرم اونه کار کولای سم، له خير غوښتلو څخه مي وژغوري، نه مځکه لرم نه جايداد لرم نه مي خپلوان سته، چي له هغوي څخه مرسته و غواړم، نو دخداي (ج) او دهغه درسول (ص) په خاطر زما سره مرسته وکړي، خوهيچا مرسته ورسره و نه کړه او هريوه به ورته ويل کار څنگه نسې کولای ځان مه اچوه هرڅه کولای سي، پلار بېچاره به بيرته نا اميده کورته راغلي، ډيري شپې او ورځي موږ وږي او تږي تيري کړي، هيچا مو فرياد نه اوريدی، موږ ټوله به حيران وو چي څه وکړو، يو څو وخت مي مور دهمسايه گانو د کور کالي پريمنځل او دهغوي ختي يې هم کولې او زموږ لپاره به يې يوه گوله ږوږي تياروله، يوه ورځ يې دومره کالي پريمنځلي وه چي بيخي تر

دريو ورځو پوري له ځايه نسواى نبوريداى، دومره دوا وي مو ورباندي وکړې چې څه پيسې مو درلودې هغه ورباندي ولاړې او ډاکټرانو له درانه کاره څخه منعه کړل چې دروند کار به نه کوي، مورت ته مو زما او زما د پلار طمعه وه هغه طمعه مو هم ځني وخته، اخير ته پلارمي په بازار کي فقر (خيرات) ټولول شروع کړل، په ټوله ورځ کي به يې چې هغه ډيري پيسې ټولي کړې نو به سل يا يو نيم سل افغانۍ سوې، يو څه موده مو هم په دغه رقم سره گزاره کوله خوبصحي گزاره مونه کيده، ترڅو ما دا تصميم ونيوى چې زه هم بايد کار وکړم، هغه وخت زما عمر پنځلس کاله لانه وو، نو ما هم د مور په شان د همسايگانو د کور کالي او د خټو کار کول شروع کړ، زه نو پيغله وم دا پيغلتوب راته سور اور وو، کنې ما هر کار کولای سواى او ښه په اخلاص مي د هر چا کار کوى، خو چې هرځاى به وم په کور کي به چې وم، نو ټولو به دا راته ويل چې ته خو پيغله يې ولي دي پلار او مور نه ورکوي په تا خو يې غاړي بنديري تا خو بايد ورکړي، ما به له ځان سره ويل چې زموږ څه حال دى په يوه گوله ډوډۍ، پسي حيران يو او دوى څه غواړي، دوى به چې ماته دا خبري کولې نو زه به ډيره زهيرېدمه، خو موږ ډير مجبوره وو د هر چا خبري مي پرځان قبلولې که به يې هر څومره ترخې خبري راته کولې، ما به هيڅ هم نه ورته ويل چې تاسو نو زما له حاله څه خبرياست، خو د دوى خبري مي پرځان وړلې، ما به ويل چې دوى راڅخه خفه نسي، نو يوه ورځ د پخوا په شان د همسايگانو کور ته ورغلمه، دروازه چې مي ور خلاصه کړه، گورم چې په دروازه کي د هغه کور سړى ولاړ دى، ماته يې وويل څومره وځنډېدي زه دڅه وخت راهيسي درته منتظر وم.

زه ډيره وپېرېدمه او ورته و مي ويل چې له مخي مي ليري سه، خوده راته وويل ولي ليري سم، زه خو مرسته او همکاري درسه

کوم له دې هره ورځ کالیو پرېمینځلو څخه دي خلاصوم، ما دا گمان وکی لکه چي رښتیا هم مرسته راسره کوي، ذکات یا خیرات راکوي نوماته یې وویل چي رآخه په ماپسي، زه هم ورپسې سومه د کور یوې خونې ته یې بوتلم چي هلته هیڅوک نه و، نو جیب ته یې لاس کی او لس زره افغانی یې را و ایستلې او راته وې ویل چي دومره زیاتي پیسې همپشه درکوم، خو چي زما خبره ومنې.

ماورته وویل:

څه رقم خبره ده.

نو یې زما د عزت د غوښتلو طلب راڅخه وکی. کله چي یې دا راته وویل نو مي پر سترگو توره شپه سوه او و مي ژړل چي ولي داسي راسره کوي. ته نه شرمېږې چي ماته د دغه کار وایې، له خپلي بښي او کوچنیانو څخه دي و شرمېږه، څلور زامن او دوې لوراني یې درلودی، که هغه خبرسول نو به بیا څه کوي.

خوهغه ظالم راته وویل:

چي هغه نوڅه خبریږي.

ماورته وویل:

چي دغه پیسې په خیر او ذکات کي راکړه، ډیري دعاوي به درته کوم، خوهغه زما د دعا وو په کیسه کي نه وو، نفس او شیطان ورباندي زورکړی وو، ما ډیري زاری ورته وکړې چي ته زما عزت په دغه لسو زرو غواړې او زما ژوند را برباده وې، ته زما ژوند او راتلونکي ته نه گورې، خوزما هیڅ خبره اثرنه ورباندي کوي، ما چي به خپلي بې وزلی او خپلي بې کسی ته او بیا به مي د ده ظالم دالس زرو افغانیو ته وکتل، زه خو نو پیسو ته ډیره مجبوره ومه، نومي ورته وویل چي زه دې ته تیاره یم چي خپل ټول ژوند راتلونکي او عزت پرتا د لسو زرو افغانیو په بدل کي

خرڅ کړم، نو دهغه ساعت په اړه به څه درته وه وایم چې څنگه پر ما تیر سو، نه یې زما معصومیت ته وکتله نه یې زما مجبوری ته وکتله، لکه وېرې لیوه ته چې په لاس ورغلې وم، هم هغسې یې زما عزت له خاورو سره خاوري کی او په اخیر کې یې راته وویل گوره چې څوک در خبر نسي او هیچا ته ونه وایې.

ماورته وویل چاته به نه وایم خو الله (ج) ته به څه ځواب وایې، هغه خو در خبر سو، دا خبرې مې د ژړا په حالت کې ورته وکړې، خو دا ویلو هم پرده ظالم هیڅ اثر نه کوی، نو پیسې یې راکړې او ځني راغلمه کورته، کورته چې راغلم، مور مې راته وویل ولي دومره وختي راغلي لوري، نن لکه چې د چا کره کار نه وو؟

نومي مور ته مخکې له ځواب ور کولو دومره وژړل، دومره مې وژړل چې همسایگان راباندي خبر سول، زما ژړا چې مې مور ولیده هغې غریبې هم راسره وژړل، دا خو په دې نه وه خبره چې ما خپل عزت د لسو زرو افغانیو په بدل کې خرڅ کړی دی، ماته یې وویل:

څه وکړو له هري خوانه لاري راباندي بندي سوې، که هر څوک هر څه درته و وایې ته به یې زغمې، ته خو زمالور یې ته باید لویه سینه ولرې، زه په تافخر کوم، چې ستا په شاني لور لرم، ایا بیا گاونډیانو کوم پیغور در کړی دی؟
ماورته وویل:

چې یا مور کی! ماته هیچا پیغور نه دی راکړی او نه زه د چاد پیغور په کیسه کې یمه، نن مې مور کې داسې یو کار کړی دی، چې بینخي درته ویلای نسیم، ما نن د لسو زرو افغانیو په بدل کې خپل عزت، ژوند او راتلونکې پر یو وېرې لیوه قربان کړه، ما خپل عزت د خپلې بې وسې او غریبې له وجې قربان کړه، ما ستاسو نوم او نښان ته نن په سپکه سترگه

وکتل، زه نور د ژوند کولو حق نلرم، ما مړه کئ موري، زما پلار له دې حاله مه خبروه که خبر سو، زهره به يې وچوي، هغه خو دا پېغور نسي برداشت ولاي، دا خبره چي مي ورته وکړه نو بيا مو په دواړو دومره په زوره وژړل چه له حده واوښته، مور خوييخي مهربانه وي پر خپل اولاد يې يوه لحظه دردم نه پيرزو کيږي، ماته يې وويل:

لوري په دې کي ته څه ملامته يې، دا خو ټول له مجبوري څخه تا کړي دي، دا خو تا له بې کسی څخه دا کار کړی دی، تا خو د خپل هوس لپاره خپل عزت نه دی قربان کړی، کوم وخت چي ټولي لاري بندي سي او يوې خواته د چا مخ نه اوږي، نوضرور به يو کار نه يو کار کوي، څوک چي مجبوره سي مړی کوي، غلاوي کوي، ته دي له پلاره څخه بيغمه اوسه، هغه زه پوهومه، مور په تا فخر او افتخار کوو، چي تا زموږ لپاره خپل عزت قربان کړ، مور چي مي دا راته وويل نو يې بيا ژوند کولو ته اميدواره کړم او هغه نو يوورځ وه چي راباندي تيره سوه، الله (ج) دي زما پر دښمن هم داسي ورځ نه ورولي، په ژوندکي مي هغه تر ټولو ورځو تر څه ورځ وه، پلار مي هم زما له کاره خبر سو، هغه هم لکه زما مور چي راته ويلي وه راته وويل، نو تر ډيره وخته پوري به زه هغه ظالم ته ورتلم پيسې به مي ځني اخیستلې او خپل عزت به مي باندي خرڅوی، ترڅو دا دی تردې ځا په را ورسېدل، ايا په دې کار کولو کي زما گناه سته؟

زه نه د ميني کولو لايقه يم نه په زړه کي د چا د ميني د ساتلو، زه يوه فاحشه، بدکاره او بد نصيبه يم، اوس نو تاسي او خدای (ج) سره پرېږدم چي ايا زه په دې کار کولو کي ملامته يم؟ په دغه ويلو سره يې په زوره زوره وژړل، کله چي ما او احمد د زرغونې دا ترڅې خبري وا وریدلې نو مور هم ورسره په ژړا سولو، دريو سره دومره وژړل

چي بيخي زيات، وروسته له هغه نه ما په زړه کې وويل چي ولي به مي قسمت او تقدير داسي راسره کول، ولي به مي مينه داسي کيده، نو له دې بې وفا او ظالمي دنياگۍ څخه ډير په تنگ سومه، چي کاشکي مړ وای دغه حالت خوبه نه راباندي راتلی او نه به مي دا حال ليدای، خو هيڅ نه کيدل او د احمد په زړه نو نه وم خبر چي څه به يې په زړه کي وه او څه افسوز، ارمان او فرياد به يې کوی، پس له ډيره وخته ټول سره چپ وو، چي زرغونې بيا وژړله او وويل:

زه تاسو ته ډيره ملامته يم، ما ستاسو سره ډير ظلم کړی دی، اوس که تاسي هره سزا را کوی زه يې د سر په سترگو منم زه ستاسو گنهگاره او مجريمه يم، څوکه زه په دا کار کولو کي ملامته يم نو تاسي راته ويلای سئ، ماچي هر کار کړی دی مجبوري راباندي کړی. دمستی او د هوسه مي دا کار نه دی کړی. تاسي راته و وياست چي که زما پرځای بل څوک وي داسي به وکړي که يا؟

احمد چي د زرغونې دا حال او د اوبنکو ډکي سترگي وليدلې نو، ور ولاړ سو او په غيږ کي يې ټينگه ونيوله او ورته و يې ويل:

هر څوک داسي کوي لکه تا چي وکړل، مور وروسته له دې نه تا هيڅ نه ملامته وو او نه تاته کومه سزا در کوو، خو يوه دا خبره درته کوم چي تا اول مور خبر کړي وای، چه زه د پيسو له پاره مينه کوم، نو مور به ولي تا ته په زړه کي د ميني کور جوړ وئ، مور دي تباه کړلو په اوردي و سوځولو، د نورو د ميني کولو دي بې برخي کړلو او هيڅ وخت مودانه غوښتل چي له بل چاسره مينه وکړو، اوس چي دي تر دغه حاله را و رسولو چي دومره ډير غمونه، دردونه، تکليفونه، خواری مو تيري کړلې او تر دا اوسه په همدې هيله او ارمان يو چي کله به ستا سره د يو ځای کيدو انتظار ختم او خوبونه به مو په رښتيا بدل سي، که تا په اول

کي خبر کړي وای نو به دغه حالت ته هیڅ کله نه رسیدو، نه به غمونه وه نه به فکرونه او نه به له خپله تقدیره گیله من وو، یوه اوږده ساه یې وکښله او چپ سو.

زه پوه سومه چې ډیر خفه سو، نو دلاسا یې مې ورکوله او ورته ومي ویل خبره خو اوس تر دغه ځایه راغلې هیڅ په درد نه خوري زرغونې خو ټول حال راته و وایه، کور یې ودان اوس چې یې هم په رښتیا خبر کړلو، زه له دې نه نوره هیڅ گیله نه کوم، هرڅومره خوارۍ چې د دې له لاسه راباندي تیري سوي دي هغه ټولو ته یې نن ځواب ورکی، په خپله خوله یې وویل چې د مجبورۍ څخه مې دا کار کوی، هرڅه یې ومنل چې کړي مې دي، کنې دا د اوس زمانې نجونې خو بیخي ځانو ته ملائیکي وایي چې موږ خو داسې یو... زرغونې خو په خپله خوله اقرار وکی او هرڅه یې و منل له دې وروسته به دواړه د انډیوالۍ او دوستۍ لاس ورکوو او که چیرې مو کومه مرسته په وسه ورسره پوره وه ورسره کوو به یې، زه او ته دلته هم باید ځانونه نیک بخته وگڼو چې ما او تا یې په سره اخته نکړو، نه یې ستا طرف کوی او نه یې زما، ایا ما چې کومي خبرې درته وکړې صحي دي که ته کوم بل نظر لري نوراته و یې وایه؟
احمد راته وویل:

صحي ده زما هم دغه ستا نظر خوښ دی، خو زما دغه نن شپه له زرغونې سره اخيري شپه ده زه وروسته له نن شپې څخه بیا نه ورسره وینمه او زما لخوا ورته اجازه ده چې له هرچا سره واده کوي و دي یې کړې زه کار نه په لرم او هره همکاري هم ورسره کومه، چې دا وایي زه هغسي ورسره کوم، نور نوڅه ورسره وکړم؟
زرغونې وویل:

نور څه نه درڅخه غواړم اوس هم خوشاله يمه چي تاسي زما سره همکاري کوي او زما گناه مو را وبخښله دغه ماته هرڅه دي، ما خو تاسي له هر حاله څخه خبر کړاست، خو چي تاسي په ما نور څوک خبر نه کي، په حقيقت کي څومره بده خبره ده چي بيا ټول ښار بد راپسي وايي او هر چيري به مي سترگي ټټي وي او يوه ځای ته به هم نه سم تللاي او هر څوک به نفرت راڅخه کوي.

ما ورته وويل:

هيڅوک خپله مينه نه بدننامه وي او نه چا خپله مينه توهين کړي ده او اوس خو مور. ستا ملگري يو، که ښه مو در و نه رسيږي بد خو مو بيخي نه در رسيږي.

احمد هم ورته وويل:

خپله مينه هيچا نه ده بدننامه کړي ته بې غمه اوسه چي له دې رازې به هيڅوک خبر نه سي او نه مور. څوک له دې رازې خبر وو، که کوم څوک له مور. څخه خبر سي دا هم زموږ بدننامي ده ستا بدننامي نه ده.

زرغوني وويل:

کور مو ودان زما سره مو ډير ښه کړي، زه ستاسو ښه هيڅکله نه سم هيرولای، ما ته خو مو هرڅه را کړي دي، تاسوته دي خدای (ج) در کړي، اوس نو زه ځمه تاسو دواړو ته چای پخوم.

مور هم اجازه ورکړه او دا ولاړه په چايو پسي زه او احمد پاته سولو، احمد يوه سره ساه و ايسته، ما پوښتنه ځني وکړه چي بيا دي کوم څه په زړه سول؟

احمد وويل:

چي هيڅ هم نه دي راپه زړه سوي، خو دا ښه و سول چي د زرغوني له رازې خبر سولو، يو متل دی چي په دريو شيانو باندي هر وخت

جنگ کيڙي، لکه پيسې، مځکه او ښځه، که تا زه نه وای خبر کړی له دوستۍ به مو دوښمني سوې وای، زه ستا ښه په هيڅ ډول نه سم ادا کولای.

ما ورته وويل:

چي رښتيا هم داسي خو ده زه بيا له تانه ډير خوشاله يم، که تا ما ته خپله کيسه نه وای کړې نو زه به د زرغونې د کارو څخه نه خبريدم، تا زه دې ته مجبوره کړمه چي په زرغونې پسي پوښتني وکړم او زه او ته دواړه نیک بخته يو چي دوښمني مو په دوستۍ بدله سوه.

احمد وويل:

دا راته و وایه چي ته له نن شپې څخه وروسته څه ورسره کوې، پرېږدې يې؟ ورته راجې؟ مينه ورسره کوې؟ نه يې ورسره کوې؟ څه کوې؟

ما ورته وويل:

پاکه مينه خو له نن شپې نه ختمه سوه او نه به د ميني په سترگه بيا ورته گورم، دوستي ورسره کوم که کوم وخت راياده سوه ورته راجمه او پوښتنه به باندي کوم يوازي يې نو چيري پرېږدم، خو ته دا راته و وایه خپلو انډيوالانو ته څه وایې هغه خو هم ورته خواشيني دي هغه به څنگه راضي کړې، چي مازرغونه پرې ښوده؟

احمد وويل:

هغوی ته مي پلان جوړ کړی دی، چي ته او زه او هم د زرغونې د خاله زوی ټوله هلته سره يوځای وو، نو مو زرغونې ته وويل چه په مور کي کوم يو ستا خوښ دی او له چا سره واده کوې؟

نو زرغونې خپل د خاله زوی انتخاب کئ او د خاله زوی يې ماته خپلې ټولې پیسې را کړې کومې چې ماور کړي وې، د خاله زوی يې ډیر بنایسته ، تعلیم یافته او پیسه داره ځوان وو، مور ډواړه هم په هغه خوشاله وو او زرغونه مو په خوشالی ور وبخښله، ځکه تر مور ډیره مینه هغه له زرغونې سره کوله او زرغونې هم له مور نه زیاته مینه د خاله د زوی سره کوله، که مي انډیوالانو نه راسره منل نو به بیا تا ور بنیم چې له تا پوښتنه وکړي او ته به هم همداسي ورته و وایې لکه ما چې ورته ویلې وي.

ما ورته وویل:

اوس د درواغو شاهیدي هم راباندي وایې.

احمد راته وویل:

چې څنگه يې کوې په جنګ او مینه کې هر څه جایز دي، خیر دی زما لپاره دا یوه ناحقه شاهیدي هم و وایه، ځکه که هغوی خبر سول چې داسي کیسه ده او دوی پرېښودل نو د ټول عمر لپاره به راڅخه خوابدي سي او بیا به راباندي خاندي او پیغور به را کوي چې ده خو هم مینه کول.

ما ورته وویل:

بیغمه اوسه ما له تا سره مسخرې کولې، دا خو ډیر اسانه کار دی که هر څومره سخت کار وي زه يې درته کومه، ته له هر څه نه بیغمه اوسه زه هر څه درته سموم زه او ته خو دوستان سولو راځه چې دا دوستي په وروګلوي بدله کړو دا دی د وروګلوی لاس مي درته نیولی، غواړم چې زه ستا او ته زما وروړ سي؟ احمد هم د وروګلوی لاس راکی، مور خپل لاسونه لانه وه سره ایله کړي، چې زرغونه له چایو سره راغله او ويې ویل:

زما په نظر لکه چي د لاسونو زور سره معلوموی؟

مونږ ورته وويل:

چي يا د لاسونو زور نه معلوموو بلکې د ورور گلوۍ لاسونه مو

سره ورکړل.

زرغونې وويل:

دا خو ډير ښه کار و سو، زه هم درباندي خوشاله سوم، د دې

خوشالی په زيري کې به چاي درکړم.

احمدورته وويل:

په چايو غاړه راباسې.

ماورته وويل:

د زرغونې خو جلا چای وي، هر شوک خو داسي چای نسي

پخوالی، وروسته زرغونې مور ته چای رواچولې او راته وپې ويل:

تاسي دواړه دي د همېشه لپاره خوشاله و اوسې، خو زه له

تاسو نه دا پوښتنه کوم، څنگه سره يو ځای سواست او څنگه دلته

راغلاست دا عجب نه ده؟

ماورته وويل:

چي دا خو ستا د مينې زور وو، چي مور يې سره يوځای کړو او

تر تا پوري يې دلته را وستو او دښمني يې په ورور گلوۍ را بدله

کړه، ستا دي کور ودان وي، مور دي له دښمني څخه و ژغورلو.

احمد هم ورته وويل:

چي رښتيا هم ما خو پرتا سر ايښی وو، ما به دا ويل چي که

زرغونه زما څخه پرته له بل هر چا سره واده وکړي زه به هغه وژنم، که

بندي کېږم، که اعدامېږم او که له وطنه ور کېږم، خو د ځان پروا مي نه

کول ځکه چي هيله مي درلودله چي ته فقط اوفقظ زما سې پر بل چا مي

نه پيرزو کېدې، خو هغه خوبونه مي رښتيا نه سول چې درته ليدلي مي
وه، خير هر څه په اوبو لاهو سول، اوس يو څه رانږدې سه چې زړه مي
درباندي تكيه سي، ځكه نن مي اخيري شپه ده درسره، بيا نه راځمه او
نه بيا درسره وينم .

زرغونې ورته وويل:

چي داسي به نه راسره كوې، ما به يواځي هيڅكله هم نه
پرېږدې، كه په هفته كي نسې راتلای نو په مياشت كي خو يوه شپه حتما
راځه .

احمد ورته وويل:

فكر نه كوم چي بيا به درته راسم، نو يې ديو څو دقيقو لپاره
زرغونه په غير كي ټينگه ونيول .

وروسته يې ورته وويل:

كه وروسته له دې نه مړ هم سم هيڅ پروا نه كوي ، شكر
خدايه(ج) چي خپله مينه مي په خپله سينه كي تر اوسه كلکه ساتلې وه او
له دې نه وروسته به يې هم په خپله سينه كي ساتم .

وروسته يې زرغونې ته وويل:

ماته ځای را واچوه زه بيدېرم خوب راځي، تاسي پوه سه او

کار مو .

زرغونې هم ځای ور واچوی او احمد بيده سو ، زه او زرغونه

پاته سولو .

ما په مسخره سره ورته وويل:

ماته خوب راغي ماته هم ځای را واچوه .

زرغونې و خندل او و يې ويل:

احمد ته خو خوب ورتلی چي بیده سو، ته خو بیخي نسې
راڅخه بیدېدلای.

ماورته وویل:

خوب راغی له خوب سره خونه کیري څه ورسره وکړم، ځای
راواچوه په ځای کي به خبري سره کوو.

زرغونې هم ماته ځای واچوی، زه په ځای کي پرېوتلم او
زرغونه مي له څنگ سره کښېنسته.

ماورته وویل:

چي ته هم دلته پرېوزه.

زرغونې وویل:

که درسره پرېوتلم خوب به راسي، زه دي له څنگه سره
کښېنم او خبري درسره کوم.

ماورته وویل:

ښه نو یو کیسه راته وکړه زه به درته غوړ سم.

زرغونې راته وویل:

احمد خو بیا نه راځي، ته خوبه حتماً راځې ما به یواځي نه
پرېرېدې، په هفته کي یا په میاشت کي خو باید راسي.

ماورته وویل:

زه دي یواځي هیڅکله نه پرېردم، خامخا پوښتنه درباندي
کوم ته بې غمه اوسه، تر سهاره پوري ښه خوږ بانډار وکړی، شپه مو په

خبرو باندي تیره کړه سهار لمر لانه وو را ختلی، چي احمد هم
راکښېنستی او ویې ویل:

تر اوسه نه یاست بیده سوي؟

ماورته وویل:

داغه دی چي همدا اوس راکښېښتو.

احمد راته وويل:

ما خطا باسې، ستاسو خوښه ده، زرغونې ته يې وويل:

زه نو درڅخه ځمه ما ته اجازه راکړه.

زرغونې ورته وويل:

چای خو وڅښه بيا ولاړه سه.

احمد بهانه ورته وکړه، چي نن مي له انډيوالانوسره وعده

کړې ده، چي چای به په دوکان کي يو ځای سره څښو، په همدې خاطر

ځمه کڼې ستا چای خو په ميلون ارزښت، نو همدا يې ورته وويل او ولاړی.

زرغونې ما ته وويل:

زه ځمه چای تياروم خو چي ته ولاړه نه سې ..

ما هم ورته وويل:

چي زه نه ځمه چای درسره څښمه بيا که تلم نو به ولاړ

سم، خوشتابې اجازه يې هيڅکله هم نه ځمه، چي ته خوشاله .

زرغونه وويل:

خوشاله يم چي پاته سې، زه ځمه دستي چای راوړم، نو

زرغونه ولاړه په چايو پسي، مور او پلار يې راغلل او زما څخه يې د احمد

پوښتنه وکړه، چي احمد څه سو خوابدی سو چي تللی دی؟

ما ورته وويل:

چي يا خوابدی نه وو خوشاله وو، زرغونې مور ته ټوله کيسه

وکړه او له هر څه يې خبر کړو، ما چي دا کيسه نظر جان اکا اوښخي ته

يې وکړه دواړه شرمنده سول او هيڅ برغ يې نه وکړی او نه يې بله پوښتنه

کړې ده. ما نظر جان اکا ته وويل:

چي تاسي دومره مجبوره واست نو به مو مور پخوا لا خبر ولو.

نظر جان اكا وويل:

دا كار زرغونې نه راسره خوښوى ،چي مور تاسو ته كيسه و كړو او له هر څه مو خبر كړو، مور ته به چي زرغونې هر څه وويله مور به هماغسي كول او مور ته به يې ويل چي زه يې بيا خپله خبروم ، تاسي يې له خبرولو خلاص ياست، هر مسئوليت يې زما په غاړه ، هر څه كه پيښ سول زه يې بيا مسئوله يم، نو مور په همدې خاطر تاسو ته څه نه ويل ، كه نه ما په څو واري ورته ويلي دي چي كه دوى خبر سي، سبا به لوى فساد ځني جوړ سي ، خو زرغونې به ويله فساد به ماته جوړوي تاسو ته نه، نو مور به هم زرغونه خپل كار ته پرېښوده، تر څو خپله زرغونې درته په خپله خوله كيسه وكړه او خداى (ج) دي وكړي چي زما څخه خفه نسي، اوس خو داسي وخت راغلى دى چي پيسې ونه لرې هيڅوك دي نه پېژني نه يوه گوله ډوډى څوك دركوي، مور نه خپلوان لرو نه قريبان او نه هم د كومك كولو لپاره كوم داسي څوك چي زموږ پر بې وسى او مجبورى باندي يې زړه وسوځي او مرسته راسره و كړي ، ما چي په خپلو لاسو د مانښام ډوډى پيدا كولاى سواى، ما به هيڅ كله هم زرغونې ته دا اجازه نه واى وركړې، ځكه د هيچا ضمير دانسي منلاى چي په داسي كار دي د چاله ژوندسره لوبي و كړي او خپله گټه دي ځني واخلي او بيا يې پر سپيره ډاگ پرېږدي ، نو چي مجبوره نه واى هيڅكله هم داسي نه پېښيده، هيڅ نه كيده يوې خواته مومخ نه گرځيدى، كاشكي مو يو زوى درلوداى چي يوه گوله ډوډى يې را پيدا كولاى، نظر جان اكا وار په وار جدي كيدى او غوښتل يې چي له خپلې بې وسى څخه نور هم څه و وايي، نو زه يې په خبرو كي وړولو پدمه ماورته وويل:

چي يا نظر جان اكا داسي نه ده دا هر څه تاسو له مجبورى څخه كړي دي، ته خوا مه بدوه مه چورت وهه هر څه به اسانه سي، نو مي

نظر جان اكا راضي کي چه غم مه کوه خداي (ع) خو مهربانه دي ناره به مو
 واوري، مور په همدې خبر وخته وو چي زرغونې چای راوړلې، چای مي
 له دوی سره و خښلې او ځني رخصت سوم، خپل کور ته راغلم تر يوه
 ساعته کور وم وروسته را و وتلم بازار ته، په لاره کي د زرغونې دا بې
 وسي او مجبوري را ياده سوه، په چورتو کي غرق سومه، چي څومره بې
 وسي او غريبي ورباندي راغلي ده څومره د غربت شپې ورباندي سبا
 سوي دي، زړه مي په کباب کباب سو او د دې هغه معصوميت هم را ياد
 سو چي هغه ظالم ته يې څومره زاری کړي وې، خو هغه يې خبري نه وې
 او ريډلي، افسوس افسوس مي له خولې و وتی چي خدايه (ع) کاشکي دي
 د دې دنيا ټوله ظالمان پر دې دنيا لا په اور سوځولي وای، کاشکي ټولو
 انسانانو مهربانه او د شفقت څخه ډک زړونه درلودلای، کاشکي هريو يو
 له بله قربانيدلای، کاشکي دي خدايه (ع) شيطان لعين پر دنيا نه وای
 پيدا کړی، ولي به دومره ظلم او ستم له چاسره کېدلای، خوله ځان سره
 مي وويل چي خداي تعالی (ع) په خپلو کارو ښه پوهيږي، له بازاره مي
 دکور سودا راوړه کور ته، په کور کي بيا د زرغونې مينه اود دې بې وسي
 راياده سوه، نومي پر ځان درودونه چوپ کړل چي خدايه (ع) نور له هغې
 څخه صبر راکړه. په دې کي درې ورځي و وتلې چي ما احمد نه ووليدلی
 غوښتل مي چي ورسره ووينم، نو دوکان ته يې ورغلمه، احمد چي زه
 وليدمه نو ډير خوشاله سو، سترې مسې مو سره وکړه، په دوکان کي يې
 چای تياري پر تې وې چای مي هم ورسره وڅښلې او د زرغونې بحث مي
 ورته را واخستی چي څنگه اوس دي په يادو کي درگړځي که دي هيره
 کړه؟

احمد راته وويل:

زما هميشه يوه خبره ده ، په هغه شپه مي درته وويل چي بيا
يې هيڅ نه يادوم ، له هغې شپې راهيسته مي بيا دهغې نوم هم پر خوله نه
دی اخیستی ، ښه اوس يې ته مه رايادوه .

بيا يې وويل :

نوې واوره .

ما ورته وويل :

لکه چي نوي زيری دی ژر يې راته ووايه .

احمد راته وويل :

رښتيا هم چي نوي زيری دی ، ما ته خو زما کورنۍ زما د
کوزدې له پاره ځای پيدا کړی دی ، ټول کار خلاص سوی هم دی سبا ته
انشالله زما ستن او تار راوړي او ته دي اوس لا خبر يې چي سبا شپې ته د
ملگرو سره ورسې گوره چي پاته نه سې ، زما په خوشالی کي بايد ته هم
گډون وکړې .

ما ورته وويل :

چي دا خو بيخي ډير ښه کار سوی دی خدای (ج) دي سره و
رسوي ، زه ستاسو کورته حتماً درځمه ، که تا راته ويلي هم نه وای زه
درتلم .

احمد راته وويل :

چي که که ښه کار دی ، نو ته هم دغه ښه کار وکړه .

ما ورته وويل :

رښتيا وايي ، و به يې کړم خو زما څخه تا وار له منځه کي ، خير
خدای (ج) مهربانه دی ، نو مي په دوکان کي مبارکي ورکړه ، چي اوس دي
لا در مبارک وي .

احمد راته وويل :

کور دي ودان خدای دي (ع) ستا بخت هم خلاص
کړي، خدای (ع) دي ستا په زړه یو بڼه خای په نصیب کړه.

ماورته وویل:

رښتیا هم چي د نصیب خبري دي، خو په دې کي مو گټه سوه
چي زرغونه مو په نصیب نه سوه.

احمد راته وویل:

رښتیا هم کوم څوک چي مي دځان لپاره خپل نصیب گڼلی
وو هغه مي نصیب نسو او په خیر راته تمام سو، خیر پخواني یادونه به
هیروو.

ماورته وویل:

داهم د الله (ع) یو احسان وو پر ما او تا چي له زرغونې څخه یې و
ساتلو، ته اوس دا راته و وایه څه شي ته ضرورت سته، چي زه یې سره
برابر کړم.

احمد راته وویل:

هیڅ شي ته ضرورت نسته هر څه برابر دي، بس چي ته
راسې دا راته هر څه دي.

ما هم هغه ته وعده ورکړه چي خامخا درځم، وروسته تر
هغه مي د احمد څخه رخصت واخستی او له دوکانه یې را و وتلم، سیده
راغلم د یو گل فروش دوکان ته، یوه دانه ښایسته د غاړي گل مي د
احمد د کوزدې د مبارکی لپاره او هم یوه کڅوړه چاکلیټ واخیستل او
کورت ته مي له ځان سره روارل، نو په دا سبا ماڅیگر ورغلمه د احمد کور
ته، هلته مي احمد ولیدی د دوهم ځل لپاره مي بیا مبارکي ورکړه او گل
مي هم په غاړه کي ور واچوی، چاکلیټ مي ورباندي وپاشل، بیا مي ورته
ووویل:

له خدايه (ع) هميشه خوشاله ژوند درته غواړم.

احمد هم مننه راڅخه وکړه، په رښتيا هم چي ډيره ښه ميله
يې جوړه کړې وه ښه ډولونه او د ښايسته ځوانانو اتڼونه ول، ښه ډوډۍ
يې هم ټولو ميلمنوته ورکړه، د ډوډۍ ورکولو پر وخت ما غوښتل چي
مرسته ورسره وکړم، خو احمد پرې نه ښودم او ويل يې چي د مرستي
خلک ډېر دي، نو ما هم دومره ډېره ډوډۍ و خوړله چي توبه، وروسته له
ډوډۍ هم ميله تازه وه، ډېر سات مي تير سو او د شپې ناوخته و چي له
احمد څخه مي د تللو رخصت واخستې.

احمد راته وويل:

خداي (ع) دي ستا د کوزدې شپه هم راباندي و ويني، چي
هرڅومره ژر کيږي ته هم بايد کوزده وکړې، د راتگه دي مننه، ډير
خوشاله سوم چي راغلي.
ما ورته وويل:

چي يار هغه وي چي په ښه ورځ درسره خوشاله او په بده ورځ
درسره غمگين وي، ته خو زما ورور يې ولي به نه درته راتلمه، نو کور ته
راغلمه تر څلورو ورځو مي بيا حال نه وو باندي، يوه ورځ بيا بازار ته ولاړم
د احمد دوکان ته هم ور وگرځېدم هلته مي له احمد څخه د کوزدې په
باره کي پوښتنه وکړه چي څه حال دي دي. خوشاله يې؟
احمد راته وويل:

ډېر خوشاله يم او ډير ښه احساسوم، له خدايه (ع) راضي يم
خداي (ع) دي هر ځوان ته داسي ژوند ور په نصيب کړي، تر اوسه مي
واده نه دی کړی دومره خوشالي احساسوم چي په کالو کي نه ځاېرم، ښه
ته داراته ووايه ته ولي کوزده نه کوي؟
ما ورته وويل:

دا خو د نصيب كار دى ، خداى (ع) خو مهربانه دى زما نصيب
 به هم له كوزدې سره و سي ، ياره هرڅه په نصيب پوري اړه لري .

احمد راته وويل :

خداى (ع) خو بيشكه چي مهربانه دى خو كه ته هم يو څه
 كوښښ وكړې ، خداى (ع) خپلوبنده گانوته وايي تاسو حركت كوى زه به
 بركت كوم مگر د خير پر لاره ، حركت كول پر موږ دي او بركت د
 خداى (ع) له طرفه دى .

ما ورته وويل :

زه به هم له نن نه وروسته كوښښ كوم ، دا يې زما ستا سره

وعده .

احمد وويل :

وو نو چي كوښښ وكړې او هېر يې نكړې . ما هم اطمينان
 وركى چي ستا هره څېره منمه ، د احمد له دوكانه راغلمه كور ته ، كور
 مي مور پوښتنه راڅخه وكړه چي ولي دومره ناوخته راغلي چيري تللى
 وې ؟

ما ورته وويل :

يو انډيوال مي كوزده كړې وه د هغه د مباركى لپاره ورغلى

وم پوښتنه مي پر كول .

نو مور مي راته وويل :

زويه ستا هم د كوزدې كولو وخت دى ، پلار دي هم راته
 ويلې وه چي ته له ده سره مشوره وكړه ، كچيري يې خپله يو ځاى خوښ
 كړى وي نو به په مرکه ورسو او كه دي خپله ځاى نه وي خوښ كړى بيا
 به يې موږ درته وگورو ، نو زويه كه دي خپل د خوښي ځاى وي او غواړې
 يې نو موږ ته ووايه ، چي سره وې رسوو .

ماهم له خان سره ويل:

چي نور نو بس ده، تر خو پوري به د ليونو په شاني
گرځي، اوس دي لا د خواني وخت دي، نو يو فارسي بيت رايا د سوهغه
چي وايي:

لذت زندگي يازن بود يا دندان

اگر اين دونه بود دنيا سرت زندان

له خپلي مور څخه ډير خوشاله سوم چي ماته يې دا وويل چي
که تا خپله يو ځای انتخاب کړي وي نو راته و وايه. بعضي پلرونه او
مورگاني ظالمان سته چي د چا خوښي ته نه گوري او نه پوښتنه ځني
کوي. چي ستا يو ځای خوښ دي نه دي. بس په خپله يې ور غواړي که
خوشاله وو که نه وو. بيا سر نه پسي گرځوي. د دې غم يې وي چي فقط
واده ورته وکړي او د دوی غاړي خلاصي سي نور يې د دې پروانه وي ور
سره چي په راتلونکي کي به مو اولاد خوشاله وي يا نه وي. دا خو هري
مور ته په کار ده چي د خپل اولاد د ټول ژوند خوشالي په نظر کي ونيسي
ځکه دا خو د ټول عمر کاروي. تلوار پکښي ضرور نه دي او نه د تلواړي
کاردی.

نومي خپلي مور ته وويل:

صحي ده ما ته تر ماښامه وخت راکړه ماښامه تاسو ته خبر

درکوم.

مور مي هم راته وويل:

چي ماښامه حتماً راته ووايه.

ماښام چي له خان سره هر ځای خوښ کړم بيا خوند نه
راکوي، په زړه کي مي يو رقم وام پيداسي او وایم کيدای سي چي د
زرغوني په شان دا هم هغسي وي، هکي حيران پاته ومه چي څوک

انتخاب کړم، تر څو چي خپله د خاله لور مي خوښه کړه ځکه د هغې خوی او کردار او هر څه راته معلوم وه، هغه مي ځان ته انتخاب کړه، چي مور ته به وایم چي فرزانه مي خوښه ده، ځکه چي هر څوک باید د خوښي ځای و کړي، په دې خاطر چي بیا نه بدلیږي نه خرڅیږي او نه چا ته ورکول کیږي، د ټول عمر کار وي، که ور سره خوشاله وي، نو دنیا درته جنت سوه او که ور سره خپه یا پرېشانه وي نو دنیا درباندي دوږخ سوه، ما بنام مي مور بیا پوښتنه راڅخه وکړه چي کوم ځای دي انتخاب کي؟

ما ورته وویل:

ستا خورزه مي انتخاب کړه.

ما چي کله فرزانه ور وښوده نو مور مي د ډیږي خوشالی څخه

راته وویل:

فرزانه ښيي، دا خو بیخي ښه کار و سو ته نور بېغمه اوسه سهار زه خپله ورځمه دا خو بیخي رسېدلی کار و بوله.

ما نو دوی پرېښودل او کاريې، سهار مي مور او پلار دواړه په مرکه زما د خاله کور ته ورغلل، هغوی هم څه نه دي پکښي ویلي ورسره هو کړې یې وه، نو یې زما ستن او تار ځني راوړل، زه کور ومه په خونه کي هلته خونې ته مي مور او پلار دواړه راغلل او مبارکي یې راکړه، کله چي دوی مبارکي راکول نو زما ټول بدن په خولو لوند خيشت سو، یو قسم ته ناولده حال راباندي راغلی چي بیخي سپي زه احساس بیخي بیانه ولای نه سم او تر تاثر لاندي هم راغلم، مور مي راته ویل:

زویه ډیر نیک بخته یې چي داسي ژر دي نصیب خلاص سو.

ماله خپل ځان سره وویل:

چي ستاسو په فکر زه نیک بخته یم خو له مانه به بل بد بخته
نه وي ، کاشکي مي د زرغونې پاکه مینه همداسي په نصیب سوې وای، نو
به زه هغه وخت نیک بخته وم ، دوی ته نو څه معلوم وه چي زما په زړه
کي کوم ارمان وو مخکي لا هم د خاوروسره خاوري سو، نور بحث مي
ورسره ونه کی، له کوره راو وتلمه ، راغلم سیده د احمد دوکان ته ، هغه
مي خبر کی چي زما نصیب هم خلاص سو ستا دعا قبوله سوه .

کله چي مي احمد ته دا وویل هغه دستي يوه خلطه چاکلیټ
راباندي وپاشل مبارکي يې راکړه او بې حده ډیر خوشاله سو، بیا مي د
مانبام د راتللو بلنه ورکړه چي د ملگرو سره راسه .

احمد راته وویل:

بيخي درځمه .

نو له احمده څخه راغلمه د زرغونې کور ته، زرغونه مي هم
خبره کړه او د مانبام لپاره مي بلنه ورکړه . هغه هم ډیره خوشاله سوه او
راته و يې ويل:

ښه سو چي ستا سو نصیبونه خلاص سول، احمد نا ځوانه خو

خبره کړې لانه یم .

ما ورته وویل:

چي وو دا خو ستا برکت وو که تا موږ ته ټول حال نه و

ویلی، نو تر او سه به نه زما او نه هم د احمد نصیب خلاص سوی وای، ستا
په امید به دواړه ناست وو .

زرغونې وویل:

رښتیا هم دا ټول ظلم پر تاسو ما کړی دی ، کاشکي مي هغه

وخت خبر کړي واست .

ما ورته وویل:

چي پخواني يادونه پسي پرېرېده، اوس يې مه را ياده
وه، ماښام له خيره ته او مور دي راشي .

زرغونې وويل:

چي که درغلو ستا مور به څه وايي چي داناولده څوک دي او
چا راغونښتي دي .

ما ورته وويل:

زما مور ستاغوندي شكي نه ده چي پر چا شک و کړي، چي
هر څومره ډيري ښځې وي هغه خوشاليږي او نه د چا پوښتنه کوي چي
چا خبره کړې يې . زرغونې نه غوښتله چي راسي، خو ما ډيره مجبور
کړه چي که راغلي بيا زه هم نه درته راځم، مور دي هم راوله او ته هم
راسه چي سات دي تير سي، نو يې را سره و منله چي حتماً درځم، د
زرغونې له کوره راغلم کورته، کور مي هم ټول خپلوان راغلي وه او ټولو
مبارکي راکړه او د ماښام د ډوډۍ او ميلې تصميم مي ونيوی، ماښام ته
ټول ميلمانه راغلل احمد هم د ملگرو سره راغلي وو، زه له ټولو سره
مصروف وم او هغه ملگرو کوم چي مبارکي نه وه راکړې هغو هم مبارکي
راکول، د ډوډۍ وخت شروع سو او د ټولو ميلمانو ښه عزت و سو، لنډه دا
چي تر يوولسو بجو پوري ميله تازه وه، وروسته تر هغه احمد د تللو
اجازه راڅخه و غوښته، چي ما ته اجازه راکه چي ولاړ سو. ما ورته وويل
دلته بيده سه اوس ډير ناوخته دی سهار به ولاړ سي .

احمد راته وويل:

ناوخته نه دی چي کورته ولاړسو ښه به وي، ما هم اجازه
ورکړه او دوی ولاړل، پاته ميلمانه چي و هغه هم ولاړل، زه نو تر

دوولسوجو پوري يواځي ومه، بيا يې کور ته ور و غوښتمه چي راسه، کور ته ور غلمه گوته يې را سره کړه او اجازه يې را کړه چي اوس خلاص يې او هر ځای چي دي زړه غواړي تللای سي . زه هم ډير سترې سوي وم نو د خوب لپاره مي ځای برابر کړی او بيده سوم . سهار ناوخته وو چي مور مي را کښنولم او راته وويل :

په دغه شپه زوم ته له خوشالی خوب نه ورځي او ته تر دغه وخته بيده يې .

ما ورته وويل :

په زومانو کي خو فرق وي .

بيا يې پوښتنه راڅخه وکړه ډير خوشاله معلومېږي په رښتيا

هم خوشاله يې ؟

ما ورته وويل :

ولي به نه يم خوشاله، ستا خورزه مي په نصيب سوه. دا د

خوشالی ځای نه دی .

بيا يې راته وويل :

مازي ما خوشاله کوي خیر اوس کښنه چای مي درته تيار ي

کړي .

ما ورته وويل :

موري ستاله حقه به څه کوم، زه هم را کښنستمه چای مي په

کور کي و څښلې او د احمد پرخوا ور روان سوم ، احمد نو دومره پر

راگران سو چي زه به کوم وخت خلاص سوم نو حتماً به مي له احمد سره

ليدل، هغه يو زړه شريکه د ښه خوی او ښه کردار خاوند وو، بيخي مي

مينه ورسره پيدا سوه ، دوکان ته يې ور غلمه دی هم په دوکان کي

وو، سترې مسې مو سره وکړه او بيا يې مبارکي راکړه ، ما هم مننه ځني وکړه ، بيا يې راته وويل :

انډيوالان مي غواړي چي مزارې شريفې ته سفر وکړو د کلي سرخ د ميلې له پاره ، ما هم ورسره و منله چي ستا سو کار او ستاسو خوبه ده هر چيري چي ځي زه درته اماده يم ، نو سبا له خيره سره څو ، ته هم راسره ولاړ سه کچيري وخت لري بڼه سات به مو تير سي .
ماورته وويل :

دا واري خو نسيم درسره تللاي ، په دې خاطر چي ډير کارونه لرم دا ځل مي تاسي معاف کړي بل وارته که هرځای تلاست حتماً درسره ځم .
احمد راته وويل :

کومه خبره نه ده صحي ده چي خلاص نه يې ، نو موږ هم نور نه درته ټينگيږو .

نو مي له احمد او انډيوالانو سره د خدای پاماني وکړه ، چي تاسو ته بڼه سفر غواړم په خير ولاړ سي ، خو هلته به ډيري دعاوي راته کوي ، له دوی څخه رارخصت سوم .

احمد او ملگري يې په دا سهار روان سول د مزارې شريف پر لور ، پوره اته ورځي ووتلې چي ما په دوی هيڅ حال او احوال نه درلودی او نه په خبروم چي څنگه به وي ، په دا لسمه ورځ لس بجې به وې کور ناست وم ، چي دروازه ډير په تلوار وټکېده ، زه ور ولاړ سوم چي خدايه (ج) خير ، دروازي ته چي ورغلم گورم چي احمد دی ، ډير وارخطا وو او د مخ رنگ يې تغير کړی وو ، سترې مسې مي ورسره وکړه چي خير خوبه وي ولي داسي وارخطا يې ؟ څه کيسه ده څه پيښ سوې ده ؟
احمد راته وويل :

غټه پېښه سوې ده ته راځه په هر څه به خبر سي .

ما ورته وويل:

اوس مي په خبر كړه .

احمد راته وويل:

سمع الله په حق رسيدلى دى .

زه ډير وار خطا سوم چي ولي او څنگه ؟

احمد وويل:

اوس يې د ويلو وخت نه دى، وروسته دي له هر څه

خبروم، اوس يې بايد د فن (پټ) كړو او د پټيدو غم يې و خورو .

زه هم ورسره روان سوم او راغلم د احمد د كلي مسجد ته، كه

گورم چي سمع الله پر چار پايي باندي پروت دى، سپينه روجايي باندي

هواره ده، روجايي مي د سمع الله د مخه ايسته كړه، داسي تك ژر سوي

و لكه نارنج، ډيره خوا مي باندي بده سوه غوښتل مي چي په زوره و

ژاړم، خو همت مي له لاسه ورنه كي ځان مي ټينگ كي، د سمع الله په

چورتو كي ورك ومه، چي د مسجد امام (ملا) يو سپين ږيري امام

وو، زما پر اوږه يې لاس كښېښوى او راته و يې ويل:

ځوانه! چي خداى (ج) په تقدير كي څه ليكلي وي هغه به

كيږي، هيڅ څوك يې په اراده كي تغير نسي را وستلاى او نه يې څوك

په كار كي مداخله كولاى سي، غم مه كوه د غم پرځاى دعا ورته

وكړه، درودونه باندي ووايه او د ده اروا ته يې وړ وبخښه، هم به خداى (ج)

درنه خوشاله وي هم د خداى رسول (ص)، مرگ خو حق دى هيڅوك

ژوندي نه پاته كيږي، د اسلام ستر پغمبر (ص) وايي، په تاسو كي دا دوه

كارونه د كافرانو دي، يو په يو قوم پسي بد ويل او بل په مړي پسي

ژړل، غمونه پرېږده راځي چي د مړي د غسل كار برابر كړو، زه هم د

مسجد د ملا خبرو متاثره ڪرم راولاڙ سوم، ڇي رڻتيا هم مرگ خو حق
 دى، سمع الله مو په څلورو نفرو را واخستى غسل خانې ته، دمسجد ملا
 غسل وركئ او په ڪفن كي يې و پېچى او د سمع الله جنازه مو له مسجده
 راوپه هديرې ته، په هديره كي مو لمونځ وركئ او خاورو ته مو و
 سپارى، وروسته بيا ما احمد او ملگري يې راوستل خپل ڪورته، ڪورته
 ڇي راغلو پوره شپڙ بڄي وې، دوى ڏير ستري او غمو ځپلي وه، لومړى
 بيده سول، تر څو ساعتو خوب وروسته بيا راکښښستل، بيا مي له احمده
 پوښتنه وکړه، ڇي اوس خو كيسه راته وکړه څنگه په حق ورسيدى؟
 احمد غريب راته وويل:

کله ڇي مو له دې ځايه حرکت وکى، ترهغه ځايه مو ڏير
 سات تير وو او ڏير خوشاله وو ښه منظرې، ښاسته ځايونه او تاريخي
 ابدات مو تر هغه ځايه ليدل، هلته نو دومره انسانان راغلي وه ڇي بيخي
 ځاى نه وو، د سخي صاحب^(ع) او هم د نورو ښه شخصيتونو زيارت مو هم
 وکئ، بيخي ڏير سات مو تير سو، کله ڇي مو بيرته د ڪور پر خوا حرکت
 را وکى، تر سالنگه په ښه خوشالي را ورسيد و، تر دريو ټولونو لا تير
 سوو، هلته هوا ڏيره سپره وه واوره اوریده او ڏيره پرته هم وه سپر کونه هم
 يخ سوي وه، د موټرانو بيروبار ڏير و. څلورم ټول ته ڇي را و
 رسيدو، موټران په ڪتار ولاړ دي، بيخي ترافیک جام دي، موږ هم خپل
 موټر ڇي سراچه موټر راسره وو، تر نورو موټرانو شاته و دروى، لاره
 بنده وه پوره درې ساعته مو انتظار وکئ. تر څو د سمع الله نفس تنگ سو
 او له موټر ه راشوه سو.

ما ورته وويل:

ڇي چيري مه ځه داسي نه وي سره ورک سو، دا خو ناولده
 ځاى دى بيا به سره پيدا کولي نسو.

خو سمع الله راته وويل:

نفس مي بيخي تنگ سو، زه خمه گورمه چي ولي لاره بنده ده
بیرته دستي راحم، دا يې موب ته وويل او ولاړی، تر يوه ساعت لا ډير
وخت تير سو، چي د سمع الله درک معلوم نسو، موب ټول ډير وار خطا سوو
چي ولي دومره وخنډېدی، اخير ما له دا نورو ملگرو سره مشوره وکړه
چي زه به پسي ور سم، هغوی راته وويل:
داسي نه وي ته هم پسي ورک سې.
ماورته وويل:

يا زه نه خنډېږم دستي راحمه. نو زه هم پسي ور روان سولم
تر ډيره خايه راغلم، گورم چي ډير خلک سره راټول سوي دي زه هم
ورغلمه د خلکو منځ ته، له يوه نه مي پوښتنه وکړه چي دا څه کيسه ده
چي دومره خلک سره راټول سوي دي؟
هغه راته وويل:

واوره راښويدلې ده، لاري يې بندي کړي دي او ډير خلک هم
تر لاندي سوي دي، اوس دا نور خلک کوبښن کوي چي لاره خلاصه او
مړي له واوري څخه راو باسي .

ما ته چي يې د واوري د ښويدو وويل زړه مي په زوره زوره و
درېدی، ماويل داسي نه وي چي سمع الله پکښي کي وي نو به څه
کوم، نور هم مخته ورغلم هر څومره چي مي يوې خوا بله خوا کتل سمع
الله مي په سترگو نه سو، تر څو هغه خلکو ته ورغلم چي دا مړي يې له
واوري راکښل، ما هم له دوی سره مرسته شروع کړه او مړي مي
رايستل. درې مړي چي مو را و ايستل څلورم چي مونيمي را و
ايستی، خپله سمع الله دی ما چي سمع الله و لیدی نور په ځان نه يم
پوهیدلی چي څه په را و سوه، يو وخت وو چي پر سد راغلم خلکو لا لاره

نه ده خلاصه کړې او سمع الله يې له واوري څخه را کښلی وو او يو گونبه ځای يې ايښی وو يو چا پتو هم ورباندي اچولی وو، زه هلته پر هغه ځای هم ورته هکي حيران پاته سوم چي دا څه و سول، نو مي سمع الله هلته پر هغه ځای پرېښودی او راغلمه خپلو نورو ملگرو ته، هغوی ته مي وويل چي سمع الله خوتر واوري لاندي سوی او مړ سوی دی، راځی چي را يې وړو، ټولو راباندي وخنډل چي مسخرې کوي، يو هم له موټره نه راکښته کيدی، زما خبري درواغ وربکاره کېدې ډيره خوامي هم ورته شنه کېده. بيا مي ورته وويل چي رښتيا درته وایم، هغه تر واوړه لاندي سوی دی، راځی چي را يې وړو، نور هم ډير مړي سوي دي لاره په داغه خاطر بنده ده، ما هغه خپله له واوري را وه ايستی، راځی چي هغه راوړو، ما چي دوی ته دا وويل، نو بيا دوی هم له موټره را شوه سول او سمع الله ته راغلو، دوی چي سمع الله وليدی داسي سول لکه يو چا چي ټک ورباندي کړی وي حيران پاته سول، ما ورته وويل:

حيران مه پاته کېږی، ژر يې در واخلي چي موټر ته يې و رسوو، بيا مو نو په ټولو موټر ته راوړی، د موټر د شاه چوکۍ (سيټ) مو ورته هوار کی او دی مو پکښي کښېښودی، اوس نو د لاري د خلاصيدو انتظار يو، پوره اته ساعته لاره بنده وه او موږ ورته انتظار وو، وروسته بيا لاره خلاصه سوه او حرکت مو را وکی، راتلو راتلو تر څو کابل ته پر يوولسونيمو بجو را و رسېدو، وخت هم ډير ناوخته وو، په دې خاطر د شپي يوولس نيمې بجې ډير ناوخته وي، موږ نو يوه هم ډوډی نه وه خوړلې او نه مو څه څښلي وه اشتهاه نو د کمه وه په دا وخت کي، د خوابدی له خاطر هېڅ شئ خوند نه کوي، بيخي مو لوږه هيره وه او موټروان موناولده وو، هغه ته مي وړپام سو، چي دی غريب خو مو په لوږه مړ کی، هغه ته مي وويل ته چي هر ځای ډوډی خوړې ويې خوره يا دي

هرشي ته زړه وي، زموږ خو اشتهاه نه ورته كيږي ته خو خپله ډوډۍ و خوره، موټروان هم يو هوټل ته ودریدې خپله ډوډي يې و خوړله او بيا مو حرکت را و کي، پوره دوولس نيمي بجې وې چې چوک ارغندی ته را و رسېدو، پر چوک يې و درولو، پوليسو اجازه نه راکول چې ولاړ سو، راته ويل يې په لاره کي خطر دی تاسو ته اوس اجازه نسته.

ما ورته وويل:

زموږ سره مړی دی موږ خو له مستيه څخه نه ځو، که هغوی و درولو هم به څه راته ونه وايي، کورونه مو ډير ليري دي په دې خاطر چې لږ ژر و رسيږو، نو پو لیسو هم اجازه راکړه، چې که هر خطر په لاره کي درته پيښ سو، مسؤليت ستاسو دی، ځی نو په مخه مو ښه، بيا مو له هغه ځايه حرکت را و کي تر څو چې دلته را و رسېدو، دلته چې را و رسېدو د سهار شپږ بجې وې، ډير سترې او ستومانه وو. لومړی مو سمع الله خپل کور ته و رسوی، کور چې يې له سمع الله خبر سو، نو ویر ورباندي گډ سو، ټول کور يې په ژړا سو، موږ يې ژړا نسوای زغملای نو له کوره يې را و وتلو او سمع الله مو هلته پرېښودی، تر درو ساعتونو وروسته مو له هغه ځايه څخه مسجد ته را وړی، وروسته تا ته راغلو او ته مو خبر کړې، دغه کيسه وه او داسي پيښه راته و سوه.

زما هم ډيره خوا ورباندي بده سوه، رښتيا هم چې د گور شپه نه پر کور كيږي، د چا چې ورځ پوره سي نو بيا په هيڅ وجه نه پاته كيږي، نو مي احمد او ملگرو ته ځايونه وا چول، چې تاسو خپل خوب پوره کي سهار به سره وينو، دوی هم بيده سول، سهار اووه بجې وې، چې ورته راغلم او زموږ له کوره را و وتو، راغلو مسجد ته د فاتحي لپاره د فاتحي مراسم هم ترماڅيگره پوري خلاص سول، نو احمد راته وويل چې ولاړ به سو د سمع الله زيارت به وکړو، د سمع الله وروڼه هم هلته

وه، هغوی هم ویله چي ور سو ښه به وي، نو ټول ورغلو زیارت ته زیارت
 مو وکی، د سمع الله وروڼو ښه ښایسته بیرغونه هم ورته جوړ کړي
 وه، ډیري کلمې یې باندي لیکلي وې، هغه یې هم د سمع الله پر شناختو
 څړولي وې، د مابنام تر اذانه پوري هلته وو، بیا له هغه ځایه راغلو د احمد
 کره، ډوډی مو هلته وخوره وروسته له ډوډی څخه احمد وویل: چي زه
 سهار کندهار ته ځم تر څو د سمع الله د قبر له پاره ډبره جوړه کړم.

ما ورته وویل:

چي زه هم درسره ځم.

احمد راته وویل:

ته نو څه کوې، ولي ځان په عذابوې ته دلته کارونه لرې.

ما ورته وویل:

هیڅ کار نه لرم او نه په تکلیف کېږم.

احمد بیا وویل:

ستا کار دی چي راسره ځي نو سهار سره ملگري یو.

سهار مو ډیر وختي حرکت راوکی، زه او احمد سره ملگري

وو، په لاره کي مو ډیري خبري سره وکړې، بینخي په دا سفر نه یو

پوهیدلي چي څنگه راو رسیدو. هلته په یو ټکسي موټر کي کښېښتو او

د ډبرو د جوړولو دوکان ته ورغلو، هلته څو رقمه ډبري جوړیدې. په

دواړو مو یوه ډبره خوښه کړه، عنوان مو هم ورته انتخاب کئ او هغه ډبره

جوړونکي هم عنوان ورباندي وکښی کوم چي موږ ورته ویلی وو، ډبره یې

راته جوړه کړه او بیا بیرته راغلو، تر هر څه له مخه دواړه ورغلو د سمع

قبر ته، دعا مو ورته وکړه او پر قبر مو ډبره کښېښوده، بیا احمد راته

ووویل، چي دنیا څومره بې وفا ده، موږ څو ټوله باندي خطایو او وایو چي

دنیا نه بلکي انسانان بې وفا دي، خو په اصل کي دنیا بې وفا او فاني ده، له

هيچا سره يې وفانه ده کړې او نه يې کوي او نه يې پر چا زړه سوځي ، نه
 ځوان ته گوري نه کوچني ته ، نه خان ته گوري او نه مسکين ته ، که
 څوک ښه کوي نو د اخيرت لپاره دي ښه کوي. ځکه دنيا خو د هيچا
 هيڅ شي ته نه گوري او نه يې پر چا زړه سوځي .

ماورته وويل:

ته خورښتيا وايې هر څوک چي په دنيا کي ښه کوي نو د
 اخيرت غم دي خوري، ځکه بيا په اخيرت کي چا ته نه پيسې په درد
 خوري نه نوم او نښان ، خو چي په درد چاته خوړل کيږي ، هغه د چا ښه
 عمل دی ، وروسته بيا راغلو خپلو خپلو کورو ته ، کور ته چي را ورسېدم
 گورم چي شين خالی خاله هم راغلي ده ، سترې مسې مي ورسره
 وکړه ، هغې پوښتنه راڅخه وکړه چي چيري تللي وي؟

ماهم د سمع الله کيسه سر ترپايه ټوله ورته وکړه .

شين خالی خاله راته وويل:

خدای (ع) دي ټول مسلمانان وبخښي ، کورنۍ ته دې خدای (ع)

صبر جميل ور په برخه کړي ، دلته خو خاص د ځوانانو مرگ راغلی
 دی ، خو دا به هم د الله اراده سوې وي ، که زما په رقم سپين سري يا سپين
 بيري مړه سي خو د چا به دومره خوا نه ورباندي بديده ، خو د انسان په
 لاس نه دي نه څه کولای سي ، الله دي هغه ځوان وبخښي او زموږ دعاوي
 دي ور ورسيري ، د شين خالی خاله هم خوا ورباندي بده سوه ، دا يې هم
 راته و ويل چي نن سهار زرغونه درپسي راغلي وه ، ډيره وار خطاء
 معلومېده ، ستا پوښتنه يې راڅخه وکړه ، چي که هر ځای وي ډير ضرور
 مي په کار دی که دي را پيدا کی ، نوزه نه سوم پوه چي څه به يې کولې ، د
 خدا په ډول يې راته و ويل چي مينه مو لکه چي نوره هم ستا د کوزدې

په کولو سره توده سوې ده ،ولي دي نه کوله ،هغه خوستاوړ وه او بيا دي پريښوده ولي؟

ما ورته وخنډل چې يا هغسي نه ده ،زرغونه ډيره ښه نجلۍ ده ،خوهغه يې پخوا لا پلار بل چاته ورکړې وه ،زه اوس فقط دوستي ورسره لرم ،په زړه کي دا تشويش راته پيدا سو ،چي ضرور يوه کيسه خو پېښه ده .دستي په هغه ساعت را ولاړ سوم او د زرغونې کورته راغلم .گورم چي په کور کي يې يوازي د زرغوني مورده .دهغې څخه مي پوښتنه وکړه ،چي خیر خو به وي چي زرغونه په ماپسي راغلي وه ،او اوس چيري ده؟

د زرغونې مور راته وويل چي د زرغونې پلار تير ماښام ډير سخت په تکليف سو ،نو مو هغه روغتون ته بوتلی ،تر سهاره پوري سيرومان او پيچکاري ورچالنه وې ،تر اوسه پوري يې فرق نه دی کړی ،زه او زرغونه هم ترسهار ورته ويښي ناستي وو ،سهار زرغونه په تا پسي درغله تر څو چي ته دلته په روغتون کي ورسره پاته سي ،مور ډير وار خطاء وو او نه مو څه کولای سواي ،نه په څه باندي پوهيدو ،ښه سو چي ته راغلي زه زرغونې دلته پرېښودم ،چي ته پر کور اوسه زه به ورته پاته سم .نو دوی دواړه هلته په روغتون کي دي ،که ته هم ورسې ښه به وي ،زه هم له هغه ځايه راغلم روغتون ته ،دوی مي په روغتون کي پيدا کړل ،نظر جان اکا مي هلته وليدی دومره په تکليف وو چي بيخي زما زړه باندي کباب سو ،سيرومان ورته چالان وه اکسيجن يې هم ورکړی وو ،خبري يې نسواي کولای بيسده پروت وو ،له زرغونې مي پوښتنه وکړه ،چي څه مريضې ورته پيښه سوه؟
زرغونې راته وويل :

مانښام مخکي له ډوډۍ يې هم ساه بنده بنده کېده او پر سينه يې لاس نيوی، ما اوبه ورته را واخيستې، اوبه يې وڅښلې يو څه ارم سو، وروسته تر ډوډۍ بيا ډير په عذاب سو، بيخي يې ساه نسوای اخيستلای او پر زړه يې لاس ايښی وو، دا يې ويل چې زړه مي زړه مي، ما دا گمان وکړ چې مړ سو ډيره وار خطاء سومه، په هغه نيمه شپه کي مي روغتون ته راروستی، ستاسو کره نسوای در تللای چې خبر کړی مي وای، اوس يې د مانښام راهستي نه خبره کړې ده او نه يې څه ويلي دي، په دغه خيال دی لکه وينې چې يې.

ماورته وويل:

خدای (ج) به هرڅه اسانه کړي. په دغه وخت کي يو ډاکټر راغی، يوه نسخه يې ليکلې وه چې دا دوا ته ضرورت دی ورته رايې وړی، ما هغه نسخه له ډاکټر څخه را واخسته او له بازاره مي هغه دوا ورته راوړل کومه چې ډاکټر راته په نسخه کي ليکلې وه، هغه دوا يې ورکړه خو هيڅ فايده يې نه ورته رسیده، تر څو چې ډاکټرانو راته وويل چې علاج يې نه کيږي، که يې هر ځای ته يو سی، د ژوند اخيري شپې يې دي، تر څلورو ورځو پوري بيچاره نظر جان اکا ډير په تکليف تيري کړې، په دا پنځمه ورځ د مانښام پر اتوبجو يې ساه وخته او د ژوند اخيري شپه يې سوه، زرغونې ژړاوي ورباندي شروع کړې، خو د روغتون ډاکټرانو دلاسا يې ورکوله، مگر هغې يې پر خبرو هيڅ غوږ هم نه نيوی، ځکه پلار يې د هغې له پاره يولوی غر وو او دې به دا ويل کاشکي يې زه پر ځای مړه سوې وای.

ماورته وويل:

ته اوس ژړا پرېږده، درځه چې کورته يې يوسو، د روغتون ډاکټرانو هم زموږ سره امبولانس واستوی او د زرغوني تر کوره يې را و

رسولو، دغه شپه يې پر خپل کور وکړه. سهار مو وختي جنازه مسجد ته راوړه، په ټولو مسجدو کې مو اعلانونه وکړل، دقبر لپاره مو هم خلک و استول او زه راغلم په احمدپسي هغه مي په خبر کې، چي نظر جان اکا وفات سوی دی. هغه هم راسره روان سو او مسجد ته راغلو او له مسجده مو جنازه را واخسته تر هديرې پوري، قبر يې تيار سوی وو، لمونځ مو ورکې، او وروسته مو خاورو ته و سپاری، يو ساعت لا هم هلته معطله سوو، بيا ما احمد ته وويل:

زه به ورسم د زرغونې کورته او له دوی سره به و اوسم، ته

راسره ځي.

احمد خپل جيب ته لاس کې، له جيبه يې شل زره افغانۍ را

وکنبلې ماته يې راکړې چي دا ورکړه، خو زه نه سم درسره تللای.

ما هم له احمده پيسې را واخستې او د زرغونې کورته

راغلم، گورم چي زرغونه په غمو کې داسي غرقه وه، دونه ډيره خوايې

بده وه چي بيخي يې ماته پام سوی هم نه دی، ورېغ مي کړل چي زرغونې

خو د زرغونې هيڅ نه راپام کيږي، د دوهم ځل لپاره مي بيا ورېغ کړل

زرغونې.

دا وار يې راته پام سو او راته و يې ويل:

آ! څه وايې.

ماورته وويل:

په څه چورتو کې ورکه سوې.

هغې راته وويل:

بيخي نه پوهېږم، چه په کوم چورت کې ومه، چيري

يمه، چيري اوسېدمه، چير ته تلمه، سر مي نه خلاصيري، خو دومره

پوهېږم، چي خدای (ج) مي له سره څخه اسمان ليري کې، پر ما ډير

غمونه، خواری، تکلیفونه او هر سخت راغلی دی، خو تر ټولو دغه د پلار
مړینه پیره گرانه راته تمامه سوه، هر څه چې مي درلودل هغه راڅخه
ولاړل، بيخي له ژونده څخه بېزاره يم.

ماورته وويل:

دومره ژر هم مه نا امیده کېږه، که ته دومره غمونه او
انديښنې وکړې، نو ځان ته دي تاوان دی، ستا په غمو او انديښنو خو
بیرته نه را ژوندی کېږي، صبر کوه خدای (ج) به درباندي مهربانه
سي، وسواس مه کوه ځکه وسواس کولو ته دي شيطان هڅوي او له
خدایه (ج) دي ناراضه کوي، که ته دومره پر ځان فشار را ولې، نو مور خو
دي بيا بيخي پر ځان فشار را ولي، د هغې په خاطر له دې کارونو او
چورتونو څخه لاس واخله، مرگ خو حق دی، هيڅوک هم ژوندي نه پاته
کېږي، که انس دی که جن، هر ژوندی جسم باعث د مرگ گرځي، نه زه
پاته کېږم نه ته پاته کېږې، ټول مړه کېږو او پر مرگ باور لرو، دا خبري
مي ورته وکړې او له جيبه مي د احمد پيسې او زما سره هم يو څه وې را
وکښې او هغې ته مي ورکړې او ورته و مي ويل:

زه وږی يم که کوم څه پاته وي نو راته تيار يې کړه، زرغونه
هم ولاړه سوه هگی يې را ماتي کړې، هغه يې راوړې نو ما زرغونه او مور
يې هم راسره شريک کړله په ډوډۍ خوړلو باندي مو پيل وکړ او په ټولو
مو يوځای په خوند و خوړه، دوی مي بيخي چورتو ته نه دي پرايښي، چي
و ژاړي يا غم زور ورباندي وکړي، شپه مو په دغه رقم سره تيره
کړه، سهار مو د نظر جان اکا فاتحه هم واخسته، ختم مو هم پسي و کی، تر
يوې هفتې پوري زه د زرغونې سره د شپې او ورځې ومه، اخير ته د
زرغونې مور راته وويل:

تاته نوره اجازه ده اوس مور يواځي پرېږده، ته به تر څو پوري
راسره په تکليف يې، ته هم خپل کور لرې، د غومره وخت چي دي
راسره تير کي لادي کور ودان، خداي (ج) دي خير در کړي.

ماورته وويل:

تاسو زه څنگه يواځي پرېښودلای سم، ما ته د خپل کور له
خوا هيڅ مشکل نسته، زما د کور له خوا تاسو هيڅ غم مه کوی.

بيا زرغونې راته وويل:

مور مي رښتيا وايي، اوس هم ډير راسره سرگردانه
سوي، ستادا احسان به زه ټول عمر در ادا نه کړم.

ماورته وويل:

دا خبري خو مه کوه، څه مي درسره کړي دي، ما خو وعده
درسره کړې ده، چي په هر مشکل کي درسره ولاړ يم.

زرغونې وويل:

څه به لا راسره کوې، څه دي نه دي راسره کړي، ستا او د
احمد ښه به زه ټول عمر هيرنکړم.

ماورته وويل:

مخامخ د چا صفت کول ښه نه وي، ښه نو چي تاسو راته
واياست نو به ولاړ سم، نو مي خداي پاماني ورسره وکړه او له کوره يې را
و وتلم، پوره لس دوولس شپې و سوي چي نه وم ورغلی، نويوه ورځ مي
ځان بيکاره کي او ورغلمه.

دستي زرغونې راته وويل:

چيري يې د انځر گله، بيخي ورک ورک يې، مور خو دي هير

کړي يو.

ماورته وويل:

رښتيا هم چي ډير درته ملامت یم، وار مي نه جوړیدی چي
درته راسم یو کار نه یو کار به راته پیدا سو، ډیره بخښنه غواړم.
زرغونې و ویل:

هسي مسخري مي درسره کولې، ښه سو چي راغلي موبړ هم
ديغ سوي وو، بيخي مونفس حتی، دا اوس دستي ستا دراتلو له مخه يوه
مرکه هم راته راغلي وه، مورمي ورته و ویل: چي موبړ پر دې حال
يو، تاسي اوس ولاړ سی موبړ به مشوره وکړو.
هغوی ویل: تاسي مشوره وکړی موبړ به انشاء الله په يوه هفته
کي بیرته درته راځو، دوی خواران نوزما له عمله څه خبر دي، چي ما څه
نه دي کړي.

ما ورته و ویل: چي تا هیڅ هم نه دي کړي، ته به خپل
تیرسوی ژوند په ذهن کي لا هم نه در گرځوي، چي تیر سو هغه هیر
سو، په تا خو هغوی نه دي خبر او نه درباندي خبریږي او که درباندي
خبر هم سول، ته به یې نه ورسره منې او نه زه دا کیسه چاته کوم او نه یې
په خوله راوړم، د احمد له طرفه هم خاطر جمعه اوسه چي هیچا ته به نه
وايې او که څوک خبر هم سول نو موبړ به ورته پښمانه سو، چي دا هسي
تور ور باندي لگیدلی دی، نو که ما دوست گڼې او زما منې نو دغي مرکې
ته ځواب مه ورکوه، ځکه اوس خوته هم یواځي یې او مور دي هم یواځي
ده، که له ځان او مور سره دي ښه کوي نو زما خبره و منه اودا دوستي له
لاسه مه ورکوه، ژوند یې ملگري نه تیر یږي، له فکر ونو به خلاصه سې، له
وام او ترس څخه به خلاصه سې، له یواځیتوب څخه به خلاصه سې، له
غمو څخه به خلاصه سې، له ناروا څخه به خلاصه سې، که هوس ده هم
بالا بس ده، خدای (ج) به دي ژوند ور سره خوشاله کړي تل به خوشاله
یې، اوس خو دي پلار نسته او مور به دي هم ستا سره اوسي، تا ته الله (ج)

داسي حسن او بنايست درکړی ،چي لیوني به هم درته
 څاریږي،هیڅکله به څوک له دې رازه خبر نه سي او که خبر هم سول نه
 به یې مني ، بیامي د زرغونې مورته هم و ویل: چي ته ورته و وایه چي په
 دې کار راضي سي.

مور یې هم ورته و ویل: دا چي دوی هم درسره همکاري کوي
 او درباندي خوشاله دي نو ته څه غواړې او د چا پروا لري لوري،زه هم
 خوشالېږم چي ستا ژوند خوشاله او برابر وي، ټول عمر به زه نه يم
 درسره، یوه ورځ نه یوه ورځ به مړه يم، بیا به بینخي یواځي سي او د کمک
 لپاره به څوک نه لري، اوس زه هرڅه درسره کولای سم، زما دعا همیشه
 در سره مل ده او زما خبره به پر مخکته نه غورځوي لوري ، بیا ورته
 احساساتي سوه ،چي که دي دا مرکه قبوله نه کړه، خپلې شيدي نه
 دربخښم.

زرغونې چي د مور دا جدي حالت وليدی، نو یې ورته و
 ویل: زه دي ستا پښو ته صدقه سم، ستا هري بلاته دي و درېږم
 موري، ستا هره فیصله ماته منظور او قبول ده، که مي ټول عمر په سره اور
 هم تیر سي، زه یې ستا له وجي قلوبم ،دا خو زما د ژوند د ښه کیدو خبره
 ده، که ته راته و وایې چي ځان سره اورته واچوه، زه یې د سر په سترگو
 منم او اورته لوېږم، بلکل زما ستا فیصله قبوله ده، زما اختیار ستا وو او
 ستا دی.

ما چي د زرغونې له خولې څخه دا خبري وا ورېدې ډیر
 خوشاله سوم، چي د مور او زما خبره یې و منله، نو مي د زرغونې مور ته و
 ویل: چي مرکه بیا څه وخت راځي؟
 هغې راته و ویل:
 چي کیدای سي په دا یوه هفته کي راسي.

ماورته وويل:

چي تاته يې کور معلوم دی؟

هنې راته وويل:

هو کور يې رامعلوم دی.

ماورته وويل:

د پخوانيو خلکو متل دی، چي پر بنو تلوار او پر بدو تامل، هر
خونه چي دا کار ژر سره رسيږي دغومره بهتر دی، نو مي د زرغونې مور
ورواستوله چي هسي ورسې او دا دوستي سره ورسوي، چي موږ دوستي
درسره کوو، نو هغه غريبه هم دوستي راولاړه سوه او ورغله، ما او زرغونه
يوآخي سره پاته سولو، ورته ويل مي: چي که دا دوستي سره ورسېده
ډير به ښه سي او زه به ډير درخڅه خوشاله سم، دا به دي پر ما يولوی
احسان وي.

زرغونې راته وويل:

که داسي وي نو احسان به مي نه هيروي.

ماورته وويل:

بيخي يې نه هېروم، تر دريو ساعتو پوري ما او زرغونې خبري
کولاي او مور يې هم راغله، ماته يې تبريکي راکړه، چي کار سره و
رسېدی او زموږ دوستي يې قبوله کړه، صبا ته له خيره سره راخي ستن
او تار وږي.

زه ډير خوشاله سوم نو مي د زرغونې مور ته وويل:

دا چي پر مادي دا زيری و کی، نو د ستن او تار ټول مصرف زه
کوم هغه هم ستا د زيری په بدل کي، دوستي راولاړ سوم بازار ته راغلم او
ټول هغه شيان کوم چي ضروری وه هغه مي ورته راوړل، چي دا سبا ته
تیار کړی ترڅو چي مو دوستان راخي، بيا مي له دوی څخه رخصت را

واخستی او ورته و مي ويل چي زه بيا سبا راخمه، راغلمه کور ته او د سبا په انتظار وم، په رښتيا هم چي دا شپه له خوشالي څخه راباندي اوږده سوه، سهار لس بجې وې چي ورغلمه، لومړی مي د زرغونې مور وليده چي ډيره خوشاله مالومیده، پوښتنه مي ځني وکړه، چي کار سره و رسېدی؟

هغې راته وويل:

چي هو کار په خير سره و رسېدی، ستن او تار يې يو وړل، کله چي يې دا خبره راته وکړه نو بيخي بې حده خوشاله سوم، نو مي ورته وويل:

چي ښه سو دا کار هم سره و رسېدی، چيري ده زرغونه؟
هغې راته و ويل: په خپله خونه کي ده، ته چي راغلي نو له شرمه ننوتله خونې ته.

زه هم خونې ته پسي ورغلم، زرغونې له شرمه څخه راته کتلای نسوای، نو مي ورته وويل:

چي اوس زما څخه هم شرمېږي، کله نا کله شرم هم د خوشالي سبب گرځي، تا ته دي ستا خوشالي مبارک وي، مبارکي چي مي ورکړه، نو مي د اخيري ځل لپاره په غير کي ټينگه و نيول او ورته و مي ويل:

چي زما خبري په ياد لره، پخوانی کيسې له ذهنه وباسه، نه ما ته پېژندلې او نه تا زه پېژندلم، پس له نن څخه د خوشالي، سوکالی او نيکمرغی ژوند او اوږد عمر در ته غواړم.

۰۱-۰۳-۱۳۸۶

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**